Cemâziye'l Ahir 1440

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | MART '19 | YIL: 8 | SAYI: 80 | FİYATI: 9₺ | ISSN: 2148-4635

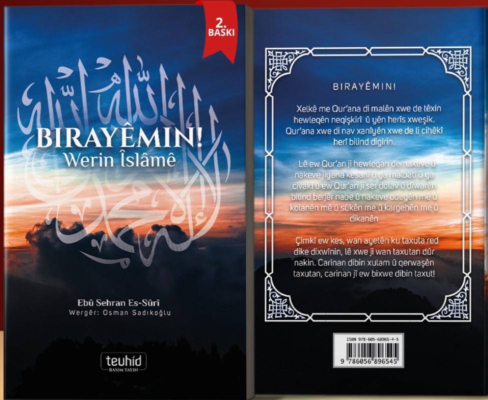
İHSAN ÜZERE İSLAM'A Nasıl Hizmet Edebilirim?

HÂSBİHAL' 04

Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü
ile
BIRAYÊMIN! Werin Îslamê'nin

YENİ BASKILARI ÇIKTI!

iletişim

+90 545 762 15 15

tevhiddergisi@gmail.com

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'ın selamı üzerinize olsun,

Tevhid Dergisinin 80. sayısı ile sizlerleyiz.

Bu ay "Hasbihâl" bölümünde Halis Hocamızın cevapladığı sorulardan başlayalım:

Soru: Kıymetli hocam! Tevhid daveti o kadar sade ve açık ki insanların anlamamasına şaşıyorum. Kimi zaman onlara öfkeleniyor, kimi zaman acıyorum. Anlatmaktan vazgeçtiğim "Ne hâlleri varsa görsünler!" dediğim zamanlar oluyor. Nasıl düşünmeliyim? Tavsiyelerinizi bekliyorum.

Soru: "Kur'ân gündem belirleyen bir kitaptır." diyorsunuz. Bugün Kur'ân'ın gündem belirlediğini düşünüyor musunuz?

Soru: Halis Hocam! Cezaevinde İslam'ı kabul eden kardeşler oldu. Dışarı çıkınca İslam'dan döndüler. Bu arkadaşlarıma nasıl muamele etmeliyim?

Soru: İhsan üzere İslam'a hizmet etmek istiyorum. Bana nasihat eder misiniz?

Soru: Nîsa Suresi 48. ayete göre, Allah (cc) şirki bağışlamaz. Mâide 118. ayette İsa (a.s) müşrikler için bağışlanma diliyor. Bu iki ayeti nasıl anlamalıyız?"

Bu ay Feriduddin Aydın Hocamız "Türk Müslümanlığı ve İlham Kaynakları" konusuna, Faruk Furkan Hocamız "Güzel Ahlak İçin Nefis Tezkiyesi" hususuna, Enes Yelgün Hocamız "İslam'da Mescidin Önemi" meselesine temas ediyorlar.

Özcan Yıldırım Hocamız bu ay tefsir yazılarına kısa bir ara vererek bir öyküyü, "Ahid"i yazıyor.

Emre Acar Hocamız "Her Hâlimize Hamd Olsun" başlığını, Kerem Çağlar ağabeyimiz "Bizim Dinimiz Bize, Batıl ve Batınî Dinleriniz Size!" konusunu işliyor.

Yazıları ve nasihatleri ile bizleri aydınlatan tüm yazarlarımıza teşekkür ediyoruz. Rabbimiz ecir ve mükâfatlarını tam bir şekilde versin.

Faydalı okumalar...

Editör

tevhid

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.net
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
+90 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Süvari Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Koçibey Cd. Armoni İş Mer. No: 14/D 65100 İpekyolu/VAN 0543 225 50 45

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Yeşilkent Mh. Balık Yolu Cd. 3/G Sk. No: 1 Kat: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır: Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 Tuşba/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Süvari Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

Cemâziye'l Ahir 1440 | MART '19
Yıl: 8 | Sayı: 80 | Fiyatı: 9 ₺
ISSN: 2148-4635
AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

teuhid

İÇİNDEKİLER

İhsan Üzere İslam'a Nasıl Hizmet Edebilirim?

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)

Kur'ân'ı okur, anlar, onun hedef aldığı kitleyi hedef alır, onun dili/üslubuyla konuşursak; Kur'ân gündemleşir. Kur'ân'a asli değil de fer muamelesi yapar, mustekbir tağutları görmezden gelip sistem mağduru, müşrikleştirilmiş insanları hedef alır, savunmada ve pasif bir üslup kullanırsak Kur'ân hiçbir zaman gündem olmaz.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûlü'ne salât ve selam olsun.

Es-selamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu.

Rabbim sizleri af ve afiyet hâlinde kılsın. Sizi sevsin, zatını ve sevdiği kulları da size sevdirsin. Rahmeti, inayeti ve hıfzıyla sizi kuşatsın.

Yüce Allah'a hamd olsun ben iyiyim. Siz kardeşlerimin iyilik haberleri ve salih dualarıyla daha iyi olmayı ümit ediyorum.

Mektup yazan kardeşlerime teşekkür ediyorum. Allah *(cc)* razı olsun. Anlayış ve hoşgörülerine sığınarak birkaç hatırlatmada bulunmak istiyorum:

- Bazı kardeşlerim mektuplarına cevap alamadıklarından şikâyet ediyorlar. Bana ulaşan her mektubu misafir olarak kabul ediyorum ve mutlaka cevap yazıyorum. Cevaplarda gecikme olduğu doğrudur. Gecikme hem cezaevi mektup sisteminden hem de benim yoğunluğumdan kaynaklanıyor.

- Normal yolla yollanan mektuplar çoğunlukla adrese ulaşmıyor. Taahhütlü, İadeli Taahhütlü, APS gibi mektubunuzu takip edebileceğiniz sistemleri tercih edebilirsiniz.

- Zalimlere beddua edilen ya da onlara dair hayallerin yazıldığı mektuplar bize ulaşmayabiliyor.

Geçenlerde Bolu'dan bir kardeşe mektup yazdım. Oğlumun beni kaçırma planını da yazmıştım. *"Kurum görevlilerini paniğe sevk edebileceği"* gerekçesiyle mektuba el konuldu. İlgili bölümü karaladıktan sonra yolladılar. Görevlileri paniğe sevk etmeyelim lütfen!

• Adreslerini eksik yazan kardeşler oluyor. İli yazmayı veya ilçeyi yazmayı ihmal ediyorlar. Bu tip mektuplara cevap yazamıyorum.

• Meal çalışması nedeniyle tebrik ileten, öneride bulunan, eleştirisi olan tüm kardeşlerden Allah razı olsun. Teşekkür ediyorum.

Soru: Kıymetli hocam! Tevhid daveti o kadar sade ve açık ki insanların anlamamasına şaşıyorum. Kimi zaman onlara öfkeleniyor kimi zaman acıyorum. Anlatmaktan vazgeçtiğim *"Ne hâlleri varsa görsünler!"* dediğim zamanlar oluyor. Nasıl düşünmeliyim? Tavsiyelerinizi bekliyorum.

Kıymetli bacım! Uzunca yazmış olduğunuz mektubunuzu aldım. Rabbim sizi, eşinizi ve çocuklarınızı dinî ve dünyevî musibetlerden korusun, afiyet ihsan etsin.

Tevhid davetine muhatap olan insanları iki kısma ayırabiliriz.

a. Mele/aristokrat/seçkin/elit tabaka: Bu tabaka, siyasi ve askerî yöneticiler, ekonomiye yön veren zenginler/baronlar, sanatçı ve aydın (!) gibi topluma yön veren (!) insanlardan oluşur.

Bu tabakanın tevhid davetine karşı çıkması, onu anlamadıklarından değil, aksine çok anladıklarından dolayıdır. Bunlara *"anlamıyor"* demek isabetli olmaz. *"Anlamazlıktan geliyor"* demek ya da "Anlamıyormuş gibi yapıyor." demek daha doğru olur.

Allah *(cc)* Mekke seçkinleri için şöyle buyurur:

"Elbette, onların söylediklerinin seni üzdüğünü biliyoruz. (Doğrusu) onlar, seni yalanlamıyorlar. Lakin zalimler, Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorlar." [1]

Ayet gayet açıktır; müşrikler Allah Resûlü'nü yalanlamıyor. Çünkü ona *(sav)* *"Sadıku'l Emin"* diyorlar. Günlük hayatında yalan söylemekten kaçınan bir insanın, Allah adına yalan söylemeyeceğini çok iyi biliyorlar. Rivayetlerden öğrendiğimiz kadarıyla, kendi aralarında konuşurken bu gerçeği itiraf ediyorlar. Ahnes b. Şureyk Ebu Cehil'e soruyor: *"Burada ikimizden başkası yok. Söyle bana Muhammed doğru sözlü mü, yalancı mı?"* Ebu Cehil cevap veriyor: *"Yazıklar olsun sana. Allah'a yemin olsun ki Muhammed sadıktır; o hiçbir zaman yalan söylememiştir. Fakat sancak, Kâbe örtüsü, hacılara su ikramı ve nübüvvet*

Mele/aristokrat/seçkin/elit tabaka:
Bu tabaka, siyasi ve askerî yöneticiler, ekonomiye yön veren zenginler/baronlar, sanatçı ve aydın (!) gibi topluma yön veren (!) insanlardan oluşur.
Bu tabakanın tevhid davetine karşı çıkması, onu anlamadıklarından değil, aksine çok anladıklarından dolayıdır. Bunlara "anlamıyor" demek isabetli olmaz. "Anlamazlıktan geliyor" demek ya da "Anlamıyormuş gibi yapıyor."

Ben-i Kusay'a (Nebi'nin sülalesi) ait olursa Kureyş'e (şeref olarak) ne kalır?" [2]

Öyleyse neyi yalanlıyorlar? Allah'ın ayetlerini yalanlıyorlar! Yalnız burada ayetin orijinal lafzına dikkat edin. Onların yalanlaması "يَجْحَدُونَ/*yechedun*" lafzıyla ifade ediliyor. Cehd/cuhud mutlak yalanlama değildir. Cuhud, bir şeyin hak olduğunu bile bile, onun doğruluğuna yakinen inandıktan sonra dil ile yalanlıyormuş gibi yapmaktır. Rağıp El-Isfehani *"Cuhud"*u şöyle tanımlıyor: *"Kalbin inanmadığını dilin doğrulaması veya kalbin inandığını dilin yalanlamasıdır."* [3]

Rabbimiz, Musa'nın *(as)* davetine yakinen inanan

1. *6/En'âm, 33*

2. *Camiu'l Beyan, En'âm Suresi 33. ayetin tefsiri*
3. *Mufredatu'l Kur'ân c, h ve d maddesi*

Firavun ve mele tabakasının inkârını da aynı kelimeyle ifade ediyor.

"Nefislerinde yakinen (ayet ve mucizelerin doğruluğuna) inandıkları hâlde, zulüm ve haddi aşma nedeniyle onu yalanladılar. Bozguncuların akıbetinin nasıl olduğuna bir bak." [4]

Bu insanlar tevhid davetini çok iyi anlıyorlar. Bu daveti kabul ettikleri takdirde, hayatlarının baştan aşağıya değişeceğini; yalan, zulüm ve sömürüyle elde ettikleri tüm imtiyazları kaybedeceklerini biliyorlar.

Hırsızın, arsızın, fuhşiyatı yayanın, yalan ve aldatmayla meşruiyet elde edenin tevhidî bir düzende hiçbir kıymeti yoktur. Bu düzende tek kıymet ölçüsü iman ve salih ameldir, takvadır. Bir yönetici aldığı oyla değil; şeriatı tatbiki, adaleti, Allah yolunda yaptığı hizmetleri ile değer kazanır. Bu düzende partizanlık yoktur. *"Benim zalimim, karşı partinin adilinden, benim hırsızım karşı partinin dürüstünden yeğdir."* anlayışı, muvahhit ayaklar altında can çekişen cahiliye kalıntısıdır. Onlar bu aydınlığı istemez, bu sadelikten hoşlanmazlar. Onlar ışıktan rahatsız olan yarasa gibi karanlık isterler. Çünkü sömürü düzeni, haksız ayrıcalıklar ve atalarından miras aldıkları zulüm çarkı; kapalı, karanlık, kuralları hevaya göre değişen düzende varolabilir. Gecesi dahi gündüz gibi aydınlık, kuralları açık ve muhkem Tevhid ve Sünnet düzeninde değil!

Bu nedenle anlamıyor gibi yapıyor; dahası, muvahhit müminlerin niyetini sorguluyorlar. Ne diyorlar mesela:

"Firavun dedi ki: '(Ben) size izin vermeden ona iman ettiniz öyle mi? Şüphesiz ki bu (yaptığınız), buranın halkını yurtlarından sürüp çıkarmak için (Musa ile beraber) tezgâhladığınız biz tuzaktır. Pek yakında (yapacaklarımı) bileceksiniz/anlayacaksınız.' " [5]

" 'Atalarımızı üzerinde bulduğumuz yoldan bizleri uzaklaştırmak ve yeryüzünde büyüklük/otorite siz ikinizin olsun diye mi bize geldin? Biz, ikinize de inanmayız.' demişlerdi." [6]

Ne kadar tanıdık değil mi? *"Halkı yurdundan sürüp çıkarmak"* töhmeti. Yani, vatan hainliği, bölücülük, terör, tedhiş iddiası ya da *"Büyüklük/otoriteye el koyma"* töhmeti... Onlar, muvahhitlere kendi pencerelerinden bakıyor, kendi zaaflarıyla olayları değerlendiriyorlar. Müstekbir tağutlar, yalnızca yeryüzünde büyüklenmek ve başkalarını sömürmek istediklerinden, her türlü dinî/siyasi faaliyeti bu bakış açısıyla değerlendirirler.

b. Halk/mustazaflar: Mustekbir tağutların bölerek zayıflaştırdığı ve teba hâline getirdiği insanlar. Bunlar tevhid davetini anlamıyor, idrak edemiyorlar. Çünkü akıllarını tağuta teslim etmişlerdir. Tağutun belirlediği sınırlar içinde yaşarlar. Sürekli şişirilen korkuları, düşman gördükleri bir öteki ve manipüle edilmiş endişeleri vardır. Tağut ve seçkin zümresi olmazsa; korktukları başa gelecek, düşman yurdu ele geçirecek, tüm kazanımlarını kaybedeceklerdir. Bu yönlendirilmiş korkular nedeniyle tevhidin gönüllü karşıtları olurlar. Okulda, camide, kışlada ve ekrandan duymadıkları her şeye düşmandırlar. Bilirler ki buralarda görüp duymadıkları *"meşru sınırlar"* içinde değildir. Allah *(cc)* bu gibiler için şöyle buyurur:

"Kavmini hafife aldı/onursuzlaştırdı/aptallaştırdı, onlar da ona itaat ettiler. Şüphesiz ki onlar, fasık bir topluluktu." [7]

Mustazaflaştırılmış insan uykudadır. Uykusundan mahşer günü uyanır. Gerçeği onlar anlamaz. İlk yapacağı şey, efendilerini Allah'a *(cc)* şikayettir. [8]

"Şüphesiz ki Allah, kâfirlere lanet etmiş ve onlara alevleri dehşet saçan bir ateş hazırlamıştır. Orada ebedî kalacaklardır. Ne bir dost ne de bir yardımcı bulacaklardır. Yüzlerinin ateşte evrilip çevrileceği gün diyecekler ki: 'Keşke Allah'a itaat etseydik. Keşke Resûl'e itaat etseydik.' Diyecekler ki: 'Rabbimiz! Bizler efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik. (Onlar da) bizi (doğru yoldan) saptırdılar. Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onlara büyük bir lanetle lanet et.' " [9]

Nasıl düşünmeliyiz?

Yukarıda vahiy ışığında bir durum tespiti yaptık. Mustekbir tağutların bu davayı çok iyi anladıklarını, anladıkları için de düşmanlık ettiklerini söyledik. Zayıf

4. *27/Neml, 14*
5. *7/Â'râf, 123*
6. *10/Yûnus, 78*
7. *43/Zuhruf, 54*
8. *Bk. 2/Bakara, 166-167; 14/İbrahîm, 21; 34/Sebe' 31-33*
9. *33/Ahzâb, 64-68*

bırakılmış halkın ise tevhidi anlamadığını, kendisine çizilmiş sınırlar içinde tevhid olmadığını, bu nedenle tevhide gönüllü karşı çıktığını belirttik.

Bu, onların durumu! Bize gelince; vahiy, nasıl düşünmemiz ve nasıl davranmamız gerektiğini şöyle açıklar. Bizler yeryüzünde **Allah'ın şahitleri**, insanlık için **seçilmiş hayırlı ümmet**, ismini Allah'ın *(cc)* verdiği **İbrahim'in milleti**, **âlemlere rahmet** olarak gönderilmiş Muhammed'in *(sav)* ümmetiyiz.[10]

Düşüncemiz ve amellerimiz bu dört sıfata uygun olmalıdır:

- **Allah'ın** *(cc)* **şahitleri isek** doğruya doğru, yanlışa yanlış diyebilmeli, bunu Allah'ın şahitliğine uygun yapmalıyız.
- **İnsanlık için çıkarılmış hayırlı ümmetsek** ayette belirtildiği gibi iyiliği emretmeli, kötülükten sakındırmalıyız. Karşımızdakinin müstekbir bir tağut veya aldatılmış bir mustazaf olması bu sorumluluğu düşürmez.
- **Resûl'ün ümmeti isek** muhataplarımızı basiret üzere Allah'a davet etmeli[11] ve onlara karşı merhametli olmalıyız. Bir insanı kurtarmanın kızıl develerden daha hayırlı olduğunu[12], bir insanı (İslam'la) ihya etmenin tüm insanlığı ihya olduğunu bilmeliyiz.[13]
- **İsmini Allah'tan alan İbrahim'in** *(as)* **milleti isek** canla başla çalışmalı, Allah yolunda hakkıyla cihat etmeliyiz. Allah'a tutunmalı, O'nun *(cc)* dostluğuyla yetinmeliyiz.

Bu ayetler ve nebevi öğretiler ışığında düşünürsek; ümitsizlik, bıkkınlık, muhatabın azgınlığıyla görevi terk bize yakışmaz. Zira biz muhataptan ziyade kendimiz için davet yaparız. Davetin namaz gibi, oruç gibi bir sorumluluk olduğunu biliriz. Muhatabımız davete ilgisiz kalsa da biz, Allah katında bir mazeretimiz olsun diye anlatırız.

"Onlardan bir topluluk: 'Allah'ın helak edeceği ya da çetin bir azaba çarptıracağı kimselere ne diye öğüt veriyorsunuz?' dediği zaman: 'Rabbinize sunacağımız bir mazeretimiz olsun ve umulur ki korkup sakınırlar.' demişlerdi." [14]

Tüm bu sürece yön veren duygu ise merhamettir. Zira biz âlemlere rahmet olarak gönderilmiş bir elçinin ümmetiyiz.

Adil şahitliğimiz gereği, doğruya doğru, yanlışa yanlış deriz. Bu, merhametli oluşumuza engel değildir. Merhametimiz de şahitliğimize engel değildir. Allah *(cc)* hem adil hem de merhametli olmamızı istiyor.

Bu ayetler ve nebevi öğretiler ışığında düşünürsek; ümitsizlik, bıkkınlık, muhatabın azgınlığıyla görevi terk bize yakışmaz. Zira biz muhataptan ziyade kendimiz için davet yaparız.
Davetin namaz gibi, oruç gibi bir sorumluluk olduğunu biliriz. Muhatabımız davete ilgisiz kalsa da biz, Allah katında bir mazeretimiz olsun diye anlatırız.

Soru: "Kur'ân gündem belirleyen bir kitaptır." diyorsunuz. Bugün Kur'ân'ın gündem belirlediğini düşünüyor musunuz?

Mülkünde mutlak tasarruf yetkisine sahip olan Allah, gündem belirleme yetkisine de sahiptir. O *(cc)* gönderdiği elçiler ve indirdiği vahiyle şahitlik eder. O'nun şehadeti gündemdir. Şüphe yok ki Kur'ân Allah'ın son şahitliği ve kıyamete kadar gündemi kendisiyle belirlediği kelamıdır. Kur'ân, insanlık var olduğu müddetçe gündem belirleme potansiyeline sahiptir. Yalnız şu gerçeği de hatırlamak durumundayız: Kur'ân'ın gündem belirlemesi, onunla cihat

10. Bk. 2/Bakara, 143; 3/Âl-i İmran, 110; 22/Hac, 78; 21/Enbiyâ, 107
11. 12/Yûsuf, 108
12. Buhari, 4210; Müslim, 2406
13. 5/Mâide, 32
14. 7/A'râf, 164

Maalesef bugün İslam davetçilerinin ve ilim talebelerinin gündemi Kur'ân değil. Gerek kişisel çalışmalarında gerek topluma yönelik ıslah çalışmalarında Kur'ân ve ilimleri son sıralarda yer alıyor. Bu gerçekten üzücü bir durum. Hâliyle öznel gündemi Kur'ân olmayan, Kur'ân'ı toplumun gündemine taşıyamaz. Ne yapmalı?

eden[15] ve insanları basiret üzere Allah'a çağıran[16] bir topluluğun olması hâlinde mümkündür.

Kur'ân, yüce Allah'ın bu ümmete emanetidir.[17] Onu yüklenecek ve hakkını verecek mümin erkek ve kadınlara ihtiyaç vardır. Aksi hâlde iki kapak arasında yazılı satırlar, kendiliğinden gündem belirleyemez. Kur'ân'ı bir hazine gibi düşünürsek; onun anahtarı insandır. Tersinden de düşünebiliriz; insan bir hazineyse onun anahtarı Kur'ân'dır. İnsanın tabiatında taşıdığı zulüm, cehalet, nankörlük, cedel, bencillik, unutkanlık ve fücurdan arınıp adalet, bilgi, şükür, teslimiyet, fedakârlık, zikir ve takvayla istikamet bulması Kur'ân'la; Kur'ân'ın gündem belirlemesi onunla cihat edecek insanla mümkündür.

Kur'ân indiği dönemde gündem belirliyordu. Müşrikler dahi yeni inen ayetleri merak ediyor; gece yarıları Müslimlerin pencere diplerine tüneyip okunan ayetleri dinliyorlardı.[18] Onun fıtrata hitap eden, aklı ikna eden ve gönülleri yatıştıran ayetleri karşısında endişeye kapılıyor, toplumun Kur'ân dinlememesi için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Kâfirler dediler ki: 'Kur'ân'ı dinlemeyin ve o okunurken (anlaşılmasın diye) sesler çıkarın. Umulur ki siz galip gelirsiniz.' " [19]

Kur'ân bugün gündem belirliyor mu? Hayır! Sorun Kur'ân'da mı insanda mı? Hiç şüphesiz sorun, emaneti yüklenen insanda, yani bizlerde. Nasıl? Madde madde açıklamaya çalışayım:

15. *25/Furkân, 52*
16. *12/Yûsuf, 108*
17. *33/Ahzâb, 72*
18. *Ebu Süfyan b. Harb, Ebu Cehil b. Hişam ve Ben-i Zühre'nin müttefiki olan Ahnes b. Şerik bir gece Resûlullah'ı (sav), evinde gece namazı kılarken dinlemek için gittiler. Onlardan her biri orada dinleyecek bir yer bulup oturdu. Ve hiçbiri diğerlerinin orada olduğunun farkında değildi. Bu şekilde gecelediler. Nihayet şafak söktüğünde oradan ayrıldılar ve yolda karşılaştılar. Onlar bu vaziyet karşısında birbirlerini kınadılar ve dediler ki:*

    "Bir daha böyle yapmayalım. Çünkü şayet akılsızlardan biri bizi görürse elbette onun kalbine şüphe düşürmüş oluruz."

    Sonra ayrıldılar, ikinci gece olduğu zaman yine her biri evvelki akşam oturduğu yerine geldi. Resûlullah'ı dinleyerek geceyi geçirdiler. Şafak söktüğü zaman yine dağıldılar ve yolda karşılaştılar. Birbirlerine daha önce dedikleri şeyi söylediler ve sonra ayrıldılar. Üçüncü gece olduğu zaman her biri tekrar akşamki oturduğu yere döndü ve geceyi onu dinleyerek geçirdiler. Yine fecir doğduğu zaman dağıldılar ve yolda karşılaştılar. O zaman birbirlerine:

    "Bunu bir daha yapmamak için birbirimizden söz almadan ayrılmayacağız." dediler. Bunun üzerine antlaşıp dağıldılar.

    Ahnes b. Şerik, sabah olunca, sopasını eline alıp Ebu Süfyan'ın evine gitti.

    "Ey Hanzala'nın babası! Muhammed'den dinlemiş olduğun şey hakkındaki görüşünü bana bildir?" dedi. Ebu Süfyan:

    "Ey Salebe'nin babası! Vallahi ben ondan, manasını bildiğim ve anlatılmak istenileni anladığım şeyler işittiğim gibi manasını bilmediğim ve anlatılmak istenileni anlamadığım şeyler de işittim." dedi.

    Ahnes b. Şerik: "Senin yemin ettiğin varlığa yemin ederim ki ben de öyle!" dedi.

    Ebu Süfyan'ın yanından ayrılıp Ebu Cehil'in evine vardı.

    "Ey Hakem'in babası! Muhammed'den işitmiş olduğun şey hakkındaki görüşün nedir?" diye sordu.

    Ebu Cehil: "Ne işitmişim ki? Biz ve Abdi Menaf oğulları şan ve şeref hususunda şimdiye kadar çekiştik durduk, onlar insanlara yemek yedirdiler. Biz de yemek yedirdik. Onlar arabuluculuk ederek diyet yüklendiler. Biz de arabuluculuk edip diyet yüklendik. Onlar halka bağışta bulundular. Biz de bağışta bulunduk. Onlarla, kulak kulağa giden iki yarış atı durumuna gelince onlar: 'İşte, bizde kendisine, gökten vahiy gelen bir Resûlümüz var!' dediler. Biz bunun dengini nereden bulup onlara ulaşacağız? Vallahi! Biz hiçbir zaman ona inanmayız ve onu tasdik etmeyiz." dedi.

    Bunun üzerine, Ahnes ayağa kalktı ve Ebu Cehil'i kendi hâline bıraktı. (Siyeri İbni Hişam)
19. *41/Fussilet, 26*

a. Gündemi Kur'ân Olmayan, Kur'ân'ı Gündemleştiremez

Maalesef bugün İslam davetçilerinin ve ilim talebelerinin gündemi Kur'ân değil. Gerek kişisel çalışmalarında gerek topluma yönelik ıslah çalışmalarında Kur'ân ve ilimleri son sıralarda yer alıyor. Bu gerçekten üzücü bir durum. Hâliyle öznel gündemi Kur'ân olmayan, Kur'ân'ı toplumun gündemine taşıyamaz. Ne yapmalı? Kur'ân'ı kendi gündemimize taşıyabilirsek toplumun gündemine de taşımak için bir adım atmış oluruz. Dinî bilgilerimizin ana delilleri Kur'ân'dan olmalı, derslerimizin ana müfredatı Kur'ân olmalı, evlerde ve iş yerlerinde Kur'ân halkamız olmalı, okuma faaliyetlerimizin temelini Kur'ân-ı Kerim oluşturmalı...

Dikkat edin! Bu söylediklerim, başta sünnet olmak üzere diğer ilimlerle ilgilenmeyelim anlamı taşımaz. İslamî ilimler bir bütünün tamamlayıcı unsurlarıdır. Sahih bir İslam tasavvuru için hepsine ihtiyacımız vardır.

Ancak, İslami ilimlerin temeli de; şirk düzenine meydan okumanın temeli de Kur'ân'dır.

b. Kur'ân'ın Hedef Aldığı Kitleyi Hedef Almak

Kur'ân'ın hedef aldığı kitle müstekbir, tağut, zenginliğin şımarttığı kimseler, bozguncular, toplumun kaymak tabakasıdır. Kur'ân'ın ifadesiyle *"mele"* tabakası... Kur'ân bunları hedef alır. Onların nasıl ahlaksız, zalim, sömürücü olduklarını ifşa eder. Hatta ifşa etmekle kalmaz, onları ayrıcalıklı kılan uydurma dayanakları da yerle bir eder.

Bu tabakanın aldattığı ve zayıf bıraktığı mustazafları, **mazur kabul etmemekle** birlikte, hedef almaz. Onları uyarır, doğruyu gösterir, peşinden sürükledikleri tabakanın gerçek yüzünü ortaya koyar.

Buna binaen Kur'ân; göz önünde olan, uyulan, rol model tabakayı hedef aldığından, gündemi de o belirler. Okunu göz önünde olana atar, onu yaralar. Onu izleyen tüm gözler Kur'ân'ın gündeminden haberdar olur.

Bugün çoğu davetçi toplumu ifsat eden bu tabakayı es geçiyor, bakkal Mehmet amcayla, sokakta çekirdek/çiğdem çitleyen Fatma teyzeyle uğraşıyor. Sokaktaki insanın şirkinden/bidatinden/haramından azgın tabakaya sıra gelmiyor. Neden? Çünkü bunlarla uğraşmak bedel istemiyor. Mehmet amca bize ne yapacak? En fazla beddua ediyor. Müstekbirlerin elinde ise güç var; sizi tutuklayabiliyor, yargılayabiliyor, malınıza el koyabiliyor, yurdunuzdan çıkarabiliyor, birçok İslam davetçisinde olduğu gibi şehit edilebiliyor...

Kur'ân; korkakların, sistemi görmezden gelip sistem mağdurunu hedef alanların, güçlü karşısında önünü ilikleyen, zayıf karşısında kabadayılaşanların gündemleştireceği bir kitap değildir.

c. Kur'ân Üslubuna Sahip Olmak

Kur'ân aziz/izzetli bir kitaptır.[20] Kelimeleri doğruluk ve adalet yönünden kâmildir.[21] Uyaran, korkutan, müjdeleyen kitaptır.[22] Hak, batılın beynini parçalasın[23] onu yokluğa/hiçliğe mahkum etsin[24] diye indirilmiştir.

Bu özellikleri onun üslubuna yansır. Nettir, apaçıktır, arı duru bir dili vardır. Savunmada değildir, batıla hücum eder. Pasif değildir, aktiftir. Binaenaleyh; dikkat çeker, merak uyandırır, gündem belirler.

Bugün Kur'ân gündem belirlemiyor. Çünkü onunla cihat edenler savunmadadır, pasiftir, çekingendir. Ne olduklarını değil ne olmadıklarını anlatmaktadırlar. Kur'ân ve İslam düşmanlarının saldırılarına cevap yetiştirmekle meşguldürler. Oysa Kur'ân, bu tip saldırılara *"cahillerle muhatap olma"* usulüyle karşı koymuştur.[25] Kur'ân'a karşı konuşanları adam yerine koymamış, muhatap almamıştır. Hem niye olsun ki? Kur'ân Allah kelamı değil midir? Allah (cc) konuşurken konuşmak, O'nun sözü yanında söz söylemek de nedir? Olsa olsa edepsizliktir, haddini aşmaktır. Böylesi muhatap alınır mı?

Sözün özü: Kur'ân'ı okur, anlar, onun hedef aldığı kitleyi hedef alır, onun dili/üslubuyla konuşursak; Kur'ân gündemleşir. Kur'ân'a asli değil de fer muamelesi yapar, mustekbir tağutları görmezden gelip sistem mağduru, müşrikleştirilmiş insanları hedef alır, savunmada ve pasif bir üslup kullanırsak Kur'ân hiçbir zaman gündem olmaz.

---

20. *41/Fussilet, 41*
21. *6/En'âm, 115*
22. *19/Meryem, 97*
23. *21/Enbiyâ, 18*
24. *17/İsrâ, 81*
25. *7/A'râf, 199; 15/Hicr, 94; 25/Furkân, 63*

Her iş ve yönelişlerinde duayı ahlak hâline getirenler, yöneldikleri her işte O'nun (cc) yardım ve rahmetini bulurlar. Biz, kopan ayakkabı bağını dahi, Allah'tan istemeyi emreden bir dinin mensuplarıyız. Elbette kulluğun zirvesi olan ihsanı da Allah'tan istemeliyiz.

Soru: Halis Hocam! Cezaevinde İslam'ı kabul eden kardeşler oldu. Dışarı çıkınca İslam'dan döndüler. Bu arkadaşlarıma nasıl muamele etmeliyim?

Üzülerek belirtmeliyim ki bu, yalnızca sizin yaşadığınız bir sorun değildir. Ben, yüzlerce insanın cezaevlerinde İslam'ı kabul ettiğini biliyorum. Ancak dışarı çıktıklarında İslam'dan dönüyorlar. Allah'ın rahmet ettiği iki kişi hariç, genelde böyle oldu. Örneklerden yola çıkarak önce bu dönüşüm sebebine sonra nasıl muamele etmemiz gerektiğine değineceğim.

Benim görebildiğim kadarıyla bunun iki ana nedeni var:

a. Cezaevinde gayrimeşru hayalleri terk etmiyorlar. Gayrimeşru yollardan para kazanıp İslam'a faydalı olacaklarını düşünüyorlar. Bu şeytanın bir aldatmacası. Onları hayal dünyasında da olsa, o çirkin, gaddar, fısk ve fücur dünyasıyla irtibatlı kılıyor. Onlar farkında değiller elbet, ancak kalplerinden bir parça, bu yolla, o dünyada yaşıyor. Bu da geri dönüşü kolaylaştırıyor.

b. Çıkınca eski arkadaşlarına gidip onları İslam'a davet ediyorlar. Siz de bilirsiniz gayrimeşru bir hayat yaşayanlar, İslam'a saygılıdır. Güzelce dinler, çoğu zaman tasdik eder, kendi yaşantılarından dolayı mahcubiyet duyarlar. Bu durum, davet yapan arkadaşı aldatır. Daha sık eski ortamına uğramaya başlar. Çoğunlukla uyuşturucu kullanarak, bazen bir kavganın içinde yer alarak, eski yaşantıya dönmüş olur.

Bu yazdıklarımdan yola çıkarak, cezaevinde İslam'la tanışan kardeşlerime şunu tavsiye edebilirim: İslam ile cahiliye, ak ile kara gibi iki zıttır. Hayal dünyasında dahi olsa bir arada olmaz. İkisini bir araya getiren kendisini aldatır, farkında olmadan cahiliyede yaptıklarıyla övünmektedir. O hayattan çıkan kardeşlerin ifadesiyle *"icraatlarını"* sıkça dillendirmesidir. Unutmayalım dil, kalbin aynasıdır. Dil övüyorsa kalp seviyor; dil anıyorsa kalp özlüyor demektir. İslam'ı anlayan mümin, cahiliyeden yalnızca utanır, ondan Allah'a sığınır. İslam olmayla silinen günahlarını anlatarak amel defterine yeniden yazdırmaz.

Dinden Dönenlere Nasıl Davranalım?

İslam'dan dönen mürtettir. İslam hukukuna göre suçların en ağırını işlemiştir. Bize düşen bu insana Allah'ı ve ahiret gününü hatırlatıp İslam'a davet etmektir. Davet yaparken onların ortamına girmemeye, onları Müslimlerin ortamına çağırarak ya da mektup gibi bir yolla bunu yapmaya gayret etmelidir. Bunun ötesinde yapabileceğimiz bir şey yoktur.

Rabbim *(cc)* El-Hafiz ismiyle bizi korusun. İslam'dan sonra cahiliyeye dönmekten alıkoysun.

Soru: İhsan üzere İslam'a hizmet etmek istiyorum. Bana nasihat eder misiniz?

Bir insanın ihsan üzere iş yapmak istemesi, Allah'ın ona rahmet ettiğini gösterir. Çünkü Allah *(cc)* ihsan üzere iş yapan muhsinleri sever ve onlarla beraber-

dir.[26] Kişiyi ihsana sevk ediyorsa onu sevgisine ve beraberliğine sevkediyor demektir. Bu isteğiniz için O'na çokça şükretmelisiniz. İhsan üzere iş/ibadet/hizmet, Allah'ı görüyormuşçasına kulluk etmek, O'nu görüyormuşçasına kulluk edemiyorsak O'nun bizi gördüğünü bilerek kulluk etmektir.[27] İhsan, bir işi yüce Allah'ın şanına yakışır en güzel şekilde yapmaktır. Bunun için üç şey tavsiye edebilirim:

a. Çokça Allah'a dua etmek: Allah'ın *(cc)* güzel isimlerinden biri El-Muhsin'dir. O'na bu isimle yalvarıp bizi sevdiği ve beraber olduğu muhsinlerden kılmasını dileyebiliriz.

Dua; yüce Allah'ın büyüklüğünü, kendimizin de acziyetini itiraftır. Dua; cahilliğimizi O'nun *(cc)* ilmiyle, acziyetimizi O'nun kudretiyle, zayıflığımızı O'nun gücüyle, ihtiyacımızı O'nun zenginliğiyle telafi etme yoludur.

Her iş ve yönelişlerinde duayı ahlak hâline getirenler, yöneldikleri her işte O'nun *(cc)* yardım ve rahmetini bulurlar. Biz, kopan ayakkabı bağını dahi, Allah'tan istemeyi emreden bir dinin mensuplarıyız.[28] Elbette kulluğun zirvesi olan ihsanı da Allah'tan istemeliyiz.

b. Teknik bilgiler edinmek/öğrenmek: Hangi alanda hizmet ediyorsak edelim, o alana dair teknik bilgileri öğrenmeli, sürekli kendimizi geliştirmeliyiz. Alanımıza dair kitapları okumalı, yenilikleri öğrenebileceğimiz düzenli yayınları takip etmeli; konuya dair (varsa) kursa/eğitime katılmalıyız. Unutmayalım ki İslam'da vesileler gayelerin hükmünü alır. İhsan bir kulluk biçimiyse, bizi ihsana ulaştıran vesileler de bir kulluktur, ibadettir. Bu uğurda verdiğimiz her çaba salih amel olarak amel defterimize kaydedilir.

c. Gelişmemizi kontrol etmek: İhsan bir zirveyse, bu zirveye çıkan basamaklar belli olmalıdır. Başladığımız nokta ile varmak istediğimiz noktayı iyi kodlamalı, ara basamakların ne olduğunu bilmeliyiz. Böylece gelişip gelişmediğimizi anlayabiliriz. Dışardan bir göze bunu yaptırabiliriz, kendimizi sınava tabi tutabiliriz, haftalık/aylık düzenli muhasebeler yapabiliriz. Ama mutlaka gelişimi kontrol etmek durumundayız. Aksi hâlde yerinde saymayı ihsan zannedebiliriz. Örneğin, bir işi yarım saatte yapan, on beş dakikada bitirmeyi ihsan sayabilir. Oysa bu ihsan değil, işte pratikleşmektir. İhsan kaliteyi arttırmak, kendinden bir şeyler eklemek, başkalarına faydalı olmaktır... Kemiyetten ziyade keyfiyetle, nicelikten ziyade nitelikle ilgilidir.

Soru: Nîsa Suresi 48. ayete göre, Allah şirki bağışlamaz. Mâide Suresi 118. ayette İsa *(a.s)* müşrikler için bağışlanma diliyor. Bu iki ayeti nasıl anlamalıyız?

İsterseniz önce iki ayeti okuyalım:

"Şüphesiz ki Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun (şirk) dışında kalanları dilediği için bağışlar. Kim de Allah'a şirk koşarsa hiç şüphesiz büyük bir günahla iftirada bulunmuş olur." [29]

"Onlara azap edecek olursan hiç şüphesiz onlar, senin kullarındır. Şayet onları bağışlarsan şüphesiz ki sen, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) El-Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) El-Hakîm'sin." [30]

Şunu belirtmeliyim ki; Kur'ân ayetleri anlamın açıklığı ve kapalılığı göz önünde bulundurularak *"muhkem ve müteşabih"* olmak üzere ikiye ayrılır.

"Sana Kitab'ı indiren O'dur. O (Kitap)'tan bazı ayetler (kimsenin tahrif etmeye güç yetiremeyeceği şekilde sağlam, açık ve) muhkemdir. Onlar (Kitab'ın çoğunluğunu ve ana omurgasını oluşturan muhkem ayetler), Kitab'ın anası olan (ayetlerdir). Diğer bazısı da (kullarını imtihan etmek için açık kılmadığı) müteşabih ayetlerdir. Kalplerinde eğrilik bulunanlar, fitne çıkarmak ve (ayetleri hevalarına göre) yorumlamak için müteşabih olan ayetlerin peşine düşerler. O (ayetlerin) tevilini/hakiki anlamını yalnızca Allah bilir. İlimde derinleşenler derler ki: 'Ona iman ettik. Hepsi Rabbimizin katındandır.' Ancak akıl sahipleri düşünüp öğüt alır." [31]

Bu ayete göre Nîsa Suresi 48. ayet muhkemdir. Zira apaçıktır, anlamında hiçbir ihtilaf yoktur, dil ve anlam yönünden ihkam edilmiş/sağlamlaştırılmıştır.

26. 2/Bakara, 195; 16/Nahl, 128
27. Buhari, 50; Müslim, 10
28. Tirmizi, 3682
29. 4/Nîsa, 48
30. 5/Mâide, 118
31. 3/Âl-i İmran, 7

üfessirler, Mâide Suresi 118. ayeti muhkem naslara muhalif kabul etmiş ve muhkem naslar ışığında anlamaya çalışmışlardır. Birinci dereceden Hasan-ı Basri ve Ebu'l Aliye görüşü, ikinci derecede İbnu'l Enberi görüşü tercihe şayandır. Son görüş ise zayıftır. Zira Allah Resûlü bu ayeti dünya bağlamında değil, ahiret bağlamında tefsir etmiştir. Allah en doğrusunu bilir.

Mâide Suresi 118. ayet ise müteşabihtir. Anlamı ilk bakışta anlaşılmaz. Ancak kitabın çoğunluğunu ve ana omurgasını oluşturan muhkem ayetler ışığında anlaşılabilir. Bu nedenle selef uleması, Mâide Suresi 118. ayeti, Nîsa Suresi 48. ayet gibi muhkem naslar ışığında tefsir etmiştir.[32]

• Hasan-ı Basri ve Ebu'l Aliye der ki: *"Azap edecek olursan bu, onların küfürde ısrarları nedeniyledir. Bağışlayacak olursan bu, onların tevbeleri nedeniyledir."*

• Zeccac der ki: *"İsa, onlardan bazısının iman ettiğini, bazısının da kâfir olduğunu biliyordu. Bu nedenle 'azap edecek olursan' sözü kâfirler için... , 'Şayet bağışlarsan' sözü küfrü terk edip iman edenler içindir..."*

• İbnu'l Enbari der ki: *"Bu ayetin anlamı şudur: Hiç kimse sana itiraz edemez. Azap edersen kimse itiraz edemez. Bağışlarsan da kimse itiraz edemez."*

• İbni Kesir'de bu görüşü tercih ederek der ki: *"Bu söz, zımnen (her şeyin) Allah'ın dilemesiyle olduğunu içerir. Çünkü O her dilediğini yapandır. O ki yaptığından sual edilmez, kullar ise suale çekilirler..."* [33]

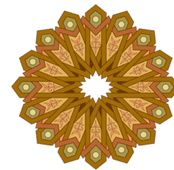
• Suddi der ki (İbni Cerir Et-Taberi tercih eder): *"Bu, ahirette değil dünyada yaşanan bir diyalogdur. Allah İsa'yı göğe yükselttiğinde bu diyalog yaşanmıştır. Henüz onların ne üzere öleceği belli değildir."*

Buna göre onlar henüz yaşadığı için, ölmüş bir müşriğe değil, hayatta olan bir müşriğin bağışlanması istenmiştir. Bu da caizdir. Zira yasaklanan, ölmüş bir müşriğe bağışlanma dilemektir.

Sözün özü: Müfessirler, Mâide Suresi 118. ayeti muhkem naslara muhalif kabul etmiş ve muhkem naslar ışığında anlamaya çalışmışlardır. Birinci dereceden Hasan-ı Basri ve Ebu'l Aliye *(r.hm)* görüşü, ikinci derecede İbnu'l Enberi görüşü tercihe şayandır. Son görüş ise zayıftır. Zira Allah Resûlü bu ayeti dünya bağlamında değil, ahiret bağlamında tefsir etmiştir.[34] Allah *(cc)* en doğrusunu bilir.

Sizleri Allah'a *(cc)* emanet ediyor, dualarınızı bekliyorum. Rabbim sizi sevdiği ve razı olduğu kullardan eylesin.

32. *Bk. Zadu'l Mesir fi İlmi'l Tefsir, Mâide Suresi 118. ayet*
33. *Tefsiru'l Kur'ân'il Azim*
34. *Müslim, 202*

Türk Müslümanlığının, en büyük ilham kaynaklarından biri de Türklerin eski dinleridir. Nitekim İslâm'la tanışırken Türklerin, önceki dinlerinden tamamen sıyrıldıklarını söylemek inandırıcı değildir. Bilakis, eskiden kalma birçok inanç ve ananelerini Müslümanlık döneminde de sürdürmüşlerdir. Bunları İslâm'a ait kavram ve ibadetlerle harmanlayarak çeşitli adlar altında kurumlaştırmışlardır.

Türk Müslümanlığı ve İlham Kaynakları

Feriduddin AYDIN

Türk Müslümanlığı, Pers kültürünün etkisi altında ve *-büyük ihtimalle Mîlâdî 650'lerden bir süre sonra-* zaman içinde yapılanan mahallî ve milliyetçi bir dinsel akımdır. **Türkistan**, **Toharistan** ve **Soğdiana** halklarının asırlar boyu çeşitli dinlerden devşirdikleri inançları, İslam'a ait ibadet ve kısmen hayata ilişkin yasalarıyla birleştirip inşa ettikleri yapay bir din olarak da *"Türk Müslümanlığı"*'nı tanımlayabiliriz. Bu akımın baskın etkisi altında **Toharlar**'ın ve **Soğdlar**'ın da kısa zaman içinde Türkleştikleri sanılmaktadır.

Türk Müslümanlığı'nın beslendiği birçok kaynak vardır. Bunların en başında *-biraz önce de işaret edildiği gibi-* Pers Müslümanlığı gelmektedir. Güvenilir bir ilim adamı olan ünlü araştırmacı **Ord. Prof. Dr. Fuad Köprülü**, bu konuda birçok gerçeği *-birkaç satır içinde-* özetlemiş bulunmaktadır; diyor ki:

"Türkler İslâmiyet'in birçok unsurlarını doğrudan doğruya Araplardan değil, acemler[1] vasıtasıyla aldılar. İslâm medeniyeti Türklere, İran kültürünün merkezi olan Horasan yolu ile Maveraü'nnehr'den geçerek geliyordu." [2]

---

1. *Köprülü'nün, İranlıları "acem" diye nitelemesi ilginçtir. Çünkü bu kullanım Araplara aittir. Öyle anlaşılmaktadır ki; vaktiyle İranlıların etkisi altında Müslümanlaşan ve tabiatıyla Şiîleşen Türkler, sonraları Gazneliler ve Selçuklular döneminde Arapların etkisine girerek Sünnîleştiler. Dolayısıyla aynen Araplar gibi onlar da İranlıları dışlamaya ve -aynen Araplar gibi- onları "acem" diye niteleyerek yabancı görmeye başladılar. Nitekim bu bakış açısı Osmanlı-İran ilişkilerinde çok açık olarak göze çarpmaktadır. 1514 yılında iki taraf arasında cereyan eden Çaldıran Savaşı bu gerçeği kanıtlamaktadır.*
2. *Ord. Prof. Dr. Fuad Köprülü, Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar, Diyanet İşleri Başkanlığı yayınları,*

Prof. Dr. Adnan Karaismailoğlu da bu ifadeyi teyit eder mahiyette şunları söylüyor:

"Anadolu'ya ulaşmadan önce, dört asra yakın bir zaman diliminde Türkler ile Farsların inançlarında ve dillerindeki değişme ve gelişme süreci büyük ölçüde Mâverâünnehir/Batı Türkistan bölgesinde bir arada geçirilmiştir." [3]

Konu ile ilgili tarihi olaylar bu gerçeği kanıtlamaktadır. Nitekim M.S. 633-651 yılları arasında İslâm orduları tarafından tamamen fethedilen İran'ın, *-Zerdüşizmle İslâm'ı sentezleyerek-* oluşturduğu yeni **Fars dinini** (*ve ona bağlı Şiîlik ekolünü*) kısa zamanda Türkistan bölgesinde yaymayı başardığını varsaymak gerekir. Farsların, İslâm'daki önemli ibadetlere verdikleri Farsça adların Türkler tarafından günümüze kadar kullanılıyor olması da bu hakikate işaret eder mahiyettedir.[4]

Prof. Dr. İbrahim Agâh Çubukçu da Farsların Türkler üzerindeki derin etkisini çok açık bir dille şöyle özetlemektedir:

"İslâm mezheplerinden özellikle Şiilik[5], Türkler üzerinde daha kolay etki yapmıştır. Peygamber'in amcasının oğlu Ali'nin çocuklarına Emevîlerin zulmetmesi, daha sonra da hilâfete geçen Abbasîlerin taht tasası yüzünden onları tedirgin etmesi, devlet gücünün ulaşamadığı yerlerde Şiîliğe ilgiyi artırıyordu." [6]

Bu tespitler ışığında denebilir ki Türk Müslümanlığı, yüzyıllar boyu *-çeşitli etkenler altında-* geçirdiği evrimlerle önemli değişimlere uğrayarak günümüze ulaşmıştır. İslâm ise *-Raşid Hilâfet döneminden sonra uygulamada, anayasal bir çerçeve içinde kendine yer bulamamış olsa da-* yazılı bir bilgi birikimi olarak literatürde varlığını günümüze kadar sağlam bir şekilde sürdürebilmiştir. Bu noktada, Türk Müslümanlığının inşa süreci büyük önem taşımaktadır ve derinlemesine araştırılmaya muhtaçtır.

Dolayısıyla rahatça diyebiliriz ki Türk Müslümanlığı, ideolojik olarak *-Pers Müslümanlığı örnek alınmak suretiyle-* yapılandırılmıştır. Yani, *-açıkça söylemek gerekirse-* Emeviler'in gerçekleştirdikleri Türkistan fethinin, *-Türkler tarafından-* din silahıyla alınmış rövanşıdır. Bu, -görünürde- bir pasif direniştir, fakat oldukça anlamlıdır. Çünkü -yine açıkça ifade etmek gerekirse- Türkler âdeta *"lisan-ı hâl ile"*, Araplara aynen şunu söylemişlerdir: *"Siz, geldiniz, topraklarımızı silah zoruyla işgal ettiniz; size karşı o günlerde belki aynı silahla direnemedik; fakat dininize öyle bir darbe indireceğiz ki bunu yüzyıllar boyu fark edemeyeceksiniz. Hatta çok geçmeden darmadağın olacak, o kadar perişan olacaksınız ki -efsanelerimizle, destanlarımızla, hurafelerimizle, geleneklerimizle ve milli sembollerimizle süsleyerek, zaman içinde ve yeni bir isim altında tanınmaz hâle getireceğimiz- dininizi İslâm'a dönüştürmeyi bir daha beceremeyeceksiniz; o kadar sersemleşeceksiniz ki, dininize yakıştıracağımız adı[7], yüz yıllar sonra bile merak edemeyeceksiniz. Ancak bu -milli din- artık size değil, sadece bize ait olacaktır!"*

Evet, tarihi gelişmeler çok dakik şekilde *-ve kronolojik olarak-* incelenecek olursa Türk Müslümanlığının bu düşünce ile yapılandırılmaya başladığı ve *-böyle bir ilk adımla-* zaman içinde *-süreçler boyu evrilerek-* günümüzdeki son şeklini aldığı anlaşılacaktır.

Önemle vurgulamak gerekir ki Türkistan'a yapılan askeri harekâtın karakteri, Türk Müslümanlığının oluşumuna ortam hazırlayan faktörlerin başında gelir. Onun için bu harekâtı, Ashab'ın fetihlerinden ayırmak gerekir. Ashabın fetihleri tamamen *"İslâm'ı tebliğ"*

---

8. baskı. s. 21. Ankara-1993

3. *Prof. Dr. Adnan Karaismailoğlu, Kırıkkale Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölümü, Cilt 3 s. 1 2013.*
4. *Namaz ve oruç, İslâm'ın emrettiği önemli ibadetlerdendir. Burada atlamadan önemli vurgulamak gerekir ki; İslâm'ın fıkıh yasaları, İbadetin tercüme edilmeden -ümmetin ortak dili olan Arapça- icra edilmesini emretmektedir. İslâm'ın en önemli ibadetlerinin başında gelen Namaz ve oruç, (bu her iki kelime de) İranlılar tarafından Farsçaya çevrilmişlerdir. Oysa namaz Kur'ân-ı Kerim'de ve Sünnet kaynaklarının tümünde: "salâ الصلاة", oruç da: "sawm الصوم" olarak geçer. Ayrıca, namaz için bir ön hazırlık olan ve Kur'ân-ı Kerim'de "Wuzû'" olarak geçen temizliğe de farsça "Abdest" adı verilmiştir. "âb", Farsça su demektir, "dest" de el demektir. İkisinin bileşimi, el suyu anlamına gelmektedir. Bu değişiklikler, olduğu gibi Türkler tarafından kabul edilmiştir.*
5. *Prof. Çubukçu'nun, Şiîliği bir İslâm mezhebi olarak görüyor olması doğaldır. Çünkü bu zat Müslümandır ve İslâm ile Müslümanlığın henüz birbirinden ayırt edilemediği dönemde yaşamıştır. Onun için Şiîliği maalesef İslâm mezhepleri arasında göstermiştir. Bu hata bir akademisyen için bir talihsizlik sayılsa da yazar, kendi açısından mazur sayılabilir. Ancak günümüzde İslâm ile Müslümanlığın farklı birer din oldukları artık -bilimsel olarak- tespit edilmiş bulunmaktadır.*
6. *Prof. Dr. İ. Agâh Çubukçu, Türk Düşünce Tarihinde Felsefe Hareketleri, Ankara Üniversitesi İlâhiyât Fak. Yy. No. 174. S. 3.*

---

7. *Bu ad, kuşkusuz "Müslümanlık"'tır. Ancak ne ilginçtir ki bu kelime, Araplar tarafından günümüze kadar -ne sözlük bazında, ne de dinsel bir kavram olarak- işlenmemiştir. Bu gaflet, Abbasilerin duraklama periyoduna girdikleri tarihten günümüze kadar Müslümanların, yüzyıllar süren karanlık bir dönem yaşadıklarını göstermektedir.*

amacıyla yapılmıştır. Amaçları arasında **işgal** ve **ganimet** öncelikli değildir. Râşid Hilâfet döneminden sonraki **ilk fetihlerde** *-her ne kadar- "İslâm'ı tebliğ"* amacı varsa da işgal ve ganimet önceliklidir. Daha sonraki dönemlerde sürdürülen fetihlerin tamamında ise *"sırf hâkimiyet kurma, ekonomik kazanımlar elde etme, intikam alma ve komşulara gözdağı verme"* gibi amaçlar daha baskındır. Onun için Râşid Hilâfet döneminden sonraki fetihler büyük ölçüde *-İslam fıkhına uygun-* **cihadî anlam** taşımaz. Nitekim İslâm ümmetinin günümüzde yaşadığı felaketlerin temelinde bu **gayr-i cihadî** askerî hareketler yatmaktadır.

Türk Müslümanlığının, en büyük ilham kaynaklarından biri de Türklerin eski dinleridir. Nitekim İslâm'la tanışırken Türklerin, önceki dinlerinden tamamen sıyrıldıklarını söylemek inandırıcı değildir. Bilakis, eskiden kalma birçok inanç ve ananelerini Müslümanlık döneminde de sürdürmüşlerdir. Bunları İslâm'a ait kavram ve ibadetlerle harmanlayarak çeşitli adlar altında kurumlaştırmışlardır.

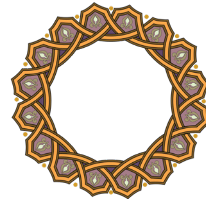
Bu konuda yine **Prof Dr. İbrahim Agâh Çubukçu** *-Şiîliğe değindikten sonra-* aynen şöyle bir ifade kullanmaktadır:

"Daha sonra Alevîliğin de doğmasına neden olan bu akım, Şamanlık, Budha ve Mani dinlerinin kalıntılarını töre hâlinde yaşatan Türklerin psikolojisine uygun geliyordu. Böylece Türkler Sünnet Ehli'nin sıkı kuralları yerine raksa, musikiye Şiire ve kadın özgürlüğüne olanak veren tasavvufa ve özellikle Şii düşüncelere daha çok yaklaşıyorlardı. Dervişlerin, eski kâmların[8] yerini alarak birtakım ince sözlerden ve gizlerden söz etmeleri de Türk toplumunun dinsel ve düşünsel yapılarını geniş ölçüde etkiliyordu. Böylece halk kitleleri arasında dervişlere karşı saygı son derece yaygın hâle gelmişti." [9]

Türk Müslümanlığının, yine en büyük ilham kaynaklarından biri mistisizmdir; yani tasavvuftur. Aslında tasavvuf akımını *-İslâm yurdunda-* ilkin İranlılar başlatmışlardır. **Ebu Haşim es-Sûfî** (öl. M.S. 760) adında İranlı bir sapkın tarafından, hicretten yüz elli yıl sonra **Gazze**'de bir tekke açıldığına ilişkin belgeler vardır.[10]

Tasavvuf, Türk Müslümanlığının belkemiğini oluşturmaktadır. Denebilir ki bu dini, *-yüzyıllardır-* tasavvuf yönlendirmektedir. Türkler, tasavvuf düşüncesine dayalı birçok tarikat kurmuşlardır. Tasavvuf, aslında **mistik** bir felsefedir; tarih boyunca üretilmiş tüm felsefeler **arayış** amaçlı iken tasavvuf, *tam tersine* bir **kaçış** felsefesi olarak peydahlanmış ve çeşitli ekollere ayrılarak günümüze kadar açılımını sürdürmüştür; *"tarikat"* olarak bilinen mistik kurumlar için altyapı oluşturmuştur. İşte bu felsefe ve üzerinde inşa edilen yüzlerce tarikat, Türk Müslümanlığına tarih boyunca çeşitli özellikler katmıştır. Bu kaynaktan yola çıkılarak İslam ile **Türk** ya da **Fars Müslümanlıklarını** birbirinden ayırt etmek bugün artık mümkün hâle gelmiş bulunmaktadır.

İlginçtir ki Türk Müslümanlığı, *-dış görüntüsü bakımından-* İslâm'la benzerlik gösterdiği için oldukça yanıltıcıdır. Bu nedenle yeterli tarihi ve sosyolojik bilgiden yoksun kalabalıklar *-hatta birçok bilim adamı ve araştırmacı-* tarafından bu iki din birbirine karıştırılmaktadır.

8. *Şamanlıktaki "kâm" kavramı için bk. http://www.dunyadinleri.com/samanizm.html*

9. *Prof. Dr. İ. Agâh Çubukçu, Türk Düşünce Tarihinde Felsefe Hareketleri, Ankara Üniversitesi İlâhiyât Fak. Yy. No. 174. s. 4.*

10. *Prof. Dr. Hasan Kâmil Yılmaz, Ebu Hâşim es-Sûfi'yi -elbette kendi kanaatine göre değerlendirerek- şu bilgilerle tanıtmaktadır: "Ebû Haşim, sünnî ve müteşerri bir süfîdir. Bu yüzden 'Şîa' muhiti olan memleketi Küfe'den Şam cihetine hicret etmiş, Filistin'de Remle'ye yerleşmiştir Hasan Basrî, Malik bin Dînar ve Süfyan Sevrî ile muasırdır. (…) Remle'de kendisini seven halk, etrafında büyük bir kitle oluşturdu. Birbirlerini Allah için seven ve Allah için bir araya gelen bu topluluğa muttali olan devrin Hristiyan emiri bir hankah yaptırdı ki bu, tasavvuf tarihimizde ilk tekkedir." Kaynak: Prof. Dr. Hasan Kâmil Yılmaz, Altınoluk Dergisi, 1986 - Haziran, Sayı: 004, s. 023*

Güzel Ahlak İçin "Nefis Tezkiyesi" Esastır

Faruk FURKAN

Nefsimizde eğer iyi hasletler ve ahlaki güzel özellikler varsa öncelikle bunları muhafaza etmeye çaba göstermeliyiz. Daha sonra da sürekli bunları daha iyi bir noktaya getirmek için çaba harcamalıyız. Şayet bunu yapabiliyorsak "artırma" anlamındaki tezkiye emrini yerine getirmiş oluruz. Bu da bizim, büyük bir kazancın temel iki ayağından birisine sahip olduğumuz anlamına gelir.

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam ahlakıyla bizlere örneklik eden Resûlullah'a ve onun kutlu aile ve ashabına olsun.

◆ ◆ ◆

Ahlakı güzelleştirme noktasında *"nefis tezkiyesinin"* çok önemli bir rolü vardır. Ancak nefislerinde var olan kötü huyları arındırmak için çabalayan, beğenilmeyen ahlaklarından kurtulmak için mücadele verenler ahlakı güzelleştirme noktasında sağlıklı bir sonuç elde edebilirler. Sadece böylesi kimselerin kurtuluşa ermeleri söz konusudur. Bu bakımdan *"Ben güzel ahlaklı birisi olmak istiyorum."* diyenlerin mutlaka nefis tezkiyesi meselesini önemsemeleri ve bu noktada gereken neyse titizlikle hayata geçirmeleri gerekmektedir.

Nefislerin arındırılması ve bu noktada nasıl bir yol izlenmesi gerektiğine dair malumat vereceğiz ama öncesinde bu konuyu doğru bir zemine oturtabilmemiz için insan nefsine dair önemli bir meseleye kısaca değinmemiz gerekmektedir. Değineceğimiz bu mesele, nefsin aynı anda hem fücur hem de takvaya sahip olması meselesidir.

Yüce Kitabımızın bildirdiğine göre insanoğlu, iki zıt kutuplu bir nefse sahiptir. Kutbunun birisi onu hayra tevcih ederken, diğeri şerre yönlendirir. Bundan hiçbir insan[1] istisna edilmediği gibi, hiçbir nefis de ayrı tutul-

1. *Bu konuda sadece Allah'ın özel gözetiminde olan peygamberleri istisna tutabiliriz. Onlar, insanlık için*

mamıştır. Yani nefsin iyiliği ve kötülüğü fısıldayıp emretmesi her insan için söz konusudur. Rabbimiz bu hakikate Şems Suresi'nde şöyle temas eder:

"Ona hem kötülüğü hem de takvayı ilham edene (tüm bunlara andolsun ki)." [2]

Her nefse hem fücur hem takva bir bütün olarak ilham edilmiştir/kodlanmıştır.

Nefislerimizde var olan özellikleri bilmemiz ve tanımamız açısından bu ayet çok önemli bir hakikate temas etmektedir. Bu bakımdan üzerinde durulması ve düşünülmesi gerekmektedir. Biz, asıl konumuz bu olmadığı için nefse dair çok şey söylemeyeceğiz; sadece tezkiye meselesini doğru anlayabilmek için ayette vurgulanan bir iki şeyi zikredip asıl konumuza geçeceğiz.

Bu kısacık ayette önemli iki hakikate vurgu yapıldığını söyleyebiliriz:

1. Her insanın fıtratına fücur ve takva kodlanmıştır. Bu nedenle –eğer tabir yerindeyse– istediği her an fabrika ayarlarına dönebilir, kolaylıkla fücur ve takvaya meyledebilir.

2. Her insanın nefsinin aynı anda hem iyi hem de kötü yönleri vardır. Normal olan hiçbir insan bundan hali değildir. Bu nedenle insanoğlu arasında *"mutlak iyi"* ve *"mutlak kötü"* aramak yanlış olur. Her insanın bir yönüyle iyi bir yönüyle de kötü olduğu noktaları vardır.

Burada insanoğluna düşen kendisini sürekli en iyi ve en ideal olana doğu yükseltmeye, ilerletmeye çabalamasıdır. Zaten bu işlemin adı da *"nefis tezkiyesi"*dir. Bu nedenle bir insan çıkıp da: *"Efendim, nefsimde fücur varsa ben ne yapabilirim ki?"* diyerek kendisini haklı ve mazeretli çıkaramaz; çünkü Rabbimiz bir sonraki ayetinde bu durum karşısında ne yapması gerektiğini şöyle beyan buyurmuştur:

"Onu (nefsini) arındıran kurtuluşa ermiştir. Onu (küfür ve masiyetle) örtüp gizleyen de zarar etmiştir." [3]

numune oldukları için Allah tarafından kötü yönleri ıslah edilmiş ve artık nefislerinde şer namına hiçbir iz kalmamıştır. Bu nedenle her yönleriyle insanlığa örnek olmuşlardır. Bizim söz edeceğimiz kitle Allah'ın özel bir gözetimi olmayan sair insanlardır.

2. *91/Şems, 8*
3. *91/Şems, 9-10*

Bu ayetin rehberliğinde nefsine fücur ve takva ilham edilmiş olan insanoğlunun ne yapması gerektiğini anlıyoruz. Ayete göre insanoğlunun daimî surette *"nefis tezkiyesi"* yapması ve sürekli bir biçimde nefsini en iyi olana doğru yükseltmesi gerekmektedir. Tabi bunun için ciddi bir mücadele ve kesintisiz bir çaba şarttır.

Nefis Tezkiyesi ile Ne Kastedilmektedir?

"Tezkiye" kelimesi Arap dilinde bir şeyi *"temizleme ve arındırma"* anlamına geldiği gibi aynı zamanda bir şeyi *"artırıp çoğaltma"* anlamına da gelir. Yani bu kelimenin iki temel anlamı vardır.

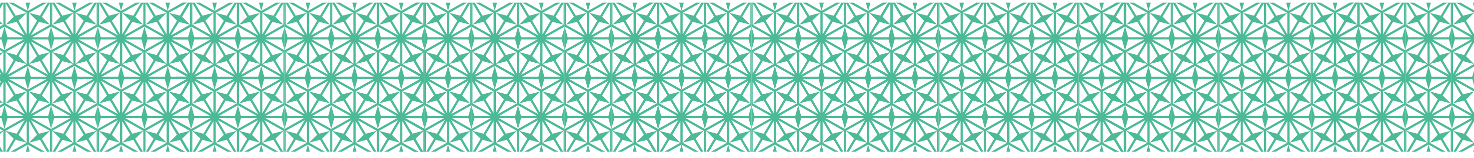
Her insanın nefsinin aynı anda hem iyi hem de kötü yönleri vardır. Normal olan hiçbir insan bundan hali değildir. Bu nedenle insanoğlu arasında "mutlak iyi" ve "mutlak kötü" aramak yanlış olur. Her insanın bir yönüyle iyi bir yönüyle de kötü olduğu noktaları vardır.

Sözlükteki bu anlamlandırmadan hareketle nefis tezkiyesi ile iki şeyin kastedildiğini söylememiz mümkündür:

a. Nefsi arındırılmaya ihtiyaç duyan her şeyden **temizlemek**.

b. Nefsin hayırlı yönlerini **artırmak**.

Nefsin hayırlı yönlerini nasıl artırmamız gerektiğini izah etmeye çok da hacet yoktur; zira Allah ve Resûl'ünün bize emrettiği her şey hayırdır ve bir Müslim olarak bizlerin bu emirler hususunda sürekli bir artış ve çoğalma içerisinde ilerlemesi gerekir. Bu

konuda belki en fazla şunu söyleyebiliriz: Nefsimizde eğer iyi hasletler ve ahlaki güzel özellikler varsa öncelikle bunları muhafaza etmeye çaba göstermeliyiz. Daha sonra da sürekli bunları daha iyi bir noktaya getirmek için çaba harcamalıyız. Şayet bunu yapabiliyorsak *"artırma"* anlamındaki tezkiye emrini yerine getirmiş oluruz. Bu da bizim, büyük bir kazancın temel iki ayağından birisine sahip olduğumuz anlamına gelir.

Arındırılacak şeylere gelince; bunlar genelde beş, özelde[4] ise dört şeydir:

1. Şirk: Henüz iman etmemiş kullar için şirkten sakınmak esastır. İmanlarını gerçekleştirebilmeleri için şirkin açığından da gizlisinden de uzak durmaları gerekir.

Şirkten arınmanın lüzumuna şu iki hadiseyi zikredebiliriz:

a. Musa *(as)*, Firavun'a elçi olarak gittiğinde ona şöyle demesi emredilmişti:

"Temizlenmek/arınmak istiyor musun?" [5]

Acaba Firavun'un arınması gereken şey ilk olarak neydi?

Elbette ki üzerinde bulunduğu şirki ve küfrüydü.

b. Abese Suresi'nde anlatıldığı üzere, Resûlullah'ın davetine muhatap olan Mekke elebaşlarından birisi arınmaya davet edilmiş ama kendisini Allah'a da Allah'ın dinine de muhtaç görmemesi onun tezkiyeyi reddetmesine neden olmuştu.

"Kendisini müstağni gören (Allah'a ve O'nun dinine ihtiyacı yokmuş gibi davranan) kimse; sen ona yöneliyor (onu etkilemeye çalışıyorsun). Oysa, onun (şirkten) arınmamasında sana bir sorumluluk yoktur." [6] [7]

Resûlullah'ın davetine muhatap olan Mekkeli bu kişinin de arınacağı ilk konu neydi?

Elbette onunki de üzerinde bulunduğu şirki ve küfrüydü.

İşte, henüz iman etmemiş insanlar için arınılacak şeylerin başında *"şirk"*ten teberri olmalıdır; çünkü şirkten arınılmadan kişinin iman etmiş sayılması söz konusu olmayacaktır.

2. Bidatler: Arınılması gereken şeylerin ikincisi *"bidatler"*dir. Bidat; dine sonradan ilave edilen veya aslı dinde olduğu hâlde uygulama şekli Resûlullah'ınkine uymayan amellerdir. Bu tarz ameller şeytana diğer günahlardan daha sevimlidir; çünkü günah işleyen kimse hatalı olduğunu bilir ve tevbe etmesi gerektiğine inanır. Ama bidat sahibi iyi bir şey yaptığını düşündüğü için ne tevbeye ihtiyaç duyar ne de pişmanlığa. Bu bakımdan bidatler günahlardan daha tehlikelidir. İşte, Allah'a giden yolda iyi bir kul olmak istiyorsak inancımızda var olan her türlü bidatten ve bunun amele dökülmesinden uzak durmalıyız.

3. Günahlar: Günah ve masiyetler, Allah'a giden yolda kulun uzak durması ve arınması gereken hususlardan bir diğeridir. İnsan, hayatı boyunca günah ve masiyetlere zikrettiğimiz diğer tüm maddelerden daha çok muhatap olur. Çünkü günahlar nefse en hoş gelen şeydir. Bu nedenle insan, şayet bu günahlar kendisinde varsa onlardan kurtularak, eğer yoksa onlara düşmemek için çaba harcayarak masiyete karşı tezkiyesini gerçekleştirmelidir.

Günahların, arınmanın mahallî olan kalbe büyük bir tesiri vardır. Kul, günaha daldıkça veya var olan günahlarından arınma noktasında gevşek davrandıkça kalbi katılaşır. Katılaşan kalbin de arınmaya mahal olması imkânsızdır.

Günahlar *"büyük"* ve *"küçük"* olmak üzere iki kısma ayrılır. Nefis tezkiyesinde belirli bir mertebe elde

---

4. *İslam'a girmemiş insanlar için şirkten sakınmak esastır; bu nedenle onlar için arınılacak şeyler beştir. İman etmiş kullar için ise şirkten arınmak gerçekleştiği için dört şeyden arınma söz konusudur. Eğer dinden çıkarıcı sayılmayan "küçük şirkten arınmayı" da bu maddelere eklersek o zaman sakınılması gereken şeyler Müslimler için de beş madde olacaktır.*
5. *79/Nâziât, 18*
6. *80/Abese, 5-7*
7. *Bu ayetler bizler için çok ince mesajlar içermektedir:*

   a. Samimiyetle arınmak isteyen müminlerle ilgilenmek, kibirlenerek arınmaktan yüz çeviren kâfirlerle uğraşmaktan Allah katında daha önemli ve önceliklidir. Resûlullah (sav), Mekke elebaşlarına davet yapacağım diye samimi bir mümin olan İbni Ümmi Mektum'la ilgilenmeyi terk ettiği için uyarıldı. Demek ki davete ihtiyacı yokmuş gibi davranan kâfirlerle uğraşacağız diye bize gelen samimi kardeşlerimizle ilgilenmeyi ihmal etmemeliyiz.

   b. Ayetlerin devamında "Koşarak (dinini öğrenmeye istekli bir şekilde) sana gelense; ki o (Allah'tan) korkar. Sen ise onu bırakıp (başka şeylerle) meşgul oluyorsun." (80/Abese, 8-10) buyrularak arınmak isteyen müminlerin nasıl bir vasfa sahip olmaları gerektiği ifade edilmektedir. Buna göre gerçek manada arınmak isteyen ve bu arınmalarının kendilerine fayda sağlamasını uman kimselerin "haşyet" ve "çaba" içerisinde olmaları şarttır.

edebilmek için günahların her iki nevinden[8] de uzak durmak gerekir.

4. Kötü Huy ve Ahlaklar: Arınılması gereken şeylerden birisi de nefislerde var olan kötü huy ve ahlaklardır. Konumuz ahlak üzerine olduğu için bu noktayı önemsemek gerekir. Bir Müslim, gerek manevi antrenmanlarla gerekse yazılarımız içerisinde zikrettiğimiz diğer hususların yardımıyla ne yapıp edip nefsinde var olan kötü huy ve ahlaklardan kurtulmalıdır. Zira bu olmadan hakkıyla nefis tezkiyesinden söz etmek mümkün olmayacaktır.

5. Hata Sayılacak Hâl ve Davranışlar: Arınılması gereken konulardan bir diğeri de adaba taalluk eden hususlardır. İnsanın gerek ibadet alanlarında gerek ailevi ve ticari hayatında gerekse sosyal yaşantısında dikkat etmesi gereken bir takım edep kuralları vardır. Eğer dikkat etmesi zorunlu olan bu kurallara riayet etme konusunda birtakım sıkıntılar yaşıyorsa hiç vakit kaybetmeden onları tedavi altına almalı ve onu bu yanlışa sevk eden şeyleri tespit ederek onlardan arınmalıdır. Bu da hata sayılacak hâl ve davranışlardan arınmadır.

Buraya kadar zikrettiğimiz beş şey, arınılması herkes için zorunlu olan temel hususları ihtiva etmektedir. Bazı yazarlar bunlara farklı maddeler eklese de biz onları bu başlıklara dâhil edebileceğimizi düşündüğümüz için zikretmeye gerek duymadık.

İşte, nefsini arındırmak ve nefis tezkiyesi yapmak isteyenlerin bu sayılan tüm maddelerde –hiçbir maddeyi es geçmeksizin– mücadele vermeleri gerekmektedir. Bu mücadeleyi verenler dünyada da ahirette de felaha erişeceklerdir.

Nefis Tezkiyesinin Önemi

Nefsi tezkiye etmek ve onu başta şirk olmak üzere kötü olan her türlü vasıftan, huydan ve masiyetten arındırmak Allah katında o kadar önemli bir yere haizdir ki, Allah *(cc)* sırf bu gayeyi gerçekleştirmek için peygamberlerini irsal buyurmuştur. Nasıl ki tüm peygamberlerin temel görevi insanları tağuttan sakındırmaksa aynı şekilde onların temel görevlerinden bir tanesi de insanları *"arındırmak"*tır. Yani nefis tezkiyesi, başta Peygamberimiz olmak üzere tüm peygamberlerin gönderiliş gayelerinden birisidir. Rabbimiz bu hakikati şöyle dile getirir:

"Ümmiler arasında onlardan olan, kendilerine (Allah'ın) ayetlerini okuyan, onları arındıran, Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir Resûl gönderen O'dur. Onlar, bundan önce apaçık bir sapıklık içindeydiler." [9]

Görüldüğü üzere Rabbimiz bu ayette Peygamberimizin gönderiliş gayelerini anlatmaktadır. Bu ayete göre onun *(sav)* gönderiliş gayesi üçtür:

> Günahların, arınmanın mahallî olan kalbe büyük bir tesiri vardır. Kul, günaha daldıkça veya var olan günahlarından arınma noktasında gevşek davrandıkça kalbi katılaşır. Katılaşan kalbin de arınmaya mahal olması imkânsızdır.

1. İnsanlara Allah'ın ayetlerini okumak.
2. Onları her türlü kötülükten arındırmak.
3. Onlara Kitab'ı ve hikmeti öğretmek.

Bunlar, hayatı boyunca Efendimiz'in *(sav)* uğraş verdiği alanlardır.[10] Bunlar içerisinde arınmanın yeri,

8. *Eğer bir günaha dünyada herhangi bir had cezası terettüp etmişse veya yapanına lanet edilmişse ya da ahirette azapla tehdit söz konusuysa, o günah "büyük günah"tır. Bunun dışında kalan şeyler ise "küçük günah" kapsamındadır.*

9. *62/Cuma, 2*

10. *Peygamberimizin bir görevi de biz insanları arındırmaksa, bu görev kesintiye uğramayacağı için her Müslimin kendisinde arındırılacak mutlaka bir yönünün olduğunu kabullenmesi gerekmektedir. Eğer kullar her daim arınmaya muhatap olmayacak olsalardı, Peygamberin görevi boşa çıkmış olurdu. Bu olmayacağı için arınmanın her an olması gerektiğini kabullenmek gerekir. Önceki satırlarda değindiğimiz üzere bir insan, "kötülüklerden kurtulma" anlamında arınmışsa, "iyiliklerde ilerleme" anlamıyla arınmasına devam etmelidir. İyiliklerde ilerlemenin bir sınırı olmayacağı için bu anlamıyla arınma işlemi sürekli ve daimîdir. Burası*

sıralamayı dikkate aldığımızda gerçekten de çok önemlidir.

Dikkat ederseniz ayette *"arındırmak"*, sıralama itibariyle Kitab'ı ve hikmeti öğretmekten önce gelmektedir.

Acaba hiç düşündünüz mü bu niyedir?

Çünkü arınma olmadan ve nefiste yer etmiş kötü vasıflardan kurtulmadan okunacak Kur'ân'ın da öğrenilecek sünnetin de elde edilecek ilmin de hakiki anlamda hiçbir faydası olmayacaktır.

Nefsi kötü vasıflardan arındırmaksızın öğrenilecek bilgiler insanı mutlaka ya kibre ya gurura ya da kendini beğenmeye sevk eder. Bu ise onun için hayır değil, kelimenin tam anlamıyla bir şerdir.

Yine nefsi kötü vasıflardan arındırmaksızın İslami alanda herhangi bir amel işlemek, insanı sonucu hiç de iyi olmayan bir takım hatalara düşürecektir. Kalbindeki riya hastalığı tedavi edilmeden bir insanın infak ehli olduğunu veya nefsindeki ucub marazı giderilmeden bir insanın Allah yolunda cihat ettiğini düşünün...

Düşünmek bile istemediniz değil mi?

Bu insanlar kalplerindeki hastalıklar giderilmeden bu amellere muhatap oldukları için ya insanlara hava atmaya başlayacaklar ya da insanları küçük görmeye...

Her iki durum da insanı helake götüren birer afettir.

İşte bu afetlerden emin olmak için insanın her şeyden önce arınması, ondan sonra amellere muhatap olması gerekmektedir. Cuma Suresi 2. ayet bize bu önemli gerçeği anlatmaktadır. Bu bakımdan arınmanın Kitab'ı ve sünneti öğrenmenin önünde zikredilmesini iyi anlamak gerekir. Bu, gerçekten de dikkate şayan bir husustur.

İçi Güzel Olanın Dışı da Güzel Olur

Tezkiyenin önemine kısaca da olsa değindikten sonra, bunun mahallinin ne olduğunu ve ilk olarak hangi azamızın arındırılması gerektiğini izaha geçebiliriz.

cidden çok önemli bir noktadır; bu nedenle düşünerek ve anlayarak okumak gerekir.

Kişinin arındırması ve tezkiye etmesi gereken en önemli uzvu öncelikle *"kalbi"*dir. Çünkü kalp, tıpkı *"kap"* gibidir. Kap temiz olursa içerisine konulan şey de temiz olur; kap pis olduğunda içerisine konulan şey de doğal olarak pis olacaktır. Kaba bir şeyler koymadan önce nasıl ki onu temizlemek gerekiyorsa kalbe bir şeyler koymadan önce de aynı şekilde onu temizlemek gerekir.

Kalp ile azaların örneği, padişahla askerlerin örneği gibidir. Bu durumda kalp padişaha, diğer organlar ise askere benzer. Eğer padişah düzgün olursa askerler de düzgün, yok eğer padişah bozuk olursa askerler de bozuk olur. Bu nedenle işe öncelikle padişah makamında olan kalbin ıslahı ile başlanmalıdır. Çünkü kalp ıslah olmadan vücudun diğer organlarının ıslah olması asla söz konusu olmayacaktır. Bu gerçeğe Resûlullah *(sav)* şu sözüyle işaret etmiştir:

"Dikkat edin! Şüphesiz bedende bir et parçası vardır ki, o doğru olduğunda tüm beden doğru olur, eğer o bozuk olursa tüm beden bozuk olur. Dikkat edin, o et parçası kalptir!" [11]

Efendimiz'in bu sözü, kalp ile organlar arasındaki sıkı bağlantıyı net bir biçimde ortaya koymaktadır. Eğer el, ayak, göz, dil ve kulak gibi amellerimizin kendileri üzerinden tezahür ettiği azalarımızı ıslah edip arındırmak istiyorsak işe evvela onlara hükmetme makamı olan kalp ile başlamalı, onu düzelterek diğer organlarımızın düzgün olmasını sağlamalıyız.

Selef'in büyüklerinden Sufyan b. Uyeyne *(r.h)* şöyle der:

"Kim iç dünyasını (kalbini) ıslah ederse Allah da onun dış dünyasını (amellerini) ıslah eder." [12]

İbni Teymiyye *(r.h)* ise bu hadise şu notu düşer:

"Resûlullah bu hadisiyle kalbin salâhının bedenin salâhını gerektirdiğini beyan etmiştir. Eğer beden (Allah'ın istediği surette) düzgün değilse, bu, kalbin de bozuk olduğuna işarettir." [13]

11. *Buhari rivayet etmiştir.*

12. *Bk. Mecmuu'l-Fetâva, 7/9. (Not: Bu sözün orijinali Sufyan b. Uyeyne'den şu şekilde nakledilmiştir: "Önceki âlimler birbirlerine şu kelimeleri yazarak nasihat ederlerdi: 'Kim iç dünyasını ıslah ederse Allah da onun dış dünyasını ıslah eder. Kim Allah'la arasını düzeltirse Allah da onunla insanların arasını düzeltir. Kim ahiret için çalışırsa Allah onun dünyasına yeter.' ")*

13. *Mecmuu'l-Fetâva, 14/121.*

Ehl-i Sünnet inancında insanın dışa yansıyan amelleri ile iç dünyasının çok sıkı bir bağlantısı vardır. İnsanın etrafına yansıtmış olduğu davranışlar muhakkak onun iç dünyasını ortaya koyan bir ayna mesabesindedir. İçi düzgün olanın kaçınılmaz olarak dışa yansıyan amelleri de düzgün, dışa yansıyan amelleri düzgün olanın yine kaçınılmaz olarak iç dünyası mamurdur. Aynı bunun gibi içi bozuk olanın dışa yansıyan amelleri bozuk, dışa yansıyan amelleri bozuk olanın iç dünyası yine kaçınılmaz olarak haraptır.

Âlimlerimiz şöyle der:

"Şeri naslar, kişinin zahirinin/amellerinin, iç dünyasının bir şubesi ve onun bir kılavuzu olduğunu göstermektedir. Zahir ile bâtının her biri, mutlaka bir diğerini etkiler ve ondan etkilenir. Eğer bâtın bozuk ise zahir de bozuk olur; bâtın düzgün ise zahir de düzgün olur. Bozuk bir zahir ile düzgün bir bâtının veya bozuk bir bâtın ile düzgün bir zahirin bir arada bulunmasını farz etmek asla mümkün değildir."

İmam Şatıbî de *(r.h)* aynı hakikati şu şekilde ifade eder:

"Şeriattaki zahirî ameller bâtında olana bir delildir. Zahir bozuksa bâtına bununla hükmedilir. Veya zahir düzgünse yine bâtına bununla hükmedilir. Bu, fıkıhta ve diğer ahkâmda (cari olan) büyük bir asıldır." [14]

Kişinin arındırması ve tezkiye etmesi gereken en önemli uzvu öncelikle kalbidir, dedik; çünkü kalp arınmadan diğer organların ve onlarda açığa çıkan amellerin ıslahı söz konusu olmayacaktır. Bu bakımdan arınmanın temel yeri kalptir.

İbni Kayyım *(r.h)* kalpleri sınıflandırmış ve onları şu müthiş taksimata tabi tutmuştur. Ona göre kalp vardır sağlıklıdır. Kalp vardır hastadır. Kalp vardır ölüdür. Yani kalpler üç kısımdır.

1. Sağlıklı Kalp: Şirk, küfür, haram ve Allah'ın *(cc)* razı olmadığı her türlü inanç, söz ve amelden uzak duran, Allah'ın emir ve yasaklarına riayet etme noktasında asla gevşek davranmayan, istek ve hırsla bunlara sarılmaya özen gösteren; nasihate kulak veren, öğütlerden yararlanan ve kendisini hastalandırmaya çalışan her türlü marazdan alabildiğine sakınan selim kalp *"sağlıklı kalp"*tir.

2. Hasta Kalp: Allah'ın razı olmadığı inanç, söz ve amellerden kimi zaman uzak durup kimi zaman duramayan, Allah'ın emir ve yasaklarına riayet etme noktasında gitgeller yaşayan ve nasihatlerden bazen etkilenip bazen etkilenmeyen kalp *"hasta kalp"*tir. Bu kalbin mutlaka tedaviye tabi tutulması ve bir an önce arındırılması gerekmektedir. Bu yapılmadığında ölmesi an meselesidir.

3. Ölü Kalp: Allah'ın razı olmadığı her türlü inanç, söz ve amele içerisinde hiçbir sıkıntı duymadan rahatlıkla düşen, emir ve yasaklarına muhalefette asla endişe taşımayan; nasihate kulak vermeyen, öğütten faydalanmayan, itaate yanaşmayan, boyunduruk altına girmeyen ve hayat belirtileri kalmamış meyyit kalp de *"ölü kalp"*tir.

Kalpler içerisinde en tehlikeli olanı budur.

Arınma yolunda ilerlemek isteyen bir Müslimin, her şeyden önce kalbinin durumunu tespit etmesi ve kalbinin saymış olduğumuz bu kısımlardan hangisine dahil olup olmadığını belirlemesi gerekmektedir. Bunu yapmadan arınma yoluna girmesi ona zaman kaybettirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Kalbin arındırılması ve tezkiye edilmesi gereken birçok hastalığı vardır. Başta iman için şart olan şirk, küfür ve nifaktan arındırılması gelir. Bunun dışında kalbi hastalandırıp helake duçar eden kibir, gurur, ucup, riya, haset, çekememezlik, kin, nefret, kasvet gibi hastalıklar da vardır. Tüm bunlar, arındırılmaya ve tezkiye edilmeye ihtiyaç duyan hastalıklardandır. Bir insanın bunları tedavi edebilmesi için öncelikle hastalığının adını koyması ve sıkıntısının ne olduğunu tespit etmesi gerekmektedir. Hastalığını tespit edemeyen birisinin onu tedavi etmesi nasıl mümkün olabilir ki? Teşhis tedavinin yarısıdır. Bu nedenle işe öncelikle buradan başlanmalı ve hastalıkların tespiti diğer her şeyin önüne alınmalıdır.

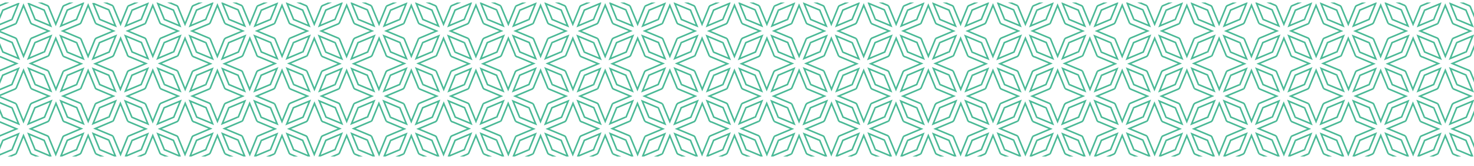
◆ ◆ ◆

Rabbim hepimizin kalplerini en güzel şekilde arındırsın ve bu yoldaki zorlukları bizler için kolay kılsın. (Allahumme âmin)

Ve'l-hamdu lillahi Rabbi'l-âlemin.

---

14. *el-Muvâfakât, 1/233.*

Mücahit *(r.h)* şöyle dedi:

"Bana ulaştı ki birbirini (Allah için) seven iki kişi biri diğerine tebessüm eder, musafaha yaparlar ise ağaç yaprağının dalından düştüğü gibi onların da hataları düşer." Ona dendi ki: *"Muhakkak ki bu çok basit bir ameldir."* Mücahit şöyle dedi: *"Sen buna kolay mı diyorsun. Allah '... Sen yeryüzündekilerin tamamını harcasaydın yine de onların kalplerini birbirine ısındıramazdın. Ama Allah onların arasını ısındırdı...' "* [1]

1. *Camiu'l ulumi ve'l Hikem, c.2, s.272*

Rekâtı rekâta ekliyordu. Bilmiyordu kaç rekât kıldığını. Bitirdi sonunda. Ama niyazlarını değil. Diz çöktü. Açtı ellerini Rabbine. Dua etti, etti, etti... Boğazı düğümlenmişti. Aktı oluk oluk gözyaşları hanımının el emeği çeyizlik seccadesine. Aklına düştü hanımı, çocukları. Tek kelime bilmezdi hanımı Nedim'im karanlık âlemine dair. Ne o ne çocukları...

Ahid

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

Zümrüt Çalışkan! diye seslenildi muayene odasından. Uzun bekleyişten sonra ona gelmişti sıra.

Zümrüt'ün olan bitenden haberi yoktu. Ne sesleništen ne de anne babasının kendisiyle konuşmasından. Dördüne buçuk eklemişti. Hayatı keşfedecek zamanıydı. Koşacak, oynayacak, gülecek, eğlenecekti. Her çocuk gibi.

Daha yolun başında, iki yaşındayken ateşli bir hastalık geçirmişti. Buna bağlı olarak da işitme yetisini kaybetmişti. Dil gelişimi de buna bağlıydı. Ne duyabiliyor ne de konuşabiliyordu.

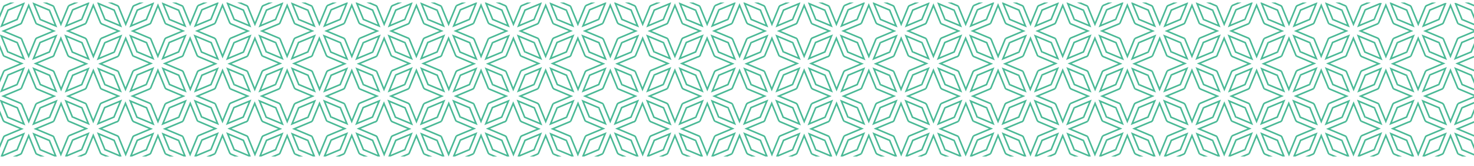
Her hastane arefesinde kulağına işaret ederdi. Baba duyacak mıyım, mealinde. Nedim de *"Evet kızım"* diyerek duyulmayan cümlesine kulağını göstermeyi eklerdi.

Hastane yollarını ne de çok aşındırmışlardı. Simitçisinden hademesine kadar hepsi aşinalığın ötesindeydi artık. Çapa ile Kurtköy arası uzunca bir mekikti dokunan.

Ne kadar da beklemişlerdi cihazı. Sana bana iki buçuk anne babaya yirmi beş sene, Avrupa'dan gelecekti cihaz. Yüzlerce hastaya sınırlı sayıda. Hem parasıyla hem sırasıyla üstelik. Koklear İmplant.

"Çocuğun yaşı ilerlemiş." dedi hekim. *"Beş yaşına da üç dört ayı var. Beşinde de cihazın yerleştirileceği kanal kapanıyor."* diye ekledi. Cihaz

gelmişti ne de olsa. Geriye kalan sadece ameliyat. Gel gör ki evdeki hesap çarşıya uymazsa devlet hastanesine tövbe uymaz.

Devlet hastanesi bu. Kuyruğu, çilesine dayanamaz ne gebe ne bebe. Ne dede ne nine. Geri kalana da Coşkun Sabah'tan *"Anılar"*ı mırıldanmak kalır. Ecevit'in ekmek, yağ, gaz kuyrukları da film şeridi.

Ameliyat sırasını bekleyen yüzlerce hastanın olduğunu iletti doktor. Ameliyatı yapacak başka hastane olmadığını da. Zaman kalmamıştı. Zümrüt bir ömür boyu duyamayacak ve konuşamayacak mı, diye yüreklerinde bir kor Nedim ve hanımının. Dayanır mı anne baba yüreği. Oluru olsa söker takar kendilerinden. Ama nerde. Kadderallah!

Atılır güzelim Anadolu'ya. Alır Tahtakale'den ev eşyalarını, satar taksitle ev ev. Kapı kapı. Taksit olsun yeter. Değil beyaz eşya, dünyayı satın alır bizim Anadolu insanı. Tüccarı da övünür kasasından taşan senetlerle. Bizim Nedim de yakalar bu damarını Anadolu'nun. Günbegün artar işleri. Siparişler gelir, satışlar gider. Nedim vurur Anadolu'ya damgasını. Vurur vurmasına da bir de nereye vurur.

Doktor belki masrafları denkleştirebilirler düşüncesiyle alternatifi de söyledi. *"Tek bir hastane var. Benden duymuş olmayın."* dedi. Özel hastanenin, af buyur ticaret merkezinin verdi ismini.

Nedim ve eşinin yüzüne renk gelmişti. Korku yerini sevince bırakmıştı. Çaresizlik umuda. Olsun, dedi Nedim. Özel de olsa. Ne gerekiyorsa yapalım, diye harekete geçti.

Bu umut rüzgârı ile aldılar soluğu bilmem kaç tepe üniversitesi hastanesinde. Malum. Bırakın dar gelirliyi, orta ve üst sınıfa dahi kapalı ticarethane. Üstün de üstü. Neyse ne!

Girdiler burjuvazi yere. Daha 2009 Türkiye'sinde sadece muayeneye sekiz yüz tele bayılmıştı. *"Muayene böyleyse,"* diye mırıldandı giderken muhasebeye. Hele bir hesap kitap içine girmeye görsün Nedim. Sadece günlük yatış bin dört yüz liracık. Ameliyat otuz iki bincik. Ödeme de peşin ve önden. Ekstralar da çıkışta. Tabi çıkabilirse. Çare yok. Kabul etti tüm mesarifi, hak getire. Elde var randevu günü.

Nedim bu. Gayrimeşrunun belini kırmış, kırıyordu. Şu an cep delik olsa ne yazar. Bugün yok yarın var bu âlemde. Altında parayı basıp abisinden aldığı BMW de vardı. İcabında atardı anahtarı masaya. Elinin kiri, pantolunun küçük cebiydi rakam. Çok dahasını bir günde ederdi cukka. Başkaları gibi parayı yalamazdı avucunda. Ezerdi.

Gayrimeşruya girişi de gariptir. Niyetlenir alınteri ile para kazanmaya. Tüccar olayım der. İşçilik zor. Hele Nedim için. Daha okul çağındayken atılmak ister hayata. Arazidir her gün. Gittiği günlerde de kırmadık kapı, yapmadık mevzu bırakmaz. Yaşı küçük de olunca verir babası dayısının yanına. Lokanta işi. Ezilsin de adam olsun, der. Dayısı da verir Aşçı Hikmet Usta'nın yanına. Soysun soğan, patates, der. Daha bir-iki güne ustanın *"lanlı lunlu"* konuşmasına atarlanır Nedim. Dayar bıçağı Ümit Usta tiplemesi Hikmet Usta'nın bedenden ayrı göbeğine. Hikmet Usta kasayı deldirmekten zor bela kurtulur. Emrivaki işler bu yüzden gitmez Nedim'e.

Atılır güzelim Anadolu'ya. Alır Tahtakale'den ev eşyalarını, satar taksitle ev ev. Kapı kapı. Taksit olsun yeter. Değil beyaz eşya, dünyayı satın alır bizim Anadolu insanı. Tüccarı da övünür kasasından taşan senetlerle. Bizim Nedim de yakalar bu damarını Anadolu'nun. Günbegün artar işleri. Siparişler gelir, satışlar gider. Nedim vurur Anadolu'ya damgasını. Vurur vurmasına da bir de nereye vurur. Siz sorun ben diyeyim.

Hızlı ve dürüst tüccardır Nedim. İlginç pazarlama yöntemleri de vardır. Anadolu'ya yayıldıkça yayılır. İşler büyüdükçe elemanları da çoğaltır. Bir gün gazeteye ilan verir. Şoför bulmaktır gayesi. Telefonlar düşmeye başlar. Biri kapatır, öteki arar. Birçoğu faks numarası varsa *"CD'sini"* göndermek ister. Kapatır

yüzlerine Nedim. *"Avel midir nedir?"*, der kendine has jargonuyla. *"Yav bana faks ile nasıl CD gönderecek?"* der yanındaki elemana. *"Abi o CD değil CV, CV!"* denilmesiyle CV'nin ne olduğunu öğrenir.

Her yerde işler tıkırında olmuyordu. Gider Sivas'a. Bakayım şu hasılata der. Boşa koydum dolmadı, doluya koydum almadı diye dinlemiş elemanlardan kesat işleri. Anlamış işlerin etnik duvara tosladığını. Alevi ilçelerde satış yok oğlu yok. Aparmış çarşıya Nedim. Almış elaman sayısınca Zülfikar kolye. Takmış boyunlarına. Boynunuzda görsün müşteri, demiş. *"Hepinizin ismi de Ali"*. Her hanede vay Ali'm, gel Ali'm, al Ali'm, hoş gelmişsin Ali'm, boş gitme Ali'm... Derken stok mtok da kalmamış hani.

Bir gün taksit ödemesi için kapıya gider. Açar kapıyı bir kadın. Ödeme yerine bir şeyler ima eder. İçeride de birçok kadın. Af buyur randevu evi dedikleri yer neticede. Kapıdaki kadına sorular sorar Nedim. İşsizlik, yoksulluktan dem vurur kadın. İki gözü iki çeşme. Kazandığından fazlasını teklif eder Nedim. *"Şirkette elemanlara yemek yaparsın. Kurtul bu bataklıktan."* der. Terk eyler orayı Selin. Dua eder Nedim'e. İşi öğrenince de yükselir pazarlamaya.

Uzundur pazarlama maceraları Nedim'in. Aşık Veysel gibi gündüz gece gitmeye yoktur hacet. Neyse asıl mesele sonudur bunun.

Bölgede saygın bir iş adamı olur. Açıldıkça açılır önü. Arkasında sağlam bir bürokrasi. Eli uzun zümredendir artık. Trafik çevirse çorba parası şöyle dursun selam der geçer. Günün birinde Sanayi ve Ticaret Odası İl Müdürü çağırır. Ahmet Bey. Arası da iyidir. *"Vali Bey'le görüşeceğiz."* der. Hele derdi neymiş diye de merak eyler. Varır makamına Vali Bey'in. Ahmet Bey de orada. *"Çalışkan Ticaret Ltd. Şti'nin sahibi sen misin?"* diye sorar Vali. Şaşkınca süzerek. Aldığı cevaba da *"Ben de kırk beş yaşlarında kır saçlı kaşar birini bekliyordum."* kibarlığını ekler. Yirmi iki yaşında bıçkın bir delikanlıyı görünce resmiyet sümen altı. Kibarlık da protokolde.

Şehirde girmedik yer, satış yapmadık hane bırakmamış ya. Hah. Vali Bey'in akrabasına kadar uzanmış. Fazla bulmuş vali. Eee ne de olsa asgari ücretle besliyor yedi sülalesini. Öyle de bereketli yani.

"Bu malları geri alacaksın." demiş fakir. Demesiyle beraber taksitli satış mukavelesi de okşamış Nedim'in yüzünü. Zor zapteylemiş kendini. Almış kâğıdı. Bakmış satışı da Selin yapmış. Sorun da yok. Hatırlatmış statüsünü. Sabancı'ya verilen iş adamı kartının kendisine de verildiğinden mi dersin. Sanayi Bakanlığı'na ekstra verdiği vergiler mi dersin. Esmiş sağdan soldan. *"İade şartları belli. İade ve cayma hakkı süresini geçmiş."* demiş. Prosedürden anlayacağını sanmış Vali Bey'in. Ama nafile. Karşısında oturan Ahmet Bey'in de kaşı gözü oynamaktan bir hâl olmuş. Al şunu iade, dercesine.

Vali bu. Laf geçiremeyince açmış telefonu Emniyet'e. Alın bu herifi demiş. Toslamış. Savcılık emri olmadan olmaz, deyip öğretmişler prosedürü Vali'ye. Hızını alamayınca bu defa savcıya. Savcı da şikâyet olmadan mümkün olamayacağını anlatmış. Vali fellik fellik modunda. Aklına Mali Şube gelmiş. Aymazlık bu ya. Mali şube evrak incelemesi yapar ve bir tane eksik gedik bulursa havalandırırlar Nedim'i. O zaman seyret filmi.

Kaldırmış ahizeyi Mali Şube için Vali. Kaldırmış kaldırmasına ama aynı vakit Nedim'in şaplaklarını, yumruklarını naklen iletmekle kalmış. Vali yerde bizim Mike Tyson üstünde. O anda battığını anlamıştır Nedim. Gayrı kim dinler valiymiş, üstüne telsizler ve coplarla abanan aynasızlarmış. Yakmış gemileri. Böylece Anadolu'daki meşru hayatı Vali'yi patates etmesiyle son bulmuş. Mal mülk, davar doluk ne varsa satıp soluğu beş parasız Üsküdar sahilinde almış. Dertli olduğunda gelip Kız Kulesi siluetinde İstanbul'a derin derin baktığı Üsküdar...

Şair'e sorsan bahtiyardı ya. *"Ana gibi yâr olmaz, İstanbul gibi diyar. Güleni şöyle dursun, ağlayanı bahtiyar."* Yatmış delikli kuruşu dahi olmadan çayırda çimende bahtiyarca. Dönmüş dertli evlatların sığınağı baba ocağına.

Oturmuş bir gün kıraathanede Tövbe, adı kıraathane amma kıraat namına bir şey olmayan hiçhâne. Dalmış içeri moloz gibi bir herif. Yok mu moloz dökecek arsa bilen, demiş. Moloz olur da arsa olmaz mı, demiş. Vermiş ayarı Nedim. Göstermiş köşe başındaki Alamancı'nın arsayı. Cigara sarıp şaşalla kovaya daldıkları, şeker yutup patladıkları mekân. Al aşağı ver yukarı sonunda anlaşmış. Sonradan ucuza gittiğini öğrense de kamyon başı otuz kaymeden anlaşmış.

İçinde manevi rüzgârlar da eser bazen. Mahalleden tanır Kerem diye bir Müslimi. Görmüş bir gün yolda. Tevbe edeyim demiş. O da memnuniyetle akşama buyur etmiş.
Toplamış ekibini. Gidiyoruz, demiş. Nereye abi, demişler. "Tövbe edeceğiz lan bu işlere. Bu âlemi bırakacağız." deyivermiş o rüzgârla. "Onu da yaparız abi!" demişler.

Sekiz yüz kamyon moloz olunca, alan razı satan razı. Meteliğe kurşun dahi atamayan Nedim tomarla parayı cukka edip hadi bana eyvallah demiş.

Herifler başlamışlar dökmeye. Birdi, ikiydi, üçtü… Ufukta jandarma. Sarılmış telefona herifler. *"Abi Jandarma geliyor. Ne diyah?"*. Vermiş ikinci ayarı Nedim: *"Kaçın!"*, *"Kaçın?"* diye şaşkınca yanındakine *"Ula kaçın diyo!"* diye bozuk plağa sarmış herif.

"Abi define var." diye fısıldamış biri. Gömü bu. Mevzusu da olmaz. Bakalım icabına demiş. Yapmışlar planı. Gitmişler dört kişi. Vurmuşlar kazmayı şehrin göbeğine. Almışlar soluğu karakolda. Karakolu kafalayıp işe ortak etmişler. *"Demek ki altınlar beşe bölünecek"* repliği misali. Çalışmışlar kazma kürek. Yeni ortakları da ekip otosuyla sokak başında herkete. İş makinalarına taş çıkartmışlar. Varmışlar hedefe. Papaz mezarı. Tam o anda projektörlerle kelli felli apoletliler dikilmiş başlarına. *"Vatan'dan geliyoruz."* demişler. Şikayetçiler dümeni çakınca Vatan Emniyet'e kadar açmışlar telefon. Sonrası mı? Zeki Alasya Metin Akpınar film sahnesi. Köyden İndim Şehir'e replikleri ile haberlere konu: *"Dört kafadar Sultanahmet'in göbeğinde define ararken yakalandı."* Falan fıstık.

Gün gelir Bölge Jandarma ile kesişir yolu. İş adamını koparmak adına örerler bir çorap Nedim'in başına. Suçu yıkalım şu adama, yirmi bin de cukka, diye düşünmüşler. Anlamış dümeni Nedim. *"Vereyim şu müptezellere bir ders."* demiş. Yoksa gayrıresmî dümenlerle boylayacak kodesi. Al takke ver külah derken kaçmış bir şekilde. Üstelik yirmi bin de Nedim'de. Yapılınca gayriresmî dümenler koldaki çizgiler de apoletler de sökülmüş. Her biri bir yere sürgün. Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olmuşlar özeti. Fena çatlatmış işlerini Nedim. Yürümüş.

Harici icraatları çok, hikayeleri uzundur. Diş döker, otuz üçlük diye eline verir adamın icabında. Buraları da ne siz sorun, ne ben diyeyim. Ne de yakalım başını.

İçinde manevi rüzgârlar da eser bazen. Mahalleden tanır Kerem diye bir Müslimi. Görmüş bir gün yolda. Tevbe edeyim demiş. O da memnuniyetle akşama buyur etmiş. Toplamış ekibini. Gidiyoruz, demiş. Nereye abi, demişler. *"Tövbe edeceğiz lan bu işlere. Bu âlemi bırakacağız."* deyivermiş o rüzgârla. *"Onu da yaparız abi!"* demişler. Abi ne derse o.

Varmışlar eve. Gelmiş çaylar. Beklemiş Nedim. Allah, peygamber anlatılsın. Aşırlar, Yasin'ler okunsun. *"Hu"* falan çekilsin. Basmışlar VCD'nin tuşuna. Ekranda Çeçen Rus savaşı. Uygulamalı kafa kesme eğitim sahneleri.

Beti benzi atmış ekibin. Boğazlarını ovuştura ovuştura dalmışlar seyre. *"Abi bunlar nasıl tarikat?"* diye fısıldamış biri. *"Ne bilim oğlum?"* demiş Nedim gözlerini ekrandan ayırmadan.

Bir yandan da götürüyorlarmış ikram edilen fıstıkları. Birinin kalmış eli ağzında. Diğerinin çakılmış tabakta. Ötekinin *"hık"* diye takılmış boğazına. Vurmuş Nedim sırtına. Kerem'i almış bir sırıtma. Dayanamamışlar daha da.

Hırpadak *"biz kalkalım"* demişler. Yok mok derken zor bela çıkmışlar. *"Abi bizim orda Adıyamancılar var. Akrabam da var. Gidelim oraya. On numara tövbe ederiz."* demiş elemanın biri. Umduğunu bulamamış Nedim. Rüzgâra yelken açmaya niyetlenmişken, rüzgârını bile yemişler.

Gayrimeşru sarmalının içindeyken kızının ameliyatı gelip çatmıştı işte. Ezdiği paranın haddi hesabı yoktu sonuçta. *"Gerekirse yaparım takanak. Sonrasında yolar, koparır, öderim."* diyordu. Hem ameliyata var daha üç gün.

Borç aramaya başladı. Bu âlemde tanıdığı bildiği kim varsa çaldı kapısını. Daha dün olan bugün yok, dün tomar taşıyanda lira yok. Tıkanmıştı besbelli. Ne yaptıysa bir lira dahi bulamadı. Gel zaman git zaman ameliyat günü geldi, çattı.

Geldi eve yorgun argın. Şeker yuttuğundan da değil. Her zaman elinin kiri olan, bu âlemde ezdiği *"para"* denilen illeti aramaktan.

"Yarın gidiyor muyuz?" dedi hanımı. *"Tabii, tabii."* diyerek vermedi rengini. *"Uyandırırım sabah sizi."* dedi. Zümrüt ve annesi gitti yatmaya. Yığıldı koltuğa Nedim. *"Ulan neydik, ne oldu? İşe bak!"* diye çekti bir iç.

"İstemediğim bir tek yer kaldı.", dedi içinden. *"Allah'tan!"* diye ekledi soluyarak. Küçüklüğünden hatrında kalan abdesti aldı güzelce. Asıl istenecek merciyi nasıl da unutmuştu. Serdi seccadeyi. Yöneldi yıllarca unuttuğu Rabbine.

İsyanına isyan eklediği günleri film şeridi gibi geçiyordu gözünden. Bildiği bir Subhaneke ve Fatiha'ydı. *"Cuma'dan Cuma'ya"* düzeyince bile değildi Allah ile bağı. Şimdi huzurundaydı O'nun.

Bir yandan gözyaşları suluyordu yanaklarını. En son ne zaman ağlamıştı acaba? Düşündü. Hatırlayamadı. Çocukluğundan otuzuna dek bir ömre sığacak şeyler yaşamıştı. Neler neler...

Okul çağındaki haşarılıkları geldi gözünün önüne. Okumak da neydi. Atılmıştı hayata. Daha o yıllarda başladığı sigara illetine neler eklememişti ki. Şekerinden, kovaya dalmaya, içkisinden çizgi çekme ve taş yakmaya kadar. Az da olsa peynire kadar götürmüştü işi.

Bitmemişti mevzuları. Az düşmemişti karakollara. Kâh deşer düşer, kâh koparır düşerdi. Girmeyelim fazlasına. Az mı dayak yemişti insan azmanı aynasızlardan. Kafasına bir kafa, vücuduna bir vücut daha eklenir öyle çıkardı. Alamazlardı dilinden bir şey. *"Şahıstan delile gidersiniz ama benden biraz zor."* derdi şirazesi kaymış bir hâldeyken. Babası kızsa da sövse de kollardı yine oğlunu. Belediye'de Şef Hasan'dı. Kadıköy'de hem de. İcabında dalardı karakola, sövüp sapanlardı...

Pazarlamada batırılınca içine girdiği bir âlem onu iyice çekmişti batağa. Bir günah diğerini doğuruyordu. Yer altı dünyasına dair ne varsa hepsine bulaşmıştı.

Hangisinden nasıl kurtulacağım diye düşündü uzun uzun namazda. Bu âlemi bir anda komple terk etmeli, diye düşündü. Çaresi yoktu başka.

Nasıl da unutmuştu Rabbini. *"Al işte O istemezse bir lira bulamazsın."* dedi nefsine. *"Sağa sola vurdun kendini de değil otuz kırk bin, bir lira dahi bulamadın."*

Rekâtı rekâta ekliyordu. Bilmiyordu kaç rekât kıldığını. Bitirdi sonunda. Ama niyazlarını değil. Diz çöktü. Açtı ellerini Rabbine. Dua etti, etti, etti... Boğazı düğümlenmişti. Aktı oluk oluk gözyaşları hanımının el emeği çeyizlik seccadesine. Aklına düştü hanımı, çocukları. Tek kelime bilmezdi hanımı Nedim'im karanlık âlemine dair. Ne o ne çocukları...

Düştü hatrına bu demde utandığı bir anı. Konuşmaya başladı nefsiyle. Gözyaşları ve hıçkırıklar eşliğinde.

"Hatırlar mısın Nedim. Bir gün akşam kafam güzel yatmıştım. Şeker yutup patladığım bir geceydi. Sabah küçük kızım yanıma gelmişti. 'Baba dişlerini niye öyle yapıyorsun?' demişti. Farkında değildim. Etkisi geçmemiş olacak ki dişlerim hâlâ birbirine çarpıyordu. Utandım o an. Kızımdan, her şeyden... O lanet 'şeker' denilen illetten."

Eve geldiği zamanlarda anlaşılmasın diye basardı gözüne Visine damlasını. Kızarıklık mızarıklık kalmazdı. Aynasızları görünce yapılan ilk hamleydi bu. Kimse de çakmazdı. Hanımköylü olduğu için değil. Utandığı için yapardı bunu.

Şimdi de biriktirdiği günahlarla Rabbinden utanıyordu işte. Ameliyat bir vesile olmuştu buna. Rabbinden istedi çaresizce.

"Senden başka gidecek yerim yok Rabbim. Muhtacım senden gelecek olana. Güçsüz, aciz ve zayıfım. Bir çok şeyi yapacağımı zannetmişim. Fakat hiçbir şey olmadığımı anladım. Sana söz veriyorum. Ahdediyorum Rabbim. Bundan sonra senin istediğin gibi bir kul

Suskundu. Durgundu. Yapı olarak beş parasız kendisini bu duruma sokacak ve oraya böyle gidecek biri değildi. Fakat o, içindeki sese kulak verdi.

olacağım. Senin rızan doğrultusunda yaşayacağım. Ahdimdir, sözümdür. Sen kızıma şifa ver. Şifa ancak sendedir. Sen beni bu durumdan çıkar. Rabbim, Rabbim, Rab..." kesmişti hıçkırıklar niyazını.

Sabaha dek devam etti bu nedamet gözyaşları. İsmiyle müsemma olmuştu artık. Nedim... İsmi gibi pişmandı artık. *"Gideceğim bir yere, alacağım tövbe."* diyordu.

Söz vermişti Rabbine. Sözünün eri olmak hayatının değişmez parçasıydı. Düsturuydu. Herkes de öyle bilirdi. Fakat bu defa ahdi Rabbine idi.

Sabah kaldırdı hanımını ve kızını. Ameliyat günüydü. Para olmadan kayıt ve yatış yapılmıyordu. Hele ki o burjuva hastanesinde. Kapının önüne koyarlar da gözünün yaşına bakmazlar adamın. Paran yoksa hasta *"in"* oluyordu *"out"*.

Cep delikti. *"Nasıl gideceğim? Nasıl yapacağım?"* diye iç geçirdi. Ne masaya yumruk vurmakla olurdu, ne emaneti dayamakla ne de koparmayla. İçindeki bir ses *"git"* diyordu. O ses sürüklüyordu onu hastaneye. Bugün olmazsa kızının artık duyamayacağını bildiği için bir mengeneye sıkıştığını da hissetmişti. İliklerine kadar hem de.

Eşine tek kelime etmedi. Onlara bugüne dek tek sorun dahi yansıtmamışken şimdi nasıl söylerdi?

Bindiler araca. Elde var sadece depodaki mazot.

Suskundu. Durgundu. Yapı olarak beş parasız kendisini bu duruma sokacak ve oraya böyle gidecek biri değildi. Fakat o, içindeki sese kulak verdi.

Bir yanı çaresizlik, bir yanı umuttu. Bir yanı zemheri, bir yanı bahar. Teypte de Ahmet Kaya onu söylüyordu adeta:

"... Bu ne yaman çizgidir bu.

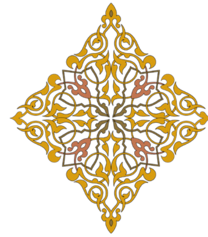
Bu ne çıldırtan denge.

Yaprak döker bir yanımız

Bir yanımız bahar bahçe."

Artık yoldalardı...

Devam edecek inşallah...

İpsiz Özgürlük

Bir keçi, bağlı olduğu ipi koparıp boynunu kurtarmış. Artık özgürmüş. Dilediğince koşmuş kırlarda, bayırlarda dolaşmış. İstediği her yere gitmiş. Yemyeşil otlardan doyasıya yemiş. Dağlardan gelen suyu afiyetle içmiş. Ne çoban karışmış o gün ne sahibi…

Yanında hiçbir keçi sürüsü kalabalık etmemiş. Kimse bir tarafa sevk edip bir yöne çekmemiş. Kendi lisanınca şarkılar söylemiş, türküler mırıldanmış.

Ve nihayet şen şakrak geçen bir gün bitmeye başlamış.

Önce ikindi gölgesi düşmüş her şeyin üzerine, sonra yavaş yavaş güneş ufuktan kaybolmuş gitmiş ve zifiri karanlık sarmış her yanı…

Keçi ilk kez ürpermiş. Karanlıkta hiçbir ses, hiçbir ışık kırıntısı kalmamış. İçini bir dehşet sarmış ve birden çalılıkların arkasından, karanlıkların arasından çakmak çakmak parıldayan iki göz görmüş. Fakat her nedense bu parıltıya sevinememiş. Ve evet, aklına gelen başına gelmiş. Hayatında en son gördüğü o iki parıldayan göz olmuş. Kurt, bu özgür keçiyi büyük bir iştahla yemiş.

Keçi, bu ipsiz özgürlüğün faturasını çok pahalı ödemiş.

İslam'da Mescidin Önemi

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.net

Mescitler hangi sıfata makam ve mevkiye sahip olursa olsun bütün Müslimlerin eşit bir seviyede olduklarının hatırlatıldığı mekânlardır. Orada insanlar aynı toprağa alınlarını koyarlar. Aynı ilahtan yardım isterler. Ayrım yapmaksızın tüm kardeşleriyle omuz omuza verirler.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam O'nun Resûlü'ne olsun.

Allah Resûlü (*sav*) risalet görevini yüklendiği ilk andan itibaren Rabbinin emrini yerine getirmek için her türlü çabayı ortaya koydu. O ve ashabı farklı farklı engellerle karşılaştı ve bu süreçte Allah Resûlü davet için daha güvenli bir merkez bulmanın yollarını aradı.

İki sefer Habeşistan'a sefer yapıldı. O toprakların davet merkezi olması açısından uygun olmadığı ortaya çıkınca Allah Resûlü gizli bir şekilde Taif'e gitti. Ama Taifliler Peygamberimize hayatının en zor günlerini yaşattılar.

Allah Resûlü yine vazgeçmedi. Panayır günlerinde çadır çadır gezip Mekke dışından gelenlere daveti kabul veya himaye taleplerini sundu. Netice olarak Allah *(cc)* kuluna Medine gibi bir yurdun kapılarını açtı.

Allah Resûlü'nün (*sav*) hicret ile ilgili bu uğraşı hizmette engeller ile karşılaşan her mümin için ibrettir. Müslimler olumsuz sonuçlanan her girişimi bir kazanç olarak görüp eksikleri analiz ettikten sonra yeni adımı daha güzel şekilde atmaya çalışmalıdırlar. Yoksa *"Ben denedim olmadı. Gerisi Allah'a kalmıştır."* modunda hareket etmek hakiki dava fertlerine yakışmaz.

Allah Resûlü bu çabalarının neticesinde Rabbi tarafından Medine gibi bir yurtla ödüllendirilmiş ve ashabının hepsi hicretini gerçekleştirdikten sonra kendisi de Ebu Bekir *(r.a)* ile yola çıkmıştır. Birçok badireler atlatıldıktan sonra Allah Resûlü Medine sınırlarına ulaşmıştır. Hicret yolculuğunun bu son etabı siyer kaynaklarında şu şekilde geçmektedir:

"Medine'de Müslimler Resûlullah'ın Mekke'den yola çıktığını haber almışlar, her sabah kuşluk vakti Harre mevkine çıkarak öğle sıcağı basıncaya kadar Resûlullah'ın gelmesini bekliyorlardı. Yine bir gün Müslimler uzun bir bekleyişten sonra dönmüşlerdi. Evlerine girdikleri sırada Yahudilerden bir kişi, kendisine ait bir işe bakmak üzere Yahudi kulelerinden birine çıkıp yüksekten uzaklara bakmakta iken, Resûlullah ve beraberindekilerin beyazlar giymiş oldukları hâlde geldiklerini gördü. Yahudi bunu gizleyemeyeceğini bildiğinden en yüksek sesiyle:

– Ey Arap cemaati! Beklediğiniz o dedeniz geliyor, diye haykırdı.

Bu sesi işiten bütün Müslimler silahlarını alıp evlerinden çıkarak Resûlullah'ı karşılamaya koştular. Resûlullah ve kendisini karşılayanlar, Medine'nin sağ tarafına doğru yöneldiler. Nihayet Resûlullah, Amr b. Avf ailesinin yurduna indi ve onlara misafir oldu.

Küba'ya vardıkları zaman Rebîu'l Evvel ayının bir pazartesi günü idi. Kendilerini karşılayanlara kabul merasimini Ebu Bekir yapmış ve onlarla görüşmüştü. Resûlullah sessizce bir kenarda oturmuştu. Hatta, Ensar'dan daha önce Resûlullah'ı görmeyerek Küba'ya gelenler, Ebu Bekir'i tanıdıklarından dolayı önce ona selam veriyorlardı. Resûlullah'a güneş isabet edip de hemen Ebu Bekir gelip kendi elbisesi ile onun üzerine gölgelik yapınca o zaman herkes Resûlullah'ı tanıdı.

Resûlullah, Amr b. Avf oğullarında on küsur gece misafir kaldı. Bu müddet içinde takva üzerine kurulan mescidini inşa etti ve (Ranuna vadisindeki) bu mescid içinde namaz kıldı. Bu, Resûlullah'ın kıldığı ilk cuma namazı idi.

Sonra devesine bindi. Muhacir ve Ensardan karşılayıcı bir grupla Medine'ye hareket etti." [1]

Bu rivayette dikkatimizi çeken ilk nokta Yahudi gözcünün söylediği sözlerdir. Başka bazı rivayetlerde bu sözler *"İşte Efendiniz geliyor."* diye de geçmektedir.

Müslimlerin ve Medine ehlinin Allah Resûlü'nün gelişine bu kadar önem göstermeleri ve Yahudi'nin ifadeleri bize şunu göstermektedir: Allah Resûlü Medine'ye bir mülteci olarak gelmemiştir. O geldiği beldeye yönetici olarak adımını attı. O yüzden Medine'ye girdiği gibi Medine'nin kralı olma planları yapan Abdullah bin Ubeyy bin Selül'ün hayalleri suya düştü. İşte bu sebepten ötürü hicretten hemen sonra Müslimler bir güç olarak kabul edilip yıllardır Medine'de yerleşik hayat süren topluluklar ile aynı masaya oturdular, eşit şartlarda antlaşma yaptılar.

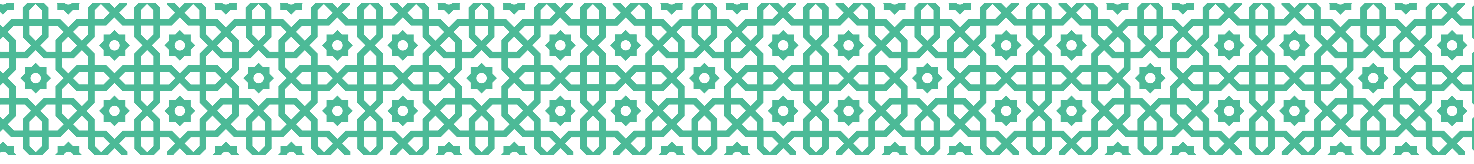
Tabii ki bu söylediklerimiz ile ilgili asıl vurgulanması gereken nokta Allah Resûlü'ne bu şekilde muamele edilmesini sağlayan etkenlerdir. Bu etkenlerin başında Allah Resûlü'nün direktiflerine harfiyen uyan, Daru'l Erkam'da yetişmiş öncü neslin yönlendirmesiyle hareket edip Medine'yi bu hâle getiren Ensar ve Muhacir kadrolarıdır. Allah Resûlü'nü görmemiş, onunla hiç vakit geçirmemiş bir topluma Peygamberimizi yönetici olarak kabul ettirmek gerçekten büyük bir çabanın ürünüdür.

Bu rivayette dikkatimizi çeken başka bir nokta ise Allah Resûlü'nün mütevaziliği ve Ebu Bekir'in Allah Resûlü'ne olan saygısıdır. Kutlu misafirleri karşılamaya çıkanlar Allah Resûlü ile Ebu Bekir'e *(r.a)* bakıp hangisi emir hangisi memur diye ayırt edemiyorlardı. Allah Resûlü (*sav*) bazı özel vakıalar dışında diğer tüm Müslimler gibi bir hayat sürmeyi prensip edinmişti. O kendisinden korkulan, çekinilen bir lider olarak görülmek istememiş ve buna neden olacak fiillerden de kaçınmıştır. Ashabının arasında yer almış, kendisini melikler gibi saraylara kapatmamıştı. Sorumlu olduğu insanlar ile arasına perde olacak her türlü engeli ortadan kaldırmıştı.

Allah Resûlü'nün yolculuğunun son kısmını anlatan bu rivayette en dikkat çekici nokta ise Peygamber'in ilk durağında kaldığı kısa zamana rağmen hemen bir mescit inşa etmesidir. Aynı durumu Medine'ye girdiğinde, daha nerede kalacağını ayarlamadan, Mekke'de kalmış olan ailesini getirme planları yapmadan, hemen mescit inşa edilecek araziyi ayarlamaya çalışmasında da göreceğiz.

Bu durum akıllara mescitler niye bu kadar önemlidir sorusunu getirmektedir. Aslında mescit inşası Peygamberimize has olan bir durum değildir. Allah'ın dostu İbrahim de *(as)* oğlu İsmail ile beraber mescit inşa etmekle emrolunmuşlardı.

1. *Buhari, Müslim*

"(Hatırlayın!) Hani İbrahim ve İsmail, Kâbe'nin temellerini yükseltiyor (bir yandan da şöyle dua ediyorlardı:) "Rabbimiz bu ameli bizden kabul buyur. Şüphesiz ki sen, (işiten ve dualara icabet eden) Es-Semi', (her şeyi bilen) El-Alîm'sin." [2]

Mescit inşası sadece Allah'ın dininin özgür bir şekilde yaşandığı ortamlar için geçerli değildir. Mekke döneminin mescidi Daru'l Erkam'dı. Firavunun zorbalığının her türlüsünü tadan İsrailoğulları da mescit inşa etmekle emrolunmuşlardı.

"Biz Musa'ya ve kardeşine şöyle vahyetmiştik: "Kavminiz için Mısır'da evler hazırlayın. Evlerinizi (içinde namaz kılınan) kıblegâh hâline getirin. Namazı dosdoğru kılın. Müminleri de müjdele." [3]

Dolayısıyla mescit inşa edilmesini peygamberlerin sünneti olarak görebiliriz. Mescitlerin önemini anlatması için peygamberlerin bu fiilleri yeter. Ancak meselenin ehemmiyetini idrak etmek açısından birkaç madde daha zikretmekte fayda görüyoruz:

- Mescitler hangi sıfata makam ve mevkiye sahip olursa olsun bütün Müslimlerin eşit bir seviyede olduklarının hatırlatıldığı mekânlardır. Orada insanlar aynı toprağa alınlarını koyarlar. Aynı ilahtan yardım isterler. Ayrım yapmaksızın tüm kardeşleriyle omuz omuza verirler.

- Mescitler İslam toplumunun bir bütün olarak gündeminin belirlendiği mekanlardır. Gerek ilmî meclisler gerek cuma hutbeleriyle bu fonksiyon icra edilmiş olur. Böylece İslam toplumu bir vücudun azaları gibi aynı yere bakar, aynı sese kulak verir, aynı şeyi düşünür ve yapar. Gözü mescitlerin dışında olanların sadece bedenleri değil gündemleri de dışarıdandır.

- Emir/memur ilişkisinin pratiği cemaat namazları aracılığı ile mescitlerde icra edilir. Günde beş kez Müslimler bir imamın/emirin komutları ile hareket etmenin pratiğini yaparlar. Allah'a sunulan en büyük amellerden birisi olan namazda bunu yaparak namazdan derece olarak çok daha aşağıdaki amellerinde de emirlerin direktiflerine nasıl muamele etmeleri gerektiğini öğrenirler.

- Mescitler halkın yönetime en rahat şekilde ulaşabildiği meclislerdir. Böylece tebaa ile emir arasında bağlar kuvvetlenir. Doğal olarak İslam toplumunun temelleri sağlamlaşır.

- Mescitler Allah'ın evleridir. Rahmet oraya sağanak sağanak iner. Başka yerde yapılan bir ibadet mescitte gerçekleştirildiğinde ecir kat kat artar. Yapılan işten umulan bereket fazlalaşır. O yüzden mescitlerin tek kullanım amacı cemaat ile namaz değildir. Allah Resûlü başka mekânlarda gerçekleştirme imkânı olmasına rağmen bir çok işi mescitlerde yapmıştır. Onlardan bazıları şunlardır:

- Askerî harekatlar mescitte müzakere edilmiş, savaş sonrası değerlendirmeler yine mescitte yapılmıştır.

- Yaralılar mescitte tedavi edilmiş, esirlerden bazıları burada tutulmuştur.

- Allah Resûlü elçilerini ve misafirlerini burada ağırlamıştır.

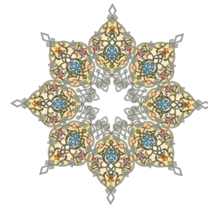
- Başka din mensupları ile tartışmalar yine mescitlerde yapılmıştır.

- Düğünler burada yapılmış, bayramlar mescitlerde kutlanılmıştır.

- İnsanların arasındaki sorunlara mescitte çözüm bulunmuş, mahkemeler yapılmıştır.

Tüm bu anlattıklarımız mescitlerin önemini ve niçin Allah Resûlü'nün her şeyden önce mescit inşa ettiği gerçeğini bize açıklamaktadır.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

2. 2/Bakara, 127
3. 10/Yûnus, 87

Her Hâlimize Hamd Olsun

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.net

Her hâlimize hamd olsun. Din olarak İslam'dan, Rab olarak Allah'tan ve Resûl olarak Muhammed Mustafa'dan razı olduk. Rabbimizin aldığı da verdiğide bizim için hayırlıdır. Başımıza iyi veya kötü hâller gelse de hikmeti vardır.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Değerli Kardeşim!

Dünya imtihan yeridir. Her gün bir diğerinden farklı olur dünyada. Bugün çok mutlu olursun, yarın takdir edilen musibetle üzülürsün. Dünyanın ve insanın kaderidir bu. Değişmez bir kanundur.

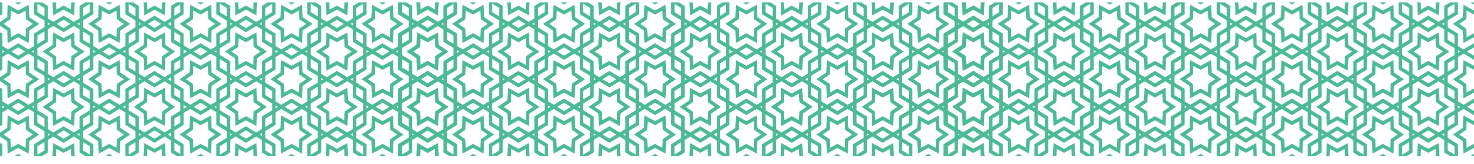
Müslim olunca imtihanlar daha da fazlalaşır. Müslim için dünya, cefa ve eziyet yeridir. İnancından dolayı başına gelmeyen kalmaz. En sevilen adamken nefret edilen kişi olur, eminken hain olur, doğru iken yalancı olur, haklı iken suçlu olur, Müslimken ajan olur. Her zaman iftiraya maruz kalır Müslim. Bu hâliyle onun hayatı şaşılacak bir durumdur. İmanından dolayı garip bir hayatı vardır.

Değerli kardeşim!

Bu tür imtihan ve musibetler esnasında tepkimiz nasıl olmalıdır?

Başlığımızın ana konusu da burasıdır. Her insanın musibet anında verdiği tepki farklıdır. Kimisi isyan eder, Allah'a *(cc)* karşı gelir kimisi ise kadere imanın gereğini yapar ve Rabbine teslimiyet gösterir.

Müslim, kadere imanın gereğini yapmalı ve her hâline hamd etmelidir. Müslimler sadece güzel durumlarda Allah'a hamd etmez. Bilakis, ailevi bir sorun yaşasa, çocuğu ölse, cezaevine düşse, etrafındaki müşrikler-

den incitici sözler işitse, rızkı daralsa... fark etmez, Müslim her hâli için Rabbine hamd eder ve kaderine rıza gösterir.

"Sevabın çokluğu, belanın büyüklüğüyle beraberdir. Allah, bir toplumu sevdiği zaman şüphesiz onları (sıkıntı, musibet ve belalarla) imtihan eder. Artık kim bir (imtihan edildiği bela ve musibetlere) rıza gösterirse Allah'ın rızası (ve sevabı) o kimseyedir. Kim de (imtihan edildiği bela ve musibetlere) öfkelenir (ilahi hükme rıza göstermez) ise Allah'ın gazabı (ve azabı) o kimseyedir." [1]

Açlık, bir imtihandır. Allah kulunu kimi zaman rızkı genişleterek, kimi zamanda rızkı daraltarak imtihan eder. Açlık kaygan bir zemindir. Şeytan insanları açlık korkusu ile imanlarından vazgeçirmeye çalışır. İbni Abbas (r.a) der ki: "Açlık bir kapıdan girdiği zaman, iman diğer kapıdan çıkar."

Hayatın zorluklarına hamd etmenin hikmetini Ömer *(r.a)* şöyle anlatır:

"İmtihan anında üç kere hamd ederim. Birincisi, Rabbim bu imtihanda ayağımı kaydırmayıp İslam üzerine sabit kıldığı için hamd ederim. İkincisi, Allah daha büyüğü ve ağırı ile imtihan etmediği için hamd ederim. Üçüncüsü, imtihanın mükâfatını alacağım için hamd ederim."

Ömer'in *(r.a)* sözündeki hamdın hikmetlerini biraz daha yakından anlamaya çalışalım:

İmtihanlarda Sebat Ettiğimiz İçin Hamd Etmek!

Tağutların kurdukları tuzaklar ve hileler dağları oynatacak cinstendir. Var olan imtihanlar ve zorluklar, kişiyi imanından vazgeçirebilir. Ki buna dair vakıamızda yaşanan örnekler vardır.

Kişi öncesinde zorluk günleri için imanî hazırlık yapmamış ve salih ameller ile kalbini kuvvetlendirmemiş ise imtihan anında şeytana ve şeytanlaşmış insanlara meyledecek, imanından vazgeçecektir.

Günümüzde birçok Müslim, dininden ve sakalından dolayı iş bulamıyor, bu nedenle ekonomik sıkıntı yaşıyor.

Açlık, bir imtihandır. Allah kulunu kimi zaman rızkı genişleterek, kimi zaman da rızkı daraltarak imtihan eder. Açlık kaygan bir zemindir. Şeytan insanları açlık korkusu ile imanlarından vazgeçirmeye çalışır.

İbni Abbas *(r.a)* der ki: *"Açlık bir kapıdan girdiği zaman, iman diğer kapıdan çıkar."*

İşte Müslim, buna benzer bir imtihan anında dik durmuş, taviz vermemiş, dininde sebat etmiş ise bu Allah'tan bir lütuftur, Rabbine hamd etmelidir.

Allah, Daha Büyüğü ile İmtihan Etmediği İçin Hamd Etmek!

İmtihanlar derece derecedir. Allah kimi insanları imtihanın en ağırı ile sınava çeker. Kimi insanı da basit musibetlerle sınar. İmtihanın derecesi, kişinin imanına göre belirlenir.

Sahabilerden Sa'd *(r.a)* anlatıyor:

"– Ya Resûlallah, insanlardan, imtihanı en çetin olanı kimdir? diye sordum. Peygamberimiz şöyle buyurdu:

– Peygamberler ve sonra da derece derece müminlerdir. Kişi, dini oranında bela görür, imtihan edilir. Dini kuvvetli ve sağlam ise imtihanı ağır olur. Dininde zayıflık söz konusu ise dini kadar imtihana tabi tutulur. Bela insanın yakasına öylesine yapışır ki, günahsız gezene kadar peşini bırakmaz." [2]

Müslim, imtihanına hamd edebilmek ve cennetteki derecesini yükseltmek istiyorsa kendi başına

1. *İbni Mace*

2. *Tirmizi, Ahmed b. Hanbel*

Biliriz ki Rabbimiz, sevdiği kullarının günahlarını dökmek, cennette derecelerini ve mükâfatlarını artırmak için bela ve imtihan verir. İşte imtihana bu yönüyle bakıldığı zaman Allah'ın kula bir rahmetidir.

gelenden daha şiddetli musibetleri göz önünde bulundurmalıdır.

Gözü görmeyen birini düşünelim. Böyle bir imtihanla sınanan Müslim, hem gözü hem bacağı olmayan kişiyi düşünmelidir. Sonucunda hamd etmelidir ki Rabbi onu sadece gözle sınamış, ayakları ile imtihan etmemiştir.

Cezaevi ile imtihan olan Müslim kardeşlerimiz, kendi imtihanlarına hamd etmek ve kaderlerine rıza göstermek istiyorlarsa dininden dolayı asılan, eşine tecevüz edilen, çocukları yakılan veya ellerinden alınan insanları düşünmelidir.

İmtihan Nedeni ile Verilen Mükafat İçin Hamd Etmek!

Allah'ın kullarını imtihan etmesinin sebebi zulmetmek değildir. Rabbimiz Allah (cc), zulmü nefsine yasaklamıştır. Bundan Rabbimize sığınırız.

Biliriz ki Rabbimiz, sevdiği kullarının günahlarını dökmek, cennette derecelerini ve mükâfatlarını artırmak için bela ve imtihan verir. İşte bu yönüyle bakıldığı zaman imtihan, Allah'ın kula bir rahmetidir.

Bu hikmeti gereği Allah Resûlü şöyle demiştir:

"Müslimin hâli ne gariptir (nasıl da farklıdır). Eğer nimet gelse şükreder ecir alır. Bela gelse sabreder ecir alır." [3]

" 'Sabretmenize karşılık size selam olsun!' (derler.) (Bu) yurdun akıbeti ne güzeldir." [4]

"Bir Müslime herhangi bir musibet, bir sıkıntı, bir keder, bir üzüntü, bir eziyet, bir gam dokunursa, hatta kendisine bir diken bile batarsa mutlaka Allah bunları onun günahlarına kefaret yapar." [5]

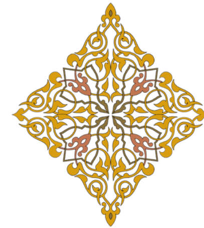
"Kıyamet günü, afiyet ehli kimseler, bela ehline sevapları verilince: 'Keşke dünyada iken biz de derilerimiz makaslarla kazınmış olanlardan olsaydık.' derler." [6]

Değerli Kardeşim!

Her hâlimize hamd olsun. Din olarak İslam'dan, Rab olarak Allah'tan ve Resûl olarak Muhammed Mustafa'dan razı olduk. Rabbimizin aldığı da verdiği de bizim için hayırlıdır. Başımıza iyi veya kötü hâller gelse de hikmeti vardır. Ömer'in (r.a) söylediklerini düşünürsek hayatımız hamd, hamdımız hayat olur.

Rabbim bizleri her hâline rıza gösteren ve hamd eden kullarından eylesin. (Allahumme âmin)

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

3. *Müslim*
4. *13/Ra'd, 24*
5. *Buhari, Müslim*
6. *Tirmizi*

Kur'ân-ı Kerim, kıyamet gününde çok dehşetli bir mahkemeleşmeden söz etmektedir. Bu mahkemede davacı, âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed *(sav)*; davalı ise onun Kur'ân'ı terk eden ümmeti...

"Resûl der ki: 'Rabbim! Şüphesiz ki benim kavmim, bu Kur'ân'ı terk edilmiş olarak bıraktılar.' " [1]

Ayetten anladığımıza göre Resûlullah *(sav)*, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın huzurunda birilerini şikâyet edecek ve onlardan hak talebinde bulunacaktır. Şikâyetçi, Allah'ın en değerli peygamberi olunca insan davayı basite alamıyor, bu şikâyete muhatap olmamak için kendisini hesaba çekmekten kendisini alıkoyamıyor.

Bir insanın başka bir insanı farklı makamlara şikâyet etmesi mümkündür. Şikâyet edilen mercinin yüksekliğine göre bu şikâyet değer bulacaktır. Örneğin, bir insan başka bir insanı;

a. Bir insana şikâyet edebilir.

b. Polise şikâyet edebilir.

c. Savcıya şikâyet edebilir.

d. Başbakana şikâyet edebilir.

e. Cumhurbaşkanına şikâyet edebilir.

Bu şikâyetlerin her biri, makamına göre değer bulacak ve öncelik kazanacaktır. Eğer şikâyetin kendisine iletildiği yer, seviye itibariyle diğerlerinden daha aşağıda ise şikâyet ona göre değerlendirilecek, yok makamca daha üst bir yerde ise değerlendirme biraz daha farklı olacaktır. Bu, iki insanın dahi hakkında ihtilaf etmeyeceği bir gerçektir.

Mesele, şikâyet edilen makam itibari ile böyledir. Olaya birde şikâyet edenin rütbesi itibari ile bakmak gerekir. Üstteki örneklendirmemize uygun olarak düşünecek olursak şikâyet eden bazen;

a. Sıradan bir insan olabilir.

b. Bir polis olabilir.

c. Savcı olabilir.

d. Başbakan olabilir.

Bunların her birinin bir diğerini şikâyeti, öbürüne nazaran farklıdır. Mesela, bir şahsı senin polise şikâyet etmenle, polisin o şahsı *sav*cıya şikâyet etmesi arasında dağlar kadar fark vardır. Veya polisin o şahsı *sav*cıya şikâyeti ile başbakanın onu cumhurbaşkanına şikâyeti farklıdır. Şikâyet edenin ve kendisine şikâyet olunanın rütbesi yükseldikçe şikâyet de o kadar önem kazanır. Bu örneklendirme ile lafı nereye getirmek istiyoruz?

Kıyamet günü bazı insanları şikâyet edecek olan merci, insanların Allah katında en üstün ve en şereflisi olan Muhammed'den *(sav)*. Şikâyetin kendisine iletileceği merci ise âlemlerin Rabbi olan Allah! Şikâyet makamının en üstünüyle, kendisine şikâyet iletilen makamların en yücesi! Biri Allah, diğeri Resûlullah! İşte böylesi bir ortamda Allah'ın Peygamberi, birilerini Allah'a şikâyet edecek ve onların hesap vermelerini en âdil makam olan Allah'tan talep edecektir. Bu manzara karşısında hiç sanık sandalyesinde olmak ister misiniz? [2]

---

1. *25/Furkân, 30*
2. *Davacın Peygamber Olursa, İbrahim Gadban, Neda Yayınları, 2016, s. 119*

Bizim Dinimiz Bize, Batıl ve Batınî Dinleriniz Size!

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.net

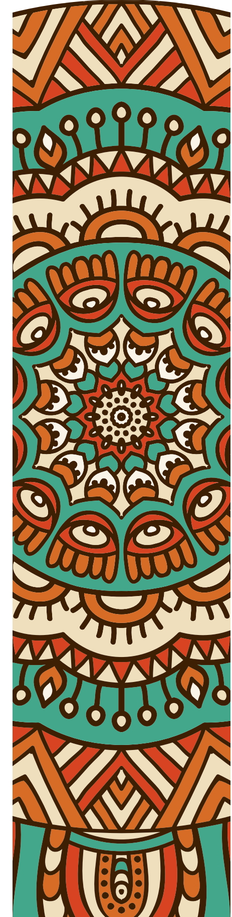
Mekke müşriklerinin inandıkları dine göre göklerde olan biten her şeyin mutlak tasarrufu Allah'ın yetkisindeyken yeryüzündeki hâkimiyet ise putlarına, dolayısıyla kendilerine ait idi. Siz gerici çağdaş müşrikler ise yeryüzü hâkimiyetiyle beraber göklerde olup bitenlerde de tasarruf yetkisinin Allah dışında zihinlerinizin ve hevalarınızın ürettiği ve doğru dürüst tanımlamaktan dahi aciz olduğunuz (yine de tanrısallık atfettiğiniz) bir şeylere ait olduğunu iddia edersiniz.

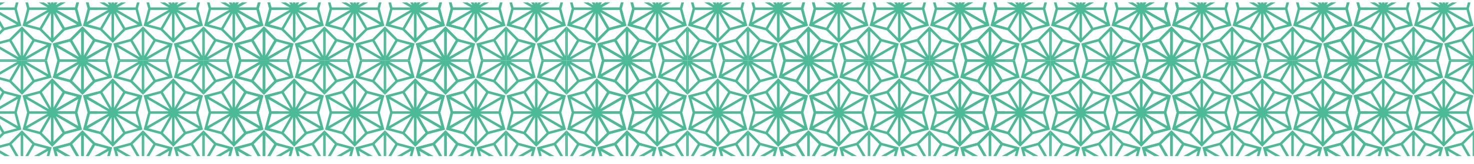
Tevhid dini İslam, sizin dininizden esasen de usûlen de apayrı bir dindir. Çünkü tevhid dini İslam'ın ilahı, sizin dininizde inanılıp bağlanılan ve aklınıza ve hevanıza göre tasavvur ederek üretmiş olduğunuz sayısız ilahlardan bir ilah değil; mutlak yaratıcı ve kahredici egemenlik sahibi Allah'tır *(cc)*.

Sizden bazılarının dini; varlıkta birliği, âlemde var olan her şeyin Allah'ın isim ve niteliklerinin bir yansımasından ibaret olduğunu ve bu çerçevede yaradan ile yaratılanın tekliği hezeyanı üzerine kuruludur.

Bu din; aşkı manevi yolculuğun (sülukun) esası gören, geçici (mecazi) aşkı, yani belli birisine karşı duyulan ve şehvet duygusu da barındıran sevgiyi gerçek/hakiki aşka ulaşmak için bir köprü bilen, raksı (dansı) ve müziği adamına ve niyetine göre helal bilip cezbe vasıtası olarak kabul eden, erkekliği ER'lik tarzında değerlendirerek bu makama ulaşamayan erkekler olduğu gibi ER mertebesine varmış kadınlar da bulunduğunu söyleyen, *"Kardeşlik"* dolayısıyla kadının örtünmesini önemsemeyen hatta batınîliği temsil edenleri tarafından büsbütün kaldıran ve içkiyi kadınlı, müzikli ve danslı *"ihvan meclisleri"*ne sokan sapıklık ve küfre dayalı bir dindir.

Sizden bazılarının dinine göre ilah altı günde dünyayı yarattıktan sonra yedinci gün istirahat etmeye ihtiyaç duymuştur. Şüphesiz ki bu ilah

âlemlerin Rabbi olan Allah *(cc)* değil, İsrailoğullarının edindikleri ilahtır. İsrailoğullarının edindiği bu ilahın İsrailoğulları kavmiyle olan ilişkisi yeryüzündeki diğer milletlerle ilişkisinden çok farklıdır.

İsrailoğullarının edindiği ilah onlara göre İsrail (Yakub) ile güreşmiş fakat onu yenemediği gibi bu ilahın ayrıca bir de Üzeyr adında bir oğlu vardır(!)

Musa'nın *(as)* getirdiği tevhid akidesine bağlı kaldıkları sürece onlar için vadolunmuş üstünlük ve hâkimiyeti; şirk, haset, sömürü ve zulümle özdeşleştikleri günümüzde dahi kendileri için ebediyen kazanılmış bir hak olarak gördüren üretilmiş bir dindir, bu ehlikitap kâfirlerin dini.

> Tabi olduğunuz tağuti sistemlere göre kişilerin vatana olan sevgi ve bağlılıkları tağut yöneticiye veya egemen konumdaki iktidara olan yakınlığı, dostluğu ve bağlılığı oranında değerlendirilir. Tağutların bu kör ve kuru dinine müntesip her bir taife, içinde bulundukları gayrişeri ahvali meşrulaştırmak amacıyla başka bir dinin, yani aziz İslam'ın işlerine ve hoşlarına gelen naslarından (ç)alıntı yaparak bağlılarını motive ederler.

Sizden bazılarının inandığı dine göre ilah; İsa Mesih adında bir erkek çocuğun babasıdır ve bu ilah başkalarının günahına karşılık olarak oğlunu çarmıha gerdirmiştir!

Onların teslis akidesine göre ilah üçtür ama yine de birdir! Onlara göre din; sadece küfür ve fücur tortuları altında tamamen kararmaya yüz tutan vicdan taslaklarını belli aralıklarla soluklandırma, kazıma ve terapi aracıdır.

Sizden bazılarının da ilahının çocukları vardır. (Putperest müşrikler meleklerin Aziz ve Celil olan Allah'ın kızları olduğu bühtanında bulunarak küfürde daha da çukurlaşmışlardır.) Fakat o bahtsız tanrınızın sadece kızları vardır, oğullardan mahrumdur!

Sizden bazılarının ilahı dünyada yaşar ve ete kemiğe bürünür. Bu ilah şeyh ve evliya sıfatlı bazı madrabazların suretinde kendilerine iman etmiş sapkın güruhlar tarafından görünür.

Hatta serin toprağın altında günahlarının ve hatalarının esiri durumunda bulunan bazı ölüler dahi bu güruhlarca *"dinlerindeki usullere uygun"* bir şekilde ilahlaştırılır.

Sizden bazılarının dini Allah'a *(cc)*, Resûlullah'a *(sav)* ve müminlere düşmanlık esasına dayanır. Müminler *"Allah için sevmek ve Allah için buğzetmek"* kaidesini hayatlarındaki tüm ilişkilerinde dostluk ve beranın esası olarak belirlerlerken; onların dininde dostluk ve düşmanlık iman ve akide bağı dışında herhangi başka bir bağ ve temel üzerine kurulur. Kadın ve erkek müminlerden buğz ve nefretlerinin nedeni o müminlerin boyları posları değil, kalplerinde ve zihinlerinde yerleşik sahte ilahların emrettiği *"ya bizden ya da onlardan"* ölçüsüne göredir.

Vela ve bera (dostluk ve düşmanlık) ve Allah *(cc)* yolunda cihat akidesinden uzaklaştırılan bir *"İslam"*; uluslararası küfür toplumunun hoşnut olduğu ve küresel şirk sisteminin onaylayıp *"Hımm... Bunlar demokrasiyi benimseyip partilerden bir parti kurarak 'vahdet' teraneleri okuya okuya aralarındaki bölünmeyi daha da arttıran **bizimsi** moselmanlarmış..."* diyerek yeri geldiğinde övüp fonladığı ve bu zillet üzere devamlılıklarını sağlamak için her türlü imkânı sunup katkıda bulundukları *"İslam"*dır.

Sizden bazılarının dini; hak ve batıl veya hayır ve şer ayırımı yapmadan sadece şeyhinin, seydasının, partisinin, tarikatının ya da grubunun benimsediği bir inanç, fikir ve menheci benimseme ve onaylama temeli üzere bina edilmiştir. Hakka ittiba noktasında rabbanî endişelerle, yerinde ve doğru bir eleştiri yapan bir mümine hızlı ve haşin bir şekilde reddiyeler yapılır ve grubun öfkesine hedef olur. Dindaşlık, dostluk ve düşmanlık kriteri şudur onlar için: *"Her kim onların grubuna katılıp desteklerse ona yaklaşır, onu dost edinir, ona bağlanır ve hatta kendisine ihsanlarda bulunulur."*

Sizden kimisinin ilahı; kendisinin inancına, ahlakına, fikriyatına ve hayatına yansıyıp onun için asla vazgeçilemez bir yaşam tarzı hâline gelen vatanperestlik/welatparêzî ve ırkçılık/nijadperestî zindanıdır.

Vatanı yüceltmeyi ve vatana kulluğu içeren bu paganist akide tevhid ümmetinin güçlü bir şekilde yeniden ortaya çıkmasının önündeki en büyük iç bariyerlerden biridir. Ulus, vatan ve vatanseverlik adıyla İslam coğrafyasını parsel parsel vatanlaştırarak bölüp parçaladılar.

Tabi olduğunuz tağuti sistemlere göre kişilerin vatana olan sevgi ve bağlılıkları tağut yöneticiye veya egemen konumdaki iktidara olan yakınlığı, dostluğu ve bağlılığı oranında değerlendirilir. Tağutların bu kör ve kuru dinine müntesip her bir taife, içinde bulundukları gayrişeri ahvali meşrulaştırmak amacıyla başka bir dinin, yani aziz İslam'ın işlerine ve hoşlarına gelen naslarından (ç)alıntı yaparak bağlılarını motive ederler.

Sizden bazılarının ilah edindiği ise; kendileri gibi bir beşer olan fakat her fetva ve teviline Kur'ân ve sünnetten bir nas imiş gibi muamele ettikleri seyda, hocaefendi, üstad, şeyh gibi sıfatlı kişilerdir. Öyle ki herhangi bir âlim veya üstada itaat, bağlılık ve onun fetva ve görüşlerini kabullenmek esasına dayalı vela ve bera bağı şu sıralar oldukça yaygın olan batıl bir dostluk biçimidir. Bu ise bilindiği üzere Yahudi ve Hristiyanlara özgü bir tutumdur. Zira onlar da âlim ve bilginlerini Allah'ın *(cc)* Kitab'ındaki emir ve yasakların önüne geçirmişlerdi.

Sizden bazılarının dini zihnî ta*sav*vur ve temenniler ile gerçek hayattaki ameller arasında dönüp dolanan çelişkiler yumağından ibarettir. Bunların söylemleri ile amelleri arasında eskiden ciddi farklar olurdu. Günümüzdeyse bu fark giderek azalmaktadır. Artık söylemler, konuşmalar, köşe bucak yazıları ve nutuklar dahi, geçmişte reddiyeler dizmekten bitap düştükleri fikir ve menheclerle aynı paralelde, aynı renkte ve benzer argümanlarla dile getirilir oldu. İtikadi ve fikrî sefalet her yerde kol geziyor!

Sizden bazılarının dini Mekke müşriklerinin dininden bile daha gericidir. Mekke müşriklerinin inandıkları dine göre göklerde olan biten her şeyin mutlak tasarrufu Allah'ın *(cc)* yetkisindeyken yeryüzündeki hâkimiyet ise putlarına, dolayısıyla kendilerine ait idi. Siz gerici çağdaş müşrikler ise yeryüzü hâkimiyetiyle beraber göklerde olup bitenlerde de tasarruf yetkisinin Allah dışında zihinlerinizin ve hevalarınızın ürettiği ve doğru dürüst tanımlamaktan dahi aciz olduğunuz (yine de tanrısallık atfettiğiniz) bir şeylere ait olduğunu iddia edersiniz.

Putperestlikten Daha Tehlikeli Bir Din: Batınîlik/Rafızilik

Bazılarınızın dini zahiren Şia iken içi ise tam bir küfürdür. Bu işin abecesi de ilimlerin esaslarını sadece *"masum"* imamın sözüne bağlamaktır.

Uluhiyet, nübüvvet, imamet (hilafet), ahiret ve şeri mükellefiyetler hakkındaki sapkın itikadlarına muttali olanlar, söz konusu din mensuplarının tevhid dini İslam'la bir ilgilerinin olmadığını açık bir şekilde göreceklerdir.

Tevhid ve sünnet ehline sırtını dönüp bu güruha yönelenler onların tuzaklarının ve sahtekârlıklarının zerresinden bile haberdar olmayan iyi niyetli gafillerdir. Şia/Rafızi dinine mensup her bir Şii aynı zamanda hırslı ve yüzsüz bir dâîdir, bir davetçidir.

Bu dâîler için özellikle her bir ehlisünnet genç (onların tabiriyle) bir rızktır, yani asıl anlamıyla bir **yem**dir. Bundan sonra artık sırasıyla diğer aşamalara geçilir.

Yemleme yapıldıktan sonra teferrüs, yani **avlama** basamağına geçilir. Avlandıktan sonra hedefteki ehlisünnet genç te'nis, yani **alıştırma** safhasına alınır. Alıştırma safhasında belli bir mesafe kat edildikten sonra teşkik, yani **şüpheye düşürme** seansları yoğunlaşır. Öyle ki zavallı genç şu ömrüne kadar ehlisünnet bir *"Müslim"* olmakla boş yaşadığı vehmine kapılıverir. Zaten bu batınî Rafızilerin hedeflediği de budur. İşte bu türden talik, yani **boşluğa düşürme** de beşinci basamaktır.

Altıncı aşama rabt aşamasıdır. Rabt, **kendine bağlama** aşamasıdır. Bu safhadan sonra ola ki bu Rafızilerin sahtekârlık ve tuzaklarının ayırdına varma ihtimali olanlara karşı yedinci aşama olan tedlis, yani **hile** yoluna başvurulmaya başlanır. Bundan sonra artık bu kimse için telbis, yani **kafa karıştırma** safhası başlar.

Mümin kimse her sese kulak vermez, aynı anda hem Allah'ı (cc) hem de tağutları razı etmeye kalkışmaz.
İslami şiarlar ile küfür ve şirk gerçeğinin içiçeliği bugün o dereceye varmıştır ki birçok kimse "Allahuekber!" diye haykırıp "...ekber!" (En büyük) sıfatını dilinde Allah'a özgü kılarken kalbinde ve amellerinde ise ölü ve/veya diri tağutlara tahsis etmektedir.

İlimsiz ve bilinçsiz zavallı genç bu kurnaz tilkilerin elinde artık İslam'dan **hal' edilerek** koparılacak kıvama getirilir. Ve nihayet **selh, yani İslam dininin libasını üzerinden tamamen soyarak** itikaden üryan hâle getirecekleri aşamayla Batınîleştirme/Şiîleştirme sürecinin sonuna gelinir. Henüz yeni Şiileşen kişi aynı sisteme dahil olarak bu saatten sonra artık bizzat kendisi yeni ve yutulabilir *"yem"*ler bulmak için gayret gösterir.

Sizden bazıları da din edindikleri ile; Allah'ın *(cc)* isim ve sıfatları, kaza ve kader, cebr ve ihtiyar gibi meseleler hakkında bozuk yorumlar ve biri diğerinden daha aykırı ve keskin görüş aykırılıklarıyla envai çeşit hiziplerin ortaya çıkmasına sebep olmuşlardır. Tüm bu fırkalardan her biri ellerinde bulunanla övünmekte ve her bir fırka diğerlerini cehennemle müjdelemektedir.

Kaza ve kader inancı hayatta karşılaşılan değişik pozisyonlara karşı duruşta kişiyi atılganlığa ve kahramanlığa iten bir güç iken, günümüzde yaşanan tevhide aykırı türlü türlü ekoller sebebiyle artık kişiyi ciddi anlamda gayret göstermekten alıkoyan ve elini kolunu bağlayan bir kanaata dönüştü/dönüştürüldü.

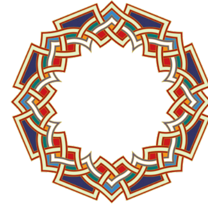
Şüphesiz ki tapınma, kulluk ve ubudiyet hissi fıtrîdir ve hiçbir insan bu zaruri ihtiyaçtan müstağni değildir. Asıl mesele zaruri olan bu ihtiyacın doğru istikamette (sırat-ı mustaqim üzere) yerine getirilmesidir.

Muvahhid bir mümin için Aziz ve Celil olan Allah, ilahlardan herhangi bir ilah değildir. Ancak ve yalnız, Vahidu'l Kahhar olan tek ilahtır. İlâhlaştırılmış olan soyut veya somut türlü türlü putlarla beraber aynı anda Allah'a *(cc)* ibadet ediliyor olsa dahi bu, hiçbir surette Allah' ibadet kapsamına girmez.

Mümin kimse her sese kulak vermez, aynı anda hem Allah'ı *(cc)* hem de tağutları razı etmeye kalkışmaz. İslami şiarlar ile küfür ve şirk gerçeğinin içiçeliği bugün o dereceye varmıştır ki birçok kimse *"Allahuekber!"* diye haykırıp *"...ekber!"* (En büyük) sıfatını dilinde Allah'a özgü kılarken kalbinde ve amellerinde ise ölü ve/veya diri tağutlara tahsis etmektedir. Diğer tüm meselelerde olduğu gibi bu hususlarda da herkes Resûlullah'ın *(sav)* sünnetini ihyâ etmek sorumluluğunun gereğini yapmak zorundadır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوَاْ إِن تُطِيعُواْ الَّذِينَ كَفَرُواْ يَرُدُّوكُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ فَتَنقَلِبُواْ خَاسِرِينَ

"Ey iman edenler! Şayet kâfirlere itaat ederseniz sizi topuklarınız üzerine gerisin geriye çevirirler, hüsrana uğramış bir şekilde dönersiniz." [1]

1. 3/Âl-i İmran, 149

Adaletsiz olursanız çocuğun güvenini zedelersiniz. Şiddet gösterirseniz itibarınızı kaybedersiniz. İtibarını kaybeden, tesir gücünü kaybeder.

7-14 Yaş Aralığı ve Pratik Bilgiler

Mahi
mahi@tevhiddergisi.net

Ajandamdan pratik bilgiler aktarmaya devam edelim.

Bu ay ikinci yaş aralığına (7-14) dair notlarımı paylaşacağım.

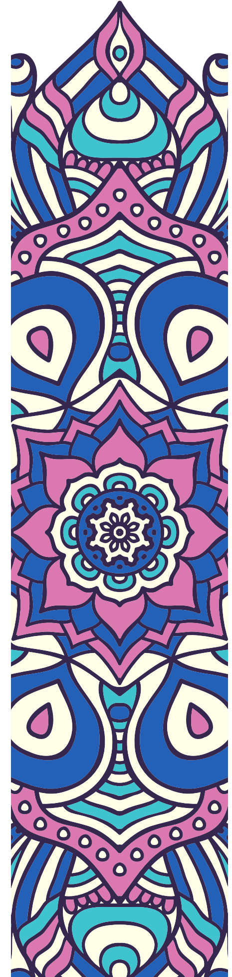
- Çocukluk üç dönemden ibarettir.

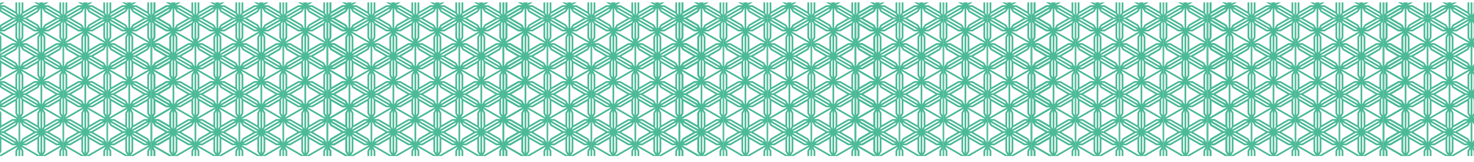
a. Bağlanma dönemi 0-2 yaş

b. Aidiyet dönemi 7-14 yaş

c. Uyum dönemi 14-...

- Sakin bir çocuk istiyorsanız çocuğun ihtiyaçlarını vaktinde ve yeterinde giderin. Bu bağlanmanın ilk ayağıdır.
- Bağlanma dönemi güzel geçti ise aidiyet dönemi oluşur.
- Aidiyet çocuğun, bulunduğu kişilerin yanında kendini iyi hissetmesidir.
- Çocuğa bir davranışı zorla kabul ettiremezsin. Kendini aileye ait hissetmeli ki istediğin davranış gelişsin.
- Çocuk ebeveyn ile değil de arkadaşları ile her şeyini paylaşıyorsa aidiyet sorunu vardır.
- Aidiyeti pekiştiren etmenlerden biri, günlük yaşamın konuşulduğu aile toplantılarının yapılmasıdır. (7 yaşından itibaren)
- Bu yaşta, çocuğun oyuna ihtiyacı suya olan ihtiyacı gibidir. Duygusal olarak doymayan çocuk (oyun oynamayan) zihinsel başarıya ulaşamaz.
- Çocuk oyun oynarken zıpladıkça kan basıncı artar, beyni güçlenir. Böylelikle öğrenmesi kolaylaşır.
- Öğrenme hızı her çocukta farklıdır. Ebeveyn, öğretmen buna saygı göstermelidir.
- Gerek okulda gerek evde çocuğa öğretilecek en önemli bil-

gi, öğrenmeyi öğretmektir. Yani Çinlilerin meşhur atasözündeki gibi balık vermemek, balık tutmayı öğretmek şarttır.

- Kıyas, çocuğu kaygılandırır.
- Çocuğu başkaları ile kıyas etmek yerine kendi çocukluğunuzu anlatın. Ders çıkarsın.
- Başarısız çocuk yoktur. Öğretemeyen öğretmen veya çocuğunun eğitimiyle ilgilenmeyen ebeveyn vardır.
- Her ebeveyn, çocuğunun nasıl öğrendiğini gözlemlemelidir.

Zira her çocuğun kendine has öğrenme stili vardır. Kimi duyarak, kimi yazarak, kimi yaparak öğrenir.

- "Sana güveniyorum, başaracaksın." cümlesi çocukta kaygı uyandırır.
- Çocuğa hızlı okuma değil anlayarak okuma öğretilmelidir.
- Çocuğunun neyi merak ettiğini gözlemlenip, merak ettiği konuda bolca materyal temin edilmelidir. (Kitap, dergi, oyuncak)
- Öğretirken ne kadar çok duyuya hitap ederseniz başarı o kadar artar.
- Çocuğun çok kitap okumasından ziyade, merak ettiği kitabı okuması sağlanmalıdır.
- Ona bir şeyler öğretirken, merak oluşturulmalıdır.
- Okul çağında çocuk unutkandır. Baskı yapmak yerine yardımcı olunmalıdır.
- İyi bir kişilik için çocuğun duygularını bastırmamak gerekir.
- Kendisi için değil, başkaları için biriktirmek öğretilmelidir.
- Bu davranış iradenin hızla geliştiği önemli bir yaş aralığıdır.
- İrade, vazgeçebildiğimiz oranda gelişir.
- Doğa, duygusal gelişimi düzenler. Çocuk doğa ile sık sık buluşturulmalıdır.
- İnsanın özü çocukluğudur. Çocuğa güzel hisler yaşatmak için gayret edilmelidir.
- Çocuğa saygı duyarsanız o da size duyacaktır.
- Bir şey söyleyecekken çocuğu yanınıza çağırmayın, siz onun yanına gidin.
- Çocuk, oyuncakla değil insanla oynamayı sever.
- Tertip ve düzen için odasını toplamasını değil, dekor edip süslemesini istemelisiniz.
- Adaletsiz olursanız çocuğun güvenini zedelersiniz. Şiddet gösterirseniz itibarınızı kaybedersiniz. İtibarını kaybeden, tesir gücünü kaybeder.
- "Ağzını açarak yeme!" demek yerine, "Ağzımızı kapatarak yemek güzel bir davranıştır." Demek gerekir.
- Çocuğa ait eşya sayısı arttıkça, dikkat dağınıklığı da artar.
- Çocuk size sokulduğunda, "Ödevini bitirdin mi?", "Odanı topladın mı?", "Yemeğini bitirdin mi?" demek yerine duygusuna karşılık verip kucaklanmalıdır.
- Yanlış davranışından dolayı cezalandırılmamalıdır. Değer verilip hoşgörüyle karşılanıp, sabırlı olunmalıdır.
- Ağlayınca susturmayın. Bırakın ağlasın, yoksa duyarsızlaşır. Ağlayabilen insanlar eşini, dostunu anlayabilir.
- Yavrunuza tebessüm etmekten, "Seni seviyorum." demekten usanmayınız.
- Çanta ve cüzdan taşıma hevesi değerlendirilmelidir. Tertip öğrenmek için iyi bir fırsattır.
- 7 yaşında zamana karşı duyarlılık için saat alınmalıdır. (Analog)
- Aileyi bir arada görmek çocuğa güç verir.

Sık sık tüm aile fertlerinin (dede, nine, kuzenlerin) bir araya gelmesini sağlayınız.

- Çocuk 12 yaşından itibaren, duygularını, hazlarını ve davranışlarını yönetecek iradeye sahip olur.
- Söylediği yalana değil, neden yalan söylediğine odaklanılmalıdır.
- "Niye yalan söylüyorsun?" demeyin, güven verin.

Taloke û fitneyên dijminên nêz de, ji taloke û fitneya dijminên li dûr herî dîjwartir e. Ji bo vê ye ku mûcadeleya bi nefs û şeytan re bi giştî, ji mûcadeleya bi dijminan re pêştir e.

Li Dijî Xapînokên Taxutan De Helwestên Milletê Îbrahîm

Osman SADIKOĞLU

Heke ku van ayetan aqil bikirana dê ne di vê rewşa hezîn û dilsotîner de bibûna. Lewre ev komûnîst an yên din neyartîya wan li îslamê û li misilmanan eşkere be jî û dîsa dijminahîya wan û berî bûna wan û red kirina batilên wan tiştekî ku ji me tê daxwazkirin be jî, pêşkîkirina mucadeleya herî mûhîm û taloq kirina a di merhaleya dûyemîn de jî, ji tetbîqetên Rasûlullah in *aleyhîssalatuwesselam*. Weke vê destpêka mûcadeleyê ji yên nêzîk û piştre berpê bûna yên din jî, ji sûnneta Rasûlullah in Tu kesê xwedîyê aqlê selîm îtîrazê li vê heqîqetê nake. Lewre taloke û fitneyên dijminên nêz de, ji taloke û fitneya dijminên li dûr herî dîjwartir e. Ji bo vê ye ku mûcadeleya bi nefs û şeytan re bi giştî, ji mûcadeleya bi dijminan re pêştir e. Rasûlullah destpêka cîhadê bi cihû (bi yahûdî) û bi rûman (bi filleyan) û bi farisan (bi mecûsîyan) re kiriye. Bi vê awayê dijminên nêz îhmal nekiriye.

Gelek taxûtan ji vê kemînê feyde girtine û hê jî feyde digirin. Ew taxût, bi aliman re pir tinazan dikin û wan di xizmetên xwe de îstîhdam dikin. Ji bo astengîya da'weta zilamên da'wê, danasîna cemaetên îslâmî bi xerabî û dûr kirina însanan ji cemaeta misilmanan û pêk anîna tawîz dayîna di menheca Nebewî de, ha ev cahilên ku xwe wek alim dihesibînin tên bikaranîn. Ji bo herketên îslâmî têxin bin kontrola xwe ji wvn aliman fitûyan distînin û dikin ku di eleyhê misilmanan de hikûm bidin.

Hetanî taxût gelek caran bi armanca mihandina cemaet û da'wetvanên tewhîdê û tûnekirina da'weta ehlê tewhîdê, bi bahaneya *"Evana xaricî ne û*

baxîyên ku terka dînê xwe kirine û fitne li ser rûyê erdê derdixînin" fitûyan ji cahilên bi navê alim sitendine.

أَلاَ إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لاَّ يَشْعُرُونَ

"Hişyar bin! Bi rastî ên mûfsîd her ew bixwe ne, lê ew vê fêm nakin." [1]

Ew bi vê rewşê dizanin û bi vê heqîqetê jî serwext in. digel vê li tevgerîna xwe yê bi vê awayê berdewam dikin. Me ji wan alimên ku îro di nav zilletê de digevizin pir dîtine.

Ji rêyên ku taxût serî lê dixin em dikarin vîya jî rêz bikin. Taxût, ji bo ku da'wetvanên muwahhîd ji rê derêxin meqam û mewqî û rûtbeyan pêşnîyarê (teklîfê) wan dikin û didn wan. Di nav van teklif û îhsanan de hin berbijar(îmtîyaz) û qesr û meqam û sifet û îmkanat hwd. Bi rêz dibe. Van tiştan ji bo dengê wan bibirin û wan di bin xizmeta xwe de amade bigirin dikin. Her wiha ew bîwêja *"memika ku tu jê şîr dimijî gez neke"* li ser wan carî dibe. Heta ku ev da'wetvan û alimên nezan der heqê taxûtan û rêveberîya wan de têkevin fitneyê ev rewş wiha didome. Êdî wisan dibe ku bi fitûyên cudahî batilên van taxûtan tesdîq dikin û fezîletên (!) wan bi rêz dikin û van jî wekî tesbîhatê bi şev û bi roj tekrar/dubare dikin.

Îbnu'l Cewzî *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Tor ên ku îblîs li serê aliman girê dide yek jî; teşwîq kirina wan bi bal rûniştina rêveber û siltanan û xweş dîtina şalûzîtîya ji wan re û ji bo îtîbarên xwe yê li cem wan winda nebe jêgerîna rexnekirina wan û terka înkar kirina cirmên wan e. Bi kurtahî nêzbuna rêveberan û xweşûbêş bûna bi wan re pir zêde bi xetere/taloke ye. Her çiqas şixula nêzbuna wana bi nîyetekî xalis be jî, piştre îkramên ku ji wan tên dîtin û mukafat û xelatên wan ên curbicur dilê însanan beralîyê wan dike û xwezîya xwe bi wan tînin û meyla wan zêde dibe. Di dawî de êdî ji şalûzîtîya wan nikarin xwe li paş bihêlin û xerabîyên wan jî nikarin red û înkar bikin." [2]

Sufyanê Sewrî *rahîmehullah* jî li ser vê mijarê wiha dibêje:

"Ez ji xayîntîya wan (rêveberan) natirsim. Esil ya ku ez jê ditirsimîkrama wan ê li min bikin û bi vê awayê dibe ku qelbê min myîldarîya wan bike ..."

Mirovekî aqilmend wexta ew kesên ku Sufyanê Sewrî ji meyîdarîya wan ditirse baş bifikre dê ferqeke herî mezin di navbera wan û taxûtên îroyîn de bibîne. Digel vê, hin kes ji bo nêzbuna taxûtên îro çiqas zêde li ber xwe didin. Alîkarî bi tenê ji Allah e *azze we celle*

Ji rêyên ku taxût serî lê dixin yek jî, hin helwestên wekî xêrxwazîya dîn xuya dibe. Ji hin alim û da'wetvanan fikare dikin. Lewre ew alim û da'wetvan ji hêla xelkê ve pir têne hezkirin û bi dilsozî girêdayîyê da'wa xwe ne. Bi xayeya ku van alim û da'wetvanan têxin bin kontrola xwe wekî ku piştgirîya îslamê dikin di hin meseleyên furû de alîgirîya van alim û da'wetvanan dikin. Vê helwest û piştgirîyên xwe jî bi eşkerehî derdixin holê û îlan dikin. Ji bona van alim û da'wetvanan peymangehan (fakûlteyan) vedikin û weşanxaneyan saz dikin. Di Serokatîya Karûbarên Dîyanetê de û di Wezareta Çandî (Kultur) de wezîfeyên şanedar didin wan. Bi kurtahî ev taxût hetanî têkilî zilim û fesada wan nebin, ji van însanan re bi her awayî piştevanîyê dikin. Vêya jî ji bo xatirê berdewama îqtîdar û menfaetên xwe dikin.

Ew sazî (damezirak, qurum) û weqf û komele (dernek) ên ku van taxûtan ava kirine û di heqîqetê de bi armanca zerar dayîna da'wa tewhîdê hatine ava kirin jî, di vê çarçovê de ne. Mesela ew teşkîlata *"Rabıtatu'l Alemi'l Îslâmî"* jî ji wan e. Tevlî rêça wan ê şalûzîtîya li hikûmetên fasid û bîlxesse li hikûmeta Siûdî û şalûzîtîya li taxutê hikûmeta Siûdî, gelek alimên pepûk bi wan dixapin. Di kîtêb û broşûrên ji hêla vê teşkîlatê ve hatine çapkirin de, li pêşberî dewleta Sîûdî pir helwestên mûnafiqî hene. Rêveberên vê teşkîlatê bi taxûtên dewletên din re têkilîyên mûkemmel pêk tînin. Digel vê yekê muxalefet û rexneyên vê teşkîlatê li gorî daxwazîyên hikûmeta xanedana Siûdî tê şêwandin, yanê şekil digire. Hetanî ku di navbera taxûtan de pirsgirêk tune be, ew dewletên din qet nayên rexnekirin. Lê, mesela taxûtekî bîyanî (ji dewletên din) dema ku dewleta wan an ew taxutê li ser serê wan rexne bike an jî bi wesîleyekî şermezar bike; ha wê gavê fitû û buxz û înkar dê li pey hevdû bikevin rêzê. Paşê, eger pirsgireka di navbera taxûtan de çareser bibe û karên wan weke berê bikeve rê ew fitûyên di eleyhê wan de hatine dayîn wekî hestên meflûç kor û ker û lal

1. 2/Baqara, 12
2. Telbîsu Îblîs, 121

Di saya mekteban û fakûlteyan û dezgehên/organên çapemenî/medya û weşanên curbicur û hin muesseseyên taxûtî dixwazin ku Milletê Îbrahîm ji dil û zihnê nesla ciwan derxin û bavêjin û tune bikin û bitemamî ji holê rakin. Lewma ev taxût ji Firewn jî xerabtir in û hîleyên wan ji hîleyên Firewn hê mezintir in.

dimînin. Lê ya rast, taxût dîsa ew taxût e û tu wesfê wî neguherîye.

Di her halûkarî de ev mûessese û yên weke wê, sazîyên (qurumên) aîdê hikûmetê ne. Ji vê pê ve jî ne tiştekî din in.

Ji rêyên ku taxût serî lê dixin yek jî, bexşandina ruhset û musaedeya fealîyetên da'wet û konferansa û saz kirina lijne û heyetên îrşadê û hin xebatên weke van dê bidin da'wetvanan da ku da'wetên xwe bidomînin.

Xayeya van fealîyetan ev e ku da'wetvanên bi xîret ji munkeratên rêveberîyê û ji sîyaseta wan û ji karên wan ên batil û ji fesadên taxûtan dûr bimînin. Her wiha ev organîzasyonên hanê dibin hêlîna fitneyê Êdî ew kesên li wan dera ji sîxûrîya hevdû pê ve ji tiştekî din re fersend nabînin. Xisûsen di mijara ewlehîya dewletê û îstîqrara otorîteya taxûtan de pir hestewer in. Van teşebbûsên hanê qethîyen dernaxin sewîyeya ku ji taxût re bibe zerar. Bi vê rewşa xwe di nava gel de dibin wekî sixortayê sîstema taxûtî.

Ji bo feşkilandina Milletê Îbrahîm rêbazên ku taxût serî lê dixin yek jî ev e: Di saya mekteban û fakûlteyan û dezgehên/organên çapemenî/medya û weşanên curbicur û hin muesseseyên taxûtî dixwazin ku Milletê Îbrahîm ji dil û zihnê nesla ciwan derxin û bavêjin û tune bikin û bitemamî ji holê rakin. Lewma ev taxût ji Firewn jî xerabtir in û hîleyên wan ji hîleyên Firewn hê mezintir in.

Lewre ev taxût di mijara kuştina zarokên kurîn de, eger rêbazên wan bi kêr neyê û bêçar bimînin dê hêj vê rê û rêbaza Firewn tetbîq bikin. Di serê pêşî de şiûra Milletê Îbrahîm di qelb û zihnan de zeîf û tune dikin paşê jî wê neslê bi bal mirineke heqîqî ve dehf didin. Şûna ku wekî Firewn kok li wan biqelînin, berê pêşîn ji bona tûnekirina vê şiûrê dixebitin. Ji bo di vê mijarê de muweffeq bibin serî li her rêyê didin.

Nesila nû wisan didin ber talim û perwerdehîyê ku ew zarok; bi zihnîyeta dostanîya wan û bi hezkirina sîstema/pergala wan a batil û bi hurmet girtina li hikûmeta wan û bi qanûnên wan mezin dibin û digihîjin. Ji bo bigihîjin vê armancê dezgehên çapemenî û weşanê û dibistanên ku fesadê dipeşkînin bi kar tînin. Hetanî gelek cahil zarokên xwe bi çav girtî dişînin van dibistanan. Taxût, ji bo çavên însanan girê bidin û nehêlin bi heqqê serwext bibin da ku tu carî li dijî wan ranebin, çawa ku Firewn kiribû, şûna qetilkirina wan zarokan, bi tûnekirina wê şiûra Milletê Îbrahîm re rûhên wan qetil dikin. Însanên ku rûhên wan hatine qetilkirina herweha ji ber belavkirina zanyarî û şaristanîyê (îlm û medenîyet) tên medîh kirin û pesnê wan tê dayîn. Ew jî bi van tiştan kêfxweş dibin. Ha ji vê jî jandartir alîgir û xulamên ku bi dilsozî girêdahîyê qanûn û rêveberrîyên wan ên biqabilîyet bi dest dixin ku pirên wan jî, ji zuriyeta misilmanan in. Qet nebe nesilekî ku ji ehlê batil re şalûzîtîyê dike û ji vê da'weta qewî û rasterast re sersar maye û cahilên rêşaş dê bigihîjîn in.

Taxût nesileke wisan digihîjînin ku dê nikaribinli hemberî wan rabin, hetanî tiştekî wiha dê neyinin hişê xwe jî.

Mixabin gelek da'wetvan dikevin vê dafikê. Sebebê windabûna ewlehîya bi rêber û alimên îslâmê ev dafik in û ew rewşa wan kesên sefih ku ketine van dafikan de ne. Ev hereketên hanê şexsîyeta da'wetvanan li ber çavên taxûtan biçûk dike û wê heybeta

ku di dilê wan de bicih bibû belav dike. Taxût êdî ji da'wetvanan û ji da'wetên wan fikare nakin û natirsin. Lê belê dema ku di da'wetvanan de dijwarîyekî û sebatekî weke çîya û tevgerînekî veqetandinê û her li ku derê be bila bibe yek îşaretekî û ezmekî der heqê bilindkirin û pêkanîna hewcetîyên da'wê de bihisin û bibînin, ha di wê nuqtê de dê noqî bihezeran hîsabên hûrgilî bibin. Allah -azze we celle- jî, dê wê gavê tirs û heybeta misilmanan têxe qelbê taxûtan . Çawa ku alîkarî bi Nebî -aleyhîsselam- hatibû kirin û heybeta wî yê li ber çavên kafiran zêde bibû û tirsa ji mesafeya mehekî (heyvekî) ku di qelbê kafiran de bicih bibû, alîkarîyekî wisan lê hatibû kirin.

Baldar bin! Dîqat bikin!

Li dijî xapînokên taxûtan û kemînên vê esrê hişyar bin!

Wek dawî em dixwazin vîya bibêjin: Allah -azze we celle- temamê van dek û pîlanan bi me daye zanîn û hişyarîya li hemberî wan pîlanên xebîs em şîret kiriye. Bi ser de rêyên dij derketin û tedawîya wan jî, ji bo me bi eşkerehî beyan kiriye. Rêya rasterast ji me re terîf kiriye û pêşîya vê ayetê de;

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ

"Wan dixwestin ku tu ji wan re nerm tevbigerî û ew jî nerm tevbigerin." [3]

Wiha ferman kiriye:

فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِينَ

"Êdî tu îteata mukezziban neke." [4]

Herê! Îîteata wan neke! Meyla wan jî neke!

Çareseriyên wan yên li ser bingeha tawîzan qebûl neke. Muheqqeq Allah *azze we celle* ev dînê heq daye te. Rêya rasterast nîşanî te daye û te li ser Milletê Îbrahîm hîdayet kiriye. Allah ev ayeta di sûreya *"însan"* de ku li Mekkeyê nazil bûye wiha ferman dike:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنزِيلًا﴿٣٢﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ آثِمًا
أَوْ كَفُورًا﴿٣٢﴾

"(Ya Muhammed!) Ew ê Qur'an ji te re nazil kiriye em in, em. Ji hukmê Rabbê xwe re sebir bike û nede pey gunehkar û nankorên ji wan." [5]

Di ayete de pêşîya nehiy kirina îteata li kafirên gunehkar Qur'ana Kerîm dîyar bûye. Dîyarbûna Qur'an û pê re Allah *azze we celle* ku bi nazil kirina ser Nebî'yê xwe dipesnîne, di da'wetê de beyana menheca rasterast jî dihewîne. Ev menhecekî wiha ye ku da'wetvan dê nikaribin hema bi serê xwe wê menhecê bîsêwînin (şekil bidinê) û derêxin holê. Li gorî hewayên xwe pilanê menheca Nebewî xêz nakin an jî pêgavên ku dê tê de bên avetin li cem xwe diyar nakin. Heq ê wan ji tiştekî wisan re tuneye ev rê çawa ku hûrgilîyên tefsilatên wê di Quranê de diyarbûye da'weta Rasûlullah *aleyhîssalatuwesselam* û Milletê Îbrahîm e. Allah ev ayeta di sûreya Furqan de wiha ferman dike:

فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُم بِهِ جِهَادًا كَبِيرً

"Êdî nede pey kafiran û (bi Qur'anê) cîhadeke mezin bi wan re bike." [6]

"... li hemberî wan cîhadeke mezin bike" yanê bi Qur'ana Kerîm ... Lewma ji xeynî wê rêya ku di Quranê de hatiye emir kirin û pê ve der heqê da'wetê de berbayî rêbaz û uslûbên din nekeve.

Wan kesan jî bi vê Qur'anê hişyar bike. Qethîyen tabîê wan rêyên şemetok û bêparseng (bêdenge) ku di nav wan de îteata li kafiran û bêdeng mayîna li hemberî batilên wan heye, nake.

Allah *azze we celle* ji Nebî *aleyhîsselam* re emrê tîlaweta Qur'anê dide[7] û piştre wiha ferman dike:

وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَن ذِكْرِنَا...

"... Îteata wî kesî neke, ew ê ku me dilê wî ji zikirkirina me xafil kiriye..." [8]

...وَقُلِ الْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ فَمَن شَاء فَلْيُؤْمِن وَمَن شَاء فَلْيَكْفُرْ

"(Ya Muhammed!) Tu bibêje: 'Heq ji cem Rabbê we hatîye. Êdî kî dixwaze bila îman bîne, kî jî dixwaze bila înkar bike..." [9]

3. *68/Qalem, 9*
4. *68/Qalem, 8*
5. *76/Însan, 23-24*
6. *25/Furqan, 52*
7. *18/Kehf, 27*
8. *18/Kehf, 28*
9. *18/Kehf, 29*

Ev ayetên hanê jî li Mekkeyê nazil bûne.

Allah *azze we celle* di sûreya Şûra de şerîeta ku li me û li pêxemberên berîya me; li Nuh û li Îbrahîm û li Musa û li Îsa *aleyhîmûsselam* emir kiriye zikir dike û wiha ferman kiriye:

فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءهُمْ

"Ji ber vê yekê tu da'wet bike û weke ku li te hatîye emir kirin bi rêyeke rast bigire. Tabiê hewayên wan nebe ..." [10]

...لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ...

Allah *azze we celle* piştre li Nebîyê xwe *aleyhisselam* re ferman dike da ku ji kafiran re wiha bibêje:

"... Amelên me ji me re, amelên we jî ji we re..." [11]

Ev, dûr bûn û veqetandina ji kafiran, ji hewa û hewesên wan, ji sîstema/pergala wan û ji rêyên wan yên hefnikî ye.

Allah *azze we celle* di sûreya Casîye de xîtabê li Nebî *aleyhîsselam* dike:

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَى شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاء الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاء بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾

"Paşê der heqê dîn de me tu kirî xwedî şerîet.Tu bide pey wê; nede pey hewa û hewesa nezanan. Lewre ew li hemberî Allah nikarin qet tu feyde bidin te. Bêguman zalim welîyê hev in. Allah jî welîyê mutteqîyan e." [12]

Belê! Heke em ayetên Quranê tehqîq bikin der heqê vê meseleyê de em ê hetanî bi sedan ayetan bibînin. Muheqqeq Allah *azze we celle* ebdên xwe bê xaye nexuliqandîye û ewana serberdayî jî nehiştîye. Her wiha ji bo wan kesên ku dibêjin em da'wetvan in an em ehlê da'wê ne ji bo wana ev rêbaz, yanê apaşkerehî û rasterastîya Milletê Îbrahîm têr nake gelo? Ev menheca ku têrî Rasûlullah *aleyhîssalatuwesselam* û ew Nebî *aleyhîmûsselam* yên beriya wî kiribû ji da'wetvanên îroyîn re ne bes e? Êdî ji bo wan wextê hişyarbûna ji vê xefletê ne hatiye? Ûmrê xwe di bêdeng mayîna li hemberî zilma zaliman û veşartina heqqê û xapandina însanan de borandin. Êdî ne bes e ku umrê wxe û û ezma xwe wiha belesebep xerc bikin? Her wiha mesele bi şeklekî zelal derdikeve holê. Ya şerîeta Allah yan jî hewayên cahilan... Rêyekî/bijêrekekî sêyemîn ne mewzubehs e.

Di navbera şerîeta rasterast û hewayên guherbar (ku daîma diguhêre) de hebûna rêyeke nîvend ne mimkûn e.

Ev ayetên hanê rêya da'wetvanan dîyar dike û çarçoveya menheca Rabbanî xêz dike. Xêzekî situr davêje ser wan gotin û şîroveyên ji xeynî vê menhecê.

Yek şerîetek tenê heye ku van wesfan heq dike, ew jî Şer'a Şerîf e, îslâm e. Ew sîstemên/pergalên heyatê, bi rastî cahilîyekî ku bingeha wî hewa û îxtîras in. Zilamê da'wê mecbure ku bitenê tabiê şer'a şerîf bibe û temamên hewa û îxtîrasan bavêje quncekî. Di yek Meseleyekî biçûk de jî qethîyen ne caîze ku ew ji şerîeta Allah *azze we celle* averê bibe. Lewre kesên ku tabiê hewa û îxtîrasên xwe dibin li hemberî xwedîyê şerîetê piştgirîya hev dikin. ji ber vê yekê ew kesê ku tabiê şerîetê bûye ger hêvîya alîkarîya wan neke. Çimkî ew wekî yek ênîyekî (cepheyekî) yekgirtî ne ku ji hev re alîkar in. Bi ser de jî, di heqîqetê de quwweta wan nagihîjê ku zerarê bidin zilamê da'wê.

Lewre qels in û zeîf in. Tiştê ku bikaribin pê bikin tehdeyî û îşkence ne. Bêguman Allah *azze we celle* welî (dost) û alîkarê wî ye.

Dostanîya Allah *azze we celle* ligel dostanîya wan kesên ku li gorî hewa û hewesên xwe tevdigerin qet dibe wekehev?

Dostanîya wan kesên zeîf cahil û hişsivik li ku, û ew kesê ku tabiê şerîetê ye û Allah ê dostê mutteqîyan ji xwe re kiriye dost li ku derê ?

"... Allah jî welîyê mutteqîyan e." [13]

Va rê ev e...

Kane ew egîdên ku di vê rêyê de bîmeşin?

Beşa (13.) Sêzdeyan

DAWÎ

---

10. 42/Şûra, 15

11. 42/Şûra, 15

12. 45/Casîye, 18-19

13. 45/Casîye, 19

DESTAN

Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!
Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak:
Durun, durun, bir dünya iniyor tepemizden,
Çatırdılar geliyor karanlık kubbemizden,
Çekiyor tebeşirle yekûn hattını âfet;
Alevler içinde ev, üst katında ziyafet!
Durum diye bir lâf var, buyrunuz size durum;
Bu toprak çirkef oldu, bu gökyüzü bodurum!
Bir şey koptu içimden, şey, her şeyi tutan bir şey,
Benim adım Bay Necip, babamınki Fazıl Bey;
Utanırdı burnunu göstermekten sütninem,
Kızımın gösterdiği, kefen bezine mahrem.
Ey tepetaklak ehram, başı üstünde bina;
Evde cinayet, tramvay arabasında zina!
Bir kitap sarayının bin dolusu iskambil;
Barajlar yıkan şarap, sebil üstüne sebil!
Ve ferman, kumardaki dört kıralın buyruğu;
Başkentler haritası, yerde sarhoş kusmuğu!
Geçenler geçti seni, uçtu pabucun dama,
Çatla Sodom-Gomore, patla Bizans ve Roma!

Öttür yem borusunu öttür, öttür, borazan!
Bitpazarında sattık, kalkamaz artık kazan!
Allahın on pulunu bekleye dursun on kul;
Bir kişiye tam dokuz, dokuz kişiye bir pul.
Bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa;
Yaşasın, kefenimin kefili karaborsa!
Kubur faresi hayat, meselesiz, gerçeksiz;
Heykel destek üstünde, benim ruhum desteksiz.
Siyaset kavas, ilim köle, sanat ihtilâç;
Serbest, verem ve sıtma; mahpus, gümrükte ilâç.
Bülbüllere emir var: Lisan öğren vakvaktan;
Bahset tarih, balığın tırmandığı kavaktan!
Bak, arslan hakikate, ispinoz kafesinde;
Tartılan vatana bak, dalkavuk kefesinde!
Mezarda kan terliyor babamın iskeleti;
Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti?
Ah, küçük hokkabazlık, sefil aynalı dolap;
Bir şapka, bir eldiven, bir maymun ve inkılap.

(1947)

Necip Fazıl Kısakürek

Ozon reaktif bir molekül olduğu için tıbbi amaçlı kullanımında dikkat edilmesi gereken bazı durumlar vardır: Ozon, hiçbir zaman saf olarak verilmemeli ve belli oranda oksijenle karıştırılarak uygulanmalıdır. Bu karışımda oksijen %95'ten az ozon %5'ten fazla olmamalıdır. Ozon tedavilerinde kullanılan cihazlar bu değerlere uygun doz üretmekteler.

Ozon Tedavisi

Dr. Seyfullah İslam
seyfullahislam@tevhiddergisi.net

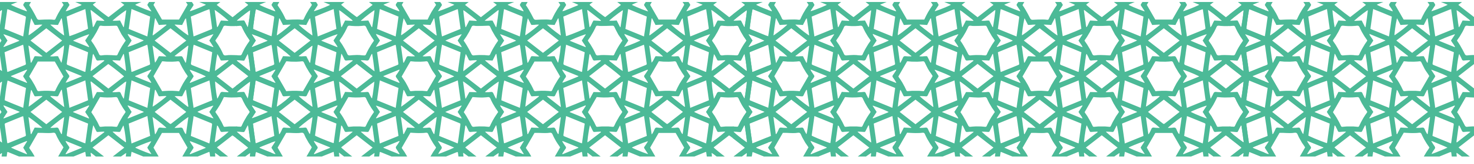

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd, son Nebi Muhammed Mustafa'ya salât ve selam olsun.

Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp (GETAT) olarak bilime yeniden kazandırılmış eski tedavi metotlarını ve son dönem tedavi metotlarını yazmaya devam ediyorduk. Bu yazımızda inşallah, yeni olması hasebiyle sağlık personelleri tarafından bile çok az ve kısıtlı bilinen yöntemlerden olan **ozon tedavisi** hakkında bazı malumatları vermeye devam edeceğiz.

Daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi ozon, oda sıcaklığında kendine has bir kokuya sahip, renksiz bir gazdır. Doğada da oksijenin bazı ortamlarda dönüşüme uğramasıyla ozon gazı oluşabilmektedir. Karlı ve fırtınalı havalardan sonra, yağmurlu ormanlarda, yüksek rakımlı yerlerde veya deniz kıyısında kısa süreli ve hafif bile olsa hissedilir bir şekilde ozon gazı oluşmaktadır.

Tedavilerde kullanılan ozon daima saf ozon ve saf oksijenin karışımı şeklinde olur. Bu karışımda ozon en fazla %5 ve saf oksijen de %95 oranında bulunur. Ozon terapi uzmanı, ozon tedavisi konusunda eğitimli bir tıp doktorudur ve hastalığın seyrine göre uygulama şeklini, dozunu ve volümünü belirler.

Ozon tedavisi doktor tarafından belirlenmiş miktarlarda ozon ve saf oksijen karışımının vücut boşluklarına ya da dolaşım sistemine uygulanmasıdır; bu karışım intravenöz (damar içi), intramuskuler (kas içi), intraartiküler (eklem içi), intraperitoneal (karın içi), intrarektal (makat içi) ve intradiskal (omurilik disklerinin içine) uygulanabildiği gibi topikal (deri üstüne) de uygulanabilir.

Daha önceki yazımızda da belirttiğimiz gibi ozon tedavisinin klasik uygulaması hâline gelmiş olan kan temizleme yöntemi 1974 yılında Alman Wolff tarafından icat edilmiştir. Bu yöntemde; bir miktar kan (genellikle 80-120 ml arası) vücut dışına steril ve kapalı bir kaba alınarak, genellikle de ozona dayanıklı bir şişede 5-10 dakika ozon ve saf oksijen karışımıyla temas ettikten sonra içerisine ozon karışmış kan damardan kendisine geri verilir (ototransfüzyon). Bu uygulama şekli majör otohemoterapi (OHT) olarak adlandırılmaktadır. Alman ozon terapistler uzun zamandan beridir bu işleme *"kan temizleme işlemi"* demekteler. Bu kan temizleme işlemi en popüler ozon yöntemlerindendir.

Ozon tedavisinde insan vücudunun iki güçlü potansiyeli olan vücutta bulunan toksinleri azaltan "antioksidan" ve iltihabi süreci bastırıp engelleyen "antiinflamatuar" reaksiyonları kullanılır.
Böylece ozon, tüm vücutta bir alarm gibi vücudu hastalıklar karşısında güçlendiren bir tedavi olur.

Ozon reaktif bir molekül olduğu için tıbbi amaçlı kullanımında dikkat edilmesi gereken bazı durumlar vardır: Ozon, hiçbir zaman saf olarak verilmemeli ve belli oranda oksijenle karıştırılarak uygulanmalıdır. Bu karışımda oksijen %95'ten az ozon %5'ten fazla olmamalıdır. Ozon tedavilerinde kullanılan cihazlar bu değerlere uygun doz üretmekteler. Normal oda havasının bu karışıma girmesi engellenmelidir. Tüm işlemler sırasında ozona dayanaklı malzemenin (nötral cam, paslanmaz çelik ve teflon) kullanılması gerekmektedir.

Ozon tedavisinde insan vücudunun iki güçlü potansiyeli olan vücutta bulunan toksinleri azaltan *"antioksidan"* ve iltihabi süreci bastırıp engelleyen *"antiinflamatuar"* reaksiyonları kullanılır. Böylece ozon, tüm vücutta bir alarm gibi vücudu hastalıklar karşısında güçlendiren bir tedavi olur.

Ozon uygulamasından sonra vücut bu aktivasyona cevaben, vücudun bağışıklık hücreleri olan interferonları, sitokinleri ve diğer koruyucu özel habercileri üretir. Bunlardan sonra uyarılan tüm bağışıklık sistemi zincirleme bir şekilde diğer bağışıklık hücrelerini haberdar ederler ve hastalıklara karşı direnci arttırırlar.

Kanda oksijen taşıyan kırmızı kan hücrelerinin ihtiyacı olan dokulara daha fazla oksijen bırakmasını kolaylaştırır. Bu sayede her tür zor iyileşen yaralar, damar tıkanıklığı ve dolaşım bozukluklarından kaynaklanan *"yeterli kanlanamama"* kaynaklı sorunların çözümünde büyük bir yardımcıdır.

Diğer tıbbi tedavi yöntemlerinde de olduğu gibi ozon tedavisinden beklenen yarar hastalığın ve hastanın durumuna bağlıdır. Ancak diğer tedavilerle birlikte kullanılan ozon tedavisi hastanın genel durumunda iyileşme ve yakınmalarında büyük ölçüde azalmasını sağlamaktadır.

Özel bazı durumlar dışında genel olarak ozon tedavisi; alternatif tedaviden ziyade, var olan hastalığa yönelik yapılan tedavilerle beraber kullanılan *"tamamlayıcı bir tedavi yöntemi"*dir.

Ozon Tedavisi Hangi Hastalıklarda Kullanılır?

1. Yara iyileşmesi (özellikle diyabetik ayak yaraları, mikrop kapmış ve iyileşmeyen yaralar).

2. Hâlsizlik ve kronik yorgunluk durumlarında vücudu destekler.

3. Kanser hastalıklarında tamamlayıcı tedavi olarak kullanılır.

4. Bazı cilt hastalıklarında çok hızlı etki edebilir (sedef, sivilceler).

5. Bağırsak Hastalıklarından İBS (irritabl bağırsak sendromu) Crohn hastalığı, Ülseratif kolitte kullanılabilir.

6. Vücuttan toksinlerin atılarak organların genç kalmasını, cildin anti-aging (kırışıklığa karşı) etkisini sağlar.

7. Kireçlenme ve fıtık (bel, boyun, diz kireçlenmeleri) tedavisinde kullanılır.

8. Akut ve kronik alerjiler, mevsimsel alerjilerde etkilidir.

9. Beyin, kalp ve bacak/kollarda oluşan dolaşım bozukluklarını tedavi edicidir.

10. Herpes enfeksiyonlarını (uçuk, zona, zona ağrıları) tedavi eder.

11. Akut ve kronik enfeksiyonlarda direncin artırılmasını sağlar.

12. Sigara içimine bağlı meydana gelmiş hasarların iyileştirilmesinde kullanılışı gibi, sigara bırakma aşamasında vücudu destekler ve sigara içme isteğine bağlı gelişen atakları azaltmada yardımcıdır.

13. Sindirim sistemi mide bağırsak hastalıkları, akut ve kronik hepatitlerde etkilidir.

14. Fiziksel performansın artırılmasında kullanılır.

15. Nörolojik hastalıklarda (baş ağrıları, migren, parkinson hastalığı, trigeminal nevralji, demans, Alzheimer hastalığı) etkili bir tedavidir.

16. Kronik yorgunluk sendromu, fibromiyalji, huzursuz bacak sendromu, omuz el sendromu gibi kronik ağrı ile seyreden hastalıkları tedavi eder.

17. Metabolizma hastalıkları (Diyabet, Tiroid hastalığı, Hipertansiyon) tedavi eder.

18. Romatizmal hastalıklarda (Romatoid Artrit, Sistemik Lupus Eritematozis, Kronik ağrı sendromu) etkilidir.

19. İç kulak tansiyonu olarak bilinen Meniere hastalığı baş dönmesi, kulakta dolgunluk hissi, çınlama ve işitme kaybının tedavisinde kullanılır.

20. Uyku apne sendromunda ozondan yararlanılır.

21. Kronik böbrek ve akciğer hastalıkların tedavilerini desteklemede kullanılır.

22. Kalp krizi gibi durumlardan sonra (ilk müdahale yapıldıktan sonraki süreçte) hastalığın kronik döneminde kullanılabilir.

23. Görme bozukluklarının tedavisini desteklemede yardımcıdır.

24. Işın tedavisi (radyoterapi) sonrası, stresle mücadelede, uykusuzluk durumlarında faydalıdır.

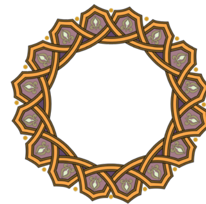
25. Estetik amaçla (yüzde bulunan ince kırışıklıklara, selülitler ve zayıflama) kullanımı yaygındır.

26. Cinsel fonksiyon bozukluklarının tedavisini destekler.

Ozon Tedavisi Kimlere Uygulanmaz

Ozon tedavisinin uygulanamadığı durumlar da mevcut olmakla beraber oldukça sınırlıdır. Hamileliğin ilk 3 ayı, hipertiroidi hastalığının kontrol altında olmadığı dönem, kan pıhtılaşma bozukluğu ve Glukoz-6-fosfat dehidrogenaz enzim eksikliği (Baklagil tüketememe hastalığı olan Favizm) dışında her durum ve hastalık için gerekli şartlar oluştuktan sonra ozon tedavisi uygulanabilir.

Duamızın sonu; Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Niyet Hadisini Bitirirken...

Ömer AKDUMAN

İslam'da meşru amellerde mükâfat niyete bağlıdır." Hicret bunun örneğidir. Kim Allah'a hicret ederse alacağı karşılık farklı, dünyalığa hicret ederse alacağı karşılık farklıdır. Diğer tüm İslam'ın vacip kıldığı, müstehap kıldığı ve hatta mubah kıldığı amelleri hicrete kıyas edebilir, niyetin etkisi ve önemini görebiliriz

"... Kimin hicreti Allah'a ve Resûlü'ne olursa onun hicreti Allah'a ve Resûlü'nedir. Kimin hicreti elde edeceği dünyalığa veya evleneceği bir kadına olursa onun hicreti kendisine hicret etmiş olduğu şeye olur." [1]

Bazı İslam âlimleri: *"... Kimin hicreti evleneceği bir kadına olursa..."* kısmına bakarak niyet hadisinin Ümmü Kays ile evlenmek üzere hicret eden kimse hakkında söylendiğini kitaplarında kaydetmişlerdir.[2] Ancak –Allahu âlem- doğru olan bu hadisin özel bir vurud/geliş/söyleniş nedeni yoktur. Çünkü hadis konusunda bir iddiada bulunulacak ise buna açık bir şekilde işaret eden rivayetler olmalıdır. Bu konuda sahih bir rivayet bulunmamaktadır.

• Hadiste Peygamberimiz, Allah ve Resûlü'ne yapılan hicretin mükâfatı olarak bir şey söylemedi, *"... onun hicreti Allah'a ve Resûlü'nedir."* dedi sadece. Niçin böyle büyük bir amelin ecrini zikretmedi?

"Çünkü..." demiş bazı İslam âlimleri: "... Allah Resûlü böylece yapılan amelin büyüklüğüne işaret ediyor ve ısrarla onun üzerinde duruyordu. Yani, 'Sen Allah ve Resûlü'ne hicret ettikten sonra gerisini düşünme. Sen

1. *Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud...*
2. *Kıssa özetle şöyledir: Bir adam Ummu Kays adında bir kadına evlenmek için talip olur. Kadın Medine'ye hicret etmesi şartı ile onun ile evlenmeyi kabul eder. Adam da bu kadın ile evlenmek için Medine'ye hicret eder ve bundan sonra sahabe arasında "Muhaciru Ummu Kays/Ummu Kays'ın muhaciri" olarak anılmaya başlar.*

Allah'a hicret etmişsin, sıradan, dünya meliklerinden birine değil. Hicretinin karşılığı, hicret ettiğin Rabbin azametine yakışır olacaktır.' "

• Peygamber *(sav)* niyet hadisinin sonunda neden hicret konusuna değindi?

"İslam'da meşru amellerde mükâfat niyete bağlıdır." Hicret bunun örneğidir. Kim Allah'a hicret ederse alacağı karşılık farklı, dünyalığa hicret ederse alacağı karşılık farklıdır. Diğer tüm İslam'ın vacip kıldığı, müstehap kıldığı ve hatta mubah kıldığı amelleri hicrete kıyas edebilir, niyetin etkisi ve önemini görebiliriz.

• Bir insanın şeriatın meşru kıldığı bir mal, meta elde etmek üzere yolculuk yapması şeriat tarafından yasaklanmamıştır. Hatta sahabilerin hayatında uzun süren ticaret yolculukları yapıldığını görüyoruz. Ancak Peygamber *(sav)* bu hadisinde bir vakanın tahlilini yapıyor: Allah rızasından başka gayeler ile hicret edenlerin *"Muhacir"* olarak anılmaları ya da hicret sevabına erişmeleri beyhude bir beklentidir.[3] Bunun ile beraber yasaklanan nedir? Kişinin dünyalık bir menfaat için yaptığı yolculuğu/hicreti *"Allah için yapıyorum."* şeklinde insanlara yansıtmasıdır. Bu insan içi ile dışı bir olmayan, hak etmediği değeri bekleyen, iki yalan elbise giymiş[4] bir zavallıdır.

• *"Kimin hicreti evleneceği bir kadına olursa..."*

Nebi, bizlere dünyalığa hicret eden kimsenin alacağı karşılığın dünyalık olduğunu söylediğinde aslında bunun içerisine *"kadınlar"* da girmiş oldu. Lakin kadınları özel olarak zikretti. Çünkü *"Kendimden sonra erkekler için kadınlardan daha tehlikeli/zararlı bir fitne bırakmadım."*[5] buyuruyor Allah Resûlü. Bir toplumun namus anlayışı bozulmuş, tesettür ahlakı kaybolmuş, cinsler arasındaki fıtri farklılıklar ele alınmadan *"karma"* bir toplum oluşmuşsa o toplum fitnelerin en çetinine tutulmuş, yolunu kaybetmiştir. Ne asıl varılacak yurt olan ahiret yurduna hazırlanabilir bu toplum ne de dünyası için adam akıllı projeler geliştirip ilerleme kaydedebilir. Allah Resûlü kadına hicret hususunu özellikle zikretmiştir ki akıl sahipleri ibret alıp fitne rüzgârlarının çekiciliğiyle meftun olmasınlar.

• Dünyalığa ve kadına hicret eden *"Dünyanın çocukları"*[6] bir taraf, Allah için dünyanın her nimetinden vazgeçebilen *"Ahiretin çocukları"* bir taraf. Ahirette kazananları hepimiz biliyoruz. Acaba dünyada kazananlar kim? Herkesin bir yorumu olacak tabii ki. İsterseniz biz kıymetli Nebimize soralım. Allah'ın salâtı ve selamı onun üzerine olsun. Cevap İmam Tirmizi'nin "Sünen"inde, İmam Ahmed'in de "Müsned"inde aktardığı şu rivayette:

"Kimin derdi ahiret olursa Allah onun işlerini derli toplu kılar, gönül zenginliği bahşeder. Artık (kendisi için takdir edilen) dünya (nimeti) muhakkak surette ona gelir. Kimin derdi de dünya olursa Allah işlerini de darmadağınık eder, fakirliğini iki gözünün arasına koyar/sürekli fakirlik endişesiyle yaşar. Netice olarak dünyadan da eline kendine takdir edilmiş olandan fazlası geçmez."

Yani, Allah için amel yapan, ahirete gözünü dikmiş olan müminler, dünyaya tutulmuşlardan daha *"sağlıklı"* bir şekilde dünyadan istifade edeceklerdir.

▫ ▫ ▫

Niyet hadisi hakkında yazacaklarımızı böylece bitirmiş olduk. Allah *(cc)* bizleri öğrendikleri ile amel eden sıdk ehli kullardan kılsın.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

3. *Burada bir yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için şuna değinmemiz gerekir: Burada kastettiğimiz bir insanın amelinde "temel" niyet olarak Allah rızasını bulundurmamasıdır. Şunu da vurgulamak gerekir ki İslam, meşru olan amellerde "temel" niyet olarak Allah rızası olduktan sonra amellerimizde "yan" niyetlerin bulunmasını yasaklamamıştır. Örneğin, Hac yolcuğu. sahabe iman ettikten sonra dediler ki: "Biz, iman etmeden evvel Hacca gittiğimizde ticaret yapıyorduk. Ama galiba İslam Allah rızasını emrettiği için ticaret yapmamız doğru olmaz." İçlerinde hissettikleri bu sıkıntı üzerine Allah şu ayeti indirmiştir: "Allah'ın ihsan ve lütfunu elde etmek için (hac döneminde ticaret yapmanızda) bir sakınca yoktur." (2/Bakara, 198) Böylece sahabenin kalbindeki sıkıntı bulutları dağıldı.*

4. *"Kendisine verilmeyen ile doyan iki yalan elbise giymiştir." (Müslim, 2129)*

5. *Buhari, 5096*

6. *Ali'nin (r.a) deyimi ile.*

Müslümanların Tarihi

Bedirhan EREN

Kitapta klasik İslam tarihlerinde olduğu gibi Müslimlerin yaşadıkları olaylar zinciri Mekke'de başlatılıp Osmanlı İmparatorluğu ile bitirilmiyor. İlk peygamberden Muhammed'e (sav) kadar gelen peygamberler hakkında gerekli bilgiler veriliyor ve ondan sonra da Peygamber'in mücadelesi, daha sonra çeşitli dönemlerde ve coğrafyalarda Müslimlerin kurduğu devletler anlatılıyor.

Kitabın Künyesi

Kitabın Adı: Müslümanların Tarihi

Kitabın Yazarı: Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma

Yayınevi: Beyan

Basım Tarihi: Ekim, 2014 (Birinci Baskı)

Basım Yeri: İstanbul

Boyut: 120 X 170

Kapak: Sıvama Cilt

Kâğıt: Ivory

Sayfa Sayısı: 2400 (Sempatik Boy, Beş Cilt)

Yazara Dair

Siirt'in Pervari ilçesinde 1944 yılında doğan yazar yüksek öğrenimini Ankara İlahiyat Fakültesi'nde tamamladıktan sonra İslam Tarihi dalında doktora yapmak üzere Fransa'ya gitti. Erzurum, Sakarya, İstanbul ve Siirt üniversitelerinde öğretim görevlisi olarak çalıştı.

Zaman, Yeni Devir, Millî Gazete ve Yeni Şafak gazeteleri ile İslâm Mecmuası, Yeni Dünya, Bilgi ve Hikmet, Tarih Dergisi, Tarih Enstitüsü Dergisi ve Tarih ve Toplum dergilerinde, tarihle ilgili makaleler yazdı. Halen Siirt Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı olarak görev yapmaktadır. Şu ana dek yayınlanmış olan otuzun üzerinde kitabı ve iki yüzü aşkın makalesi bulunmaktadır.

Yayınlanmış kitaplarından bazıları şunlardır:

İslâmî Tebliğin Mekke Dönemi ve İşkence, İslâmî Tebliğin Medine Dönemi ve Cihad, İslâmî Tebliğin Örnek Halifeler Dönemi, Emevîler Dönemi, Abbasîler Dönemi, Sömürü Ajanı İngiliz Misyonerleri, İşte Önderimiz Hz. Muhammed, Tarih Şuuru, Belgelerle 2. Abdulhamid Dönemi, Pervari'den Paris'e.

Saydığımız bu kitapların birçoğu, tanıtım yazılarının ayrı ayrı konusu olmayı hak etmektedir. Bu ay *"Müslümanların Tarihi"* isimli eseri tercih etmemizin nedeni yazarın İslam tarihi alanında telif ettiği kitaplarının bir kısmının toplu bir özetini ihtiva ediyor olmasıdır.

Tarih Kumkumasında *"Müslümanların Tarihi"*

Güzel formatı, sayfa düzeni ve okuma rahatlığı sağlayan dizgisiyle bu kitaba özel bir önem verildiği hemen anlaşılmaktadır. Kitap sayfalarının içeriklerine uygun olarak her sayfanın sağlı sollu alt köşelerine yerleştirilen küçük fotoğraflar ve onların ebadınca açılan derkenara uygun boşluklar hem gözlerin dinlenmesine hem de sıcak düşüncelerin metinde bir tahrifata neden olmaksızın hemen oracığa kaydedilmesine imkân veriyor.

Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma'nın en kapsamlı eserinin adıdır *"Müslümanların Tarihi"*. Kitabın adına bakan hemen hemen herkesin aklına *"Kitabın adı neden İslam Tarihi değil de Müslümanların Tarihi?"* şeklinde bir soru gelecektir. Yazar kitaba bu ismi, bilinçli olarak seçtiğini söyler. Yazarın kendi ifadesine göre bu başlığın doğrusunun *"İslam Tarihi"* değil *"Müslümanların Tarihi"* olması gerekir ve konuyla ilgili şunları aktarır:

"Asırlardır bize 'İslam Tarihi' olarak anlatılanlar, İslam'ın değil, kendilerine Müslüman denen insanların tarihidir. Başka bir deyişle, İbrahim'in Musa'nın İsa'nın ve nihayet Hz. Muhammed'in (sav) kendilerine gelen vahiyle bildirdikleri dine inananların tarihi. Hepsi de Allah'ın emirlerini insanlara bildirmekle görevlendirilen peygamberlere, ümmetleri olduklarını söyleyenlerin, bu peygamberlerin getirdiklerine ne ölçüde uyduklarının ve ne ölçüde pratiğini gerçekleştirdiklerinin tarihi..."

"Hz. Adem'den, Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin getirdikleri mesaj İslam, insanlara tebliğ ettikleri şey, bütün bu peygamberlerin tebliğleri ve ümmetlerinin bu tebliğ uğruna olan mücadeleleri sırasında başlarından geçen olayları içeren olaylar bütününe, alışılmış bakış açılarına ters olarak, 'İslam Tarihi' değil, 'Müslümanların Tarihi' diyoruz."

Güzel formatı, sayfa düzeni ve okuma rahatlığı sağlayan dizgisiyle bu kitaba özel bir önem verildiği hemen anlaşılmaktadır.
Kitap sayfalarının içeriklerine uygun olarak her sayfanın sağlı sollu alt köşelerine yerleştirilen küçük fotoğraflar ve onların ebadınca açılan derkenara uygun boşluklar hem gözlerin dinlenmesine hem de sıcak düşüncelerin metinde bir tahrifata neden olmaksızın hemen oracığa kaydedilmesine imkân veriyor.

Kitapta klasik İslam tarihlerinde olduğu gibi Müslimlerin yaşadıkları olaylar zinciri Mekke'de başlatılıp Osmanlı İmparatorluğu ile bitirilmiyor. İlk peygamberden Muhammed'e (sav) kadar gelen peygamberler hakkında gerekli bilgiler veriliyor ve ondan sonra da Peygamber'in mücadelesi, daha sonra çeşitli dönemlerde ve coğrafyalarda Müslimlerin kurduğu devletler anlatılıyor.

Yazar, *"Müslümanların Tarihi"*ni beş ana başlık altında incelemektedir:

Bozulmaya yüz tutan "Müslimlerin Medeniyeti" ile birlikte çok sayıda itikadi ve fikrî sapma ile amelî ve ahlaki tefessühün ve kültürel birer "ceset" olarak daima göz önünde bulunan tarihi eserlerin İslam Tarihi'ni yeni yetişen nesillere âdeta yenilenlerin tarihi olarak algılatması gibi bir problem de özellikle son iki ciltte okuyucunun zihninde daha belirgin bir hale gelmektedir.

1. Tarih Nedir? – Peygamberler Tarihi – Cahiliye Dönemi

2. Muhammed'in *(sav)* Mekke ve Medine Dönemi

3. Örnek Halifeler – Emevîler Dönemi

4. Abbasiler – Endülüs Emevîlerî – Selçuklular – Haçlılarla Münasebetler

5. Osmanlı Devleti

Okuyucu kitapta ana hatlarıyla bazı meselelerle karşı karşıya kalacaktır:

1. Resûlullah'tan *(sav)* önceki peygamberlere ait dönemin tarihleştirilmesinde bilgi kaynağı olarak vahyin esas alınmasının zorunluluğu ve vahyi bilginin (doğal olarak) modern tarih yöntemleriyle çatışıyor olması.

2. Resûlullah *(sav)* döneminin ele alınışında siyer etkisinin İslam tarihiyle ilgili diğer kaynaklara göre daha baskın çıkması.

3. Raşid Halifeler sonrası Emeviler devrinden başlayarak Osmanlı Devleti'nin yıkılışına kadar süren dönemde yıkılanın yerine kurulmuş olan her yeni devletle birlikte giderek daha fazla belirginleşen örfe dayalı yönetim tarzının Şer-i Şerif'e uzaklığı sorunu.

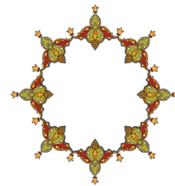
4. Bozulmaya yüz tutan *"Müslimlerin Medeniyeti"* ile birlikte çok sayıda itikadi ve fikrî sapma ile amelî ve ahlaki tefessühün ve kültürel birer *"ceset"* olarak daima göz önünde bulunan tarihi eserlerin İslam Tarihi'ni yeni yetişen nesillere âdeta yenilenlerin tarihi olarak algılatması gibi bir problem de özellikle son iki ciltte okuyucunun zihninde daha belirgin bir hale gelmektedir.

"Antik Çağlar dediğimiz dönemlerin ilki olan Âdem zamanını, tarihin bilinen kaynaklarından araştırmak mümkün değildir. O dönemi anlatan kaynaklar arasında inananlar açısından en güvenilir kaynaklar ilahi kitaplardır. Bu kitaplardan değişmeden günümüze intikal eden tek kitap da Kur'ân-ı Kerim'dir. Bu nedenle Âdem'e, hatta ondan sonra gelen dönemlere ait birçok bilgiyi bu otantik kitaptan almak zorundayız.

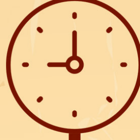
Meseleye seküler açıdan bakmadığımız için ana referans kaynağımız Kur'ân ve onu anlatan ilimler, tali kaynaklarımız ise normal tarih ilminin kaynaklarıdır.

Gerek ilk gerekse şimdiki dönemlere ait bütün hadiseler 'zaman' dediğimiz süreç içerisinde cereyan etmekte, bir bakıma bu, 'zaman'la şekillenmektedir."

"Dünya hayatındaki tarih, ölüm sonrası tarihin hazırlayıcısıdır ve bir bakıma da belirleyicisidir.... İnsanlık tarihi aynı zamanda İslâm'ın ve Müslümanların tarihidir. Zira ilk insan ve ilk peygamber Âdem'dir."

Seminerlerimize Siz de Davetlisiniz

Tevhid Dergisi,
İstanbul, Merkez

Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd.
No:120 Bağcılar/İstanbul
Her Cumartesi, 21:00

Tevhid Dergisi,
İstanbul, Avcılar

Yeşilkent Mh. Balık Yolu Cd. 3/G Sk.
No: 1 Kat: 2 34325Avcılar/İSTANBUL
Her Cumartesi, 21:00

Tevhid Dergisi,
İstanbul, Sultangazi

İsmetpaşa Mh. 90. Sk.
No: 4 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Her Cumartesi, 21:00

Tevhid Dergisi,
Konya

Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd.
No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Her Cumartesi, 21:00

Tevhid Dergisi,
Diyarbakır

Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent
Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Her Pazar, 19:00

Tevhid Dergisi,
Van

Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk.
Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040Tuşba/VAN
Her Cumartesi, 19:00

Tevhid Dergisi,
Ankara

Süvari Mh. İstasyon Cd.
No: 190 Etimesgut/ANKARA
Her Pazar, 21:00

Tevhid Dergisi,
Bursa

Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk.
No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Her Pazar, 21:00

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah’a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!”
(39/Zümer, 17)

teuhid

MOBİL UYGULAMA

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİDİ GÜNDEM

RADYO TEVHİD

